Nummer 241 | mei-juni 2024 | 42ste jaargang | € 7,95

SLAGWERK KRANT

WWW.SLAGWERKKRANT.NL

DRIE TOPDRUMMERS OVER 50 JAAR TAMA DRUMS

STEWART COPELAND • BILLY COBHAM
SIMON PHILLIPS

Jamie Westland

Groot gaan met flowende fills

MENSEN **Stéphane Galland • Kevin Paradis • Nadesh Ligthart**
Vinsent Planjer

SPULLEN **Lignum Black Cherry** drums **& Radio King replica** snaredrum
DWe elektronische drums **• Tama Superstar 50th Anniversary** drums
Ludwig Striped Bronze Phonic snaredrum

Don Henley

VRIJ ALS EEN VOGEL
ACHTER DE DRUMS

00241
BP 8 710966 173015

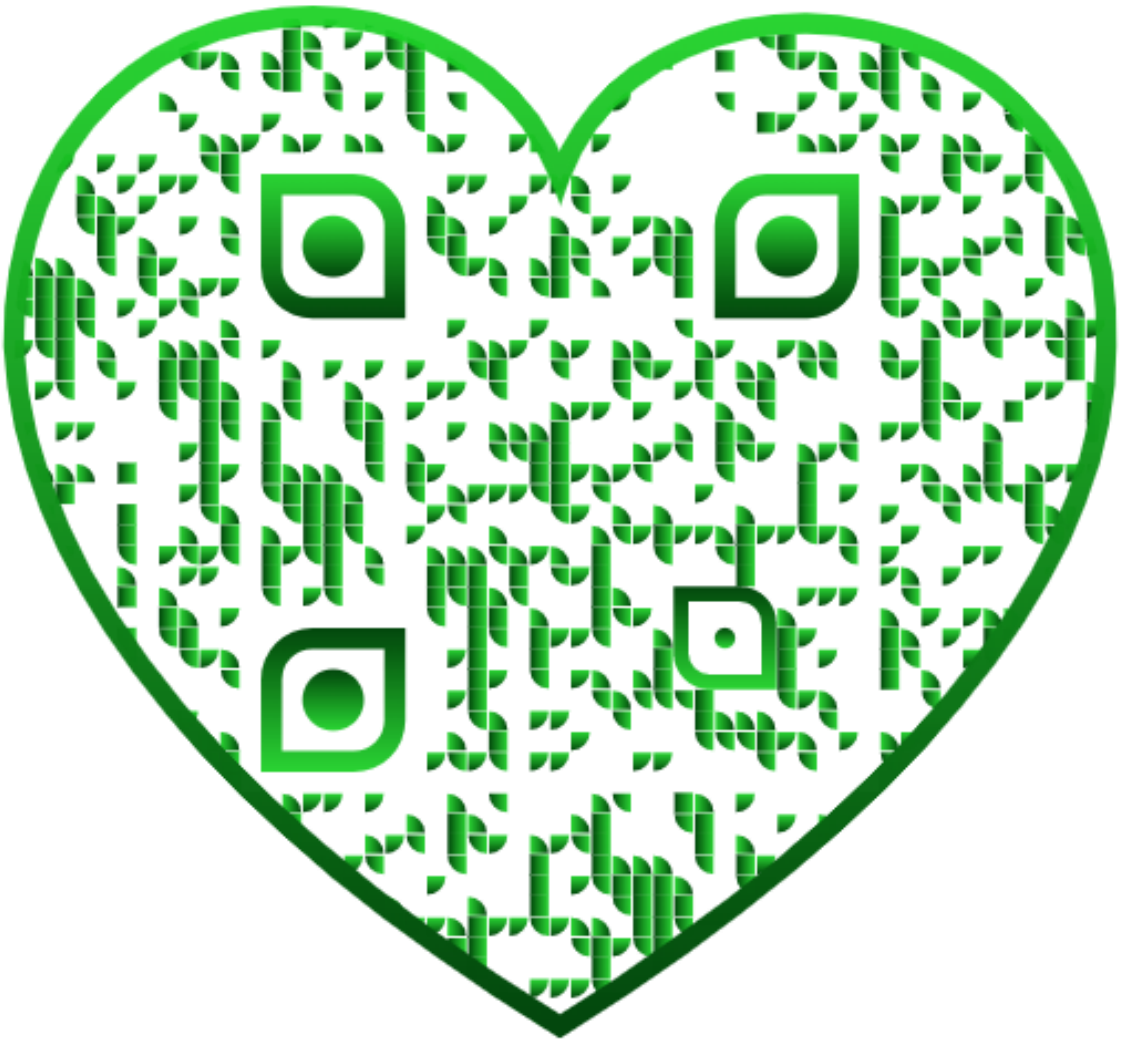

Pearl®

PROFESSIONAL SERIES

ALL MAPLE SHELL

THE PREMIUM GIGGING

POWERHOUSE

100% North American Maple · EvenPly-Six · 5.4mm Thick Shells · 45° Bearing Edge · Classic RL Lugs · OptiMount Tom Suspension System · 2.3mm SuperHoop II Triple Flanged · Four available finishes · #339 Matte Caviar Black · #414 Ice Blue Oyster · #448 White Marine Pearl · #883 Matte Mocha Swirl

Zildjian®

K PAPER THIN CRASH

Cymbal Collection

The new K Paper Thin Crashes are a classic example of ZILDJIAN's greatest strengths — giving nods to the most resonating moments of its 400-year history, leading the charge in cymbal innovation, and rewarding the trust of drummers worldwide with cymbals that deliver and exceed the demands of players in the modern era.

ZILDJIAN began offering Paper Thin cymbals as early as the 1950's.
After an exhaustive review of over 70 years in cymbal trends for musical needs that still exist today, the result is a resounding answer to years of customers demanding the return of this weight class.

Thanks to new advancements by ZILDJIAN's R&D team, this new assortment joins the iconic K Family with **18", 19", 20", 21" and 22"** crash offerings that blend the popular Paper Thin qualities with the characteristics unique to larger cymbal sizes.

- **Thinnest crashes in the K Family**
- **Explosive, dark crash sound with quick decay**
- **Buttery under-stick feel**

www.zildjian.com www.facebook.com/zildjianbenelux www.instagram.com/zildjiancompany

Zildjian | 400 YEARS

Distribution for Belgium, Luxembourg and the Netherlands: MUSIK MEYER GmbH·Benelux
Industriestraße 20 · 35041 Marburg (Germany) · www.musik-meyer.de/benelux

42ste jaargang • nummer 241
mei-juni 2024

Een uitgave van:
Keijser 18 Mediaproducties bv
Atlantisplein 1
1093 NE Amsterdam
tel. 020 675 5308
info@slagwerkkrant.nl
www.slagwerkkrant.nl

Hoofdredactieteam:
Bouke Bijlsma (algemeen hoofdredacteur),
Dennis Boxem (hoofdredacteur tests),
Erk Willemsen
Overige redactieleden: Mark Eeftens,
Hugo Pinksterboer
Eindredactie: Bouke Bijlsma m.m.v.
Tineke van Brederode
Vormgeving: Marcel Willemsen en Caia Veenstra
Fotografie: Reinout Bos, Dennis Boxem,
Rob van Dalen, Fred van Diem
Uitgever: Erk Willemsen
Sales en marketing: Ronald Willemsen
Sales: Keijser 18 Mediaproducties, ads@k18.nl,
tel. 020 675 5308
Ronald Willemsen, Ollie Schmitz, Erk Willemsen
Slagwerkkrant.nl: Musicpublishers - Klaas Jan Stol
Boekhouding: Ellen van der Star
factuur@slagwerkkrant.nl

Vaste medewerkers: Sin Banovic, Mirjam Berendse,
Martijn Bosman, Stef Broks, Fred Cohen,
Wouter Dielesen, Olaf Fase, Coen Hagenaars,
Maarten Hartog, Jean-Paul Heck, Steven Leijen,
Rick Lieffering, Winnie Mensink, Han Neijenhuis,
Jimmy van den Nieuwenhuizen, Kevin Pasman,
Danny Rombout, Pieter Sabel, Michael Schack,
Ellen van der Star, Tim Vermulst, Bram de Visser,
Dick de Waal, Kim Weemhoff, Rienk Wopereis,
Cesar Zuiderwijk

Aan dit nummer werkten verder mee:
Edwin van Huik, Sietse Huisman

Druk- en bindwerk: Veldhuis Media Meppel
Distributie: Betapress voor boekhandel en kiosk.
Slagwerkkrant is ook in de betere muziekhandel
te verkrijgen.

Niets uit deze uitgave mag op enigerlei wijze worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.
De uitgever behoudt zich het recht voor advertenties zonder opgaaf van redenen te weigeren.
SLAGWERKKRANT ISSN: 0168-339X

SLAGWERKKRANT VERSCHIJNT 6X PER JAAR
Neem een abonnement:
muziekmagazines.nl/slagwerkkrant, of
abo@slagwerkkrrant.nl, of bel +31 (0)20 675 5308
Graag bij alle correspondentie naam, adres, en
mailadres vermelden
• Losse edities € 7,95
• Proefabonnement (2 edities) € 12,50
• Jaarabonnement (6 edities) € 39,90
• Tweejaarabonnement (12 edities) € 71,90
NB: Binnen Benelux geen verzendkosten; buiten
Benelux los nummer € 2,-, en jaarabonnement € 12,-
Zie voor meer mogelijkheden, cadeau-abonnementen,
en speciale aanbiedingen:
muziekmagazines.nl/slagwerkkrant
• Digitale editie via Readly.com

Abonnementenadministratie:
Ellen van der Star, Mirjam Berendse,
abo@slagwerkkrant.nl, 020 675 5308

VOLGENDE EDITIE
Het volgende nummer van Slagwerkkrant (SWK 242,
juli-augustus 2024) ligt 11, 12 of 13 juli in de bus en
is vanaf 12 juli verkrijgbaar bij kiosk, muziekwinkel en
boekhandel, en als digitale editie via Readly.com

OP DE OMSLAG
Jamie Westland (foto Set Vexy)
Inzet: Don Henley (foto Alan Rennie/Alamy Live News)
Inzet: Stewart Copeland
Inzet: Billy Cobham
Inzet: Simon Phillips (foto Stepanie Cabral)

SLAGWERKKRANT 241

MEI-JUNI 2024 • 42STE JAARGANG

Redactioneel

Beste lezers,

Deze editie van Slagwerkkrant is 16 mei van de drukpers gerold en is in de dagen erna bij je in de brievenbus beland, of heb je gevonden bij je tijdschriftwinkel of in onze webshop. Dat is een paar weken later dan de bedoeling was, met excuses daarvoor! De vertraging gaan we zeker inhalen de komende maanden. Dit is ons nieuwe releaseschema; dan kun je daar rekening mee houden!

- SWK 242, juli-augustus: 11 juli
- SWK 243, september-oktober: 5 september
- SWK 244, november-december: 31 oktober
- SWK 245, kerstnummer januari-februari: 19 december

Direct na het verschijnen van deze editie kun je ons vinden bij de 50th Anniversary Celebration van Tama in Amstelveen. Dennis Boxem trok de stoute schoenen aan en ging het illustere drietal interviewen dat zo'n beetje van het begin af aan Tama-endorser is. En dat zijn bepaald niet de minsten: Stewart Copeland, Billy Cobham en Simon Phillips! Prachtige verhalen kun je in dit exclusieve artikel lezen!

Dennis heeft ook als een van de eersten wereldwijd de wel heel bijzondere DWe kit getest. Akoestisch én draadloos elektronisch; revolutionair! Het is een van de tests in deze editie.

Met Slagwerkkrant zijn we bezig aan ons 42ste jaar. In al die jaren zijn we altijd trouw gebleven aan een paar principes. We willen onze lezers inspireren, door drummers en percussionisten aan het woord te laten over hun benadering van muziek maken in het algemeen en drummen in het bijzonder. Ook willen we elke editie weer laten zien wat voor nieuwe producten er zijn en testen we die uitgebreid, zodat je een gids hebt als je zelf nieuwe spullen wilt gaan aanschaffen. Natuurlijk zijn daar ook de cursussen die nieuwe inzichten bieden om aan het oefenen te slaan en allerlei nieuwtjes en aankondigingen waarmee je je voordeel kunt doen dan wel gewoon van kunt genieten.

Sinds het allereerste begin van Slagwerkkrant zijn we ook betrokken bij het organiseren van workshops, clinics en festivals. De DrumDrieDaagse komt er weer aan, het Adams Drumworld Festival is terug van weggeweest en Herfstfest gaat haar tiende editie organiseren! We hopen jullie daar te zien natuurlijk!

We wensen je weer veel plezier met deze editie van Slagwerkkrant!

Erk Willemsen, uitgever
erk@slagwerkkrant.nl

INHOUD

Interviews & features

16 Jamie Westland
Al ruim 26 jaar de drummer van Di-rect; Jamie Westland is blij met nieuwe album *Sphinx* en ook met z'n gloednieuwe roze Pearl Reference kit.

22 Don Henley
De iconische Eagles-drummer en -zanger geniet van de afscheidstournee *The Long Goodbye*: 'Ik samen met mijn liedjes, veilig achter dat drumstel'

26 Tama's 50ste verjaardag
Interviews met **Stewart Copeland**, **Billy Cobham**, **Simon Phillips**

32 Stéphane Galland
Met zijn Rhythm Hunters jaagt de Belgische jazzdrummer letterlijk op complexe ritmes. Schrik niet; het is niet alleen slim en doordacht, maar ook puur en aards.

36 Nadesh Ligthart
Als Desh is ze de jazztronica-producer met tientallen miljoenen streams; Nadesh Ligthart drumt bij Merol en Edsilia Rombley en opent 20 mei de Tama 50th Anniversary Celebration.

38 Kevin Paradis
De extreem snelle drummer van o.a. Benighted koos voor de drums om een bijzondere reden. En het werkte!

44 Vinsent Planjer
Een jazzdrummer met fanfare-roots die componeert door een klassieke bril en zelf Noord-Indiase handtrommels maakt. Vinsent Planjer vertelt over zijn project *Warm To The Touch*.

Tests

46 Lignum Black Cherry drums & **Radio King Replica** snaredrum
50 Tama Superstar 50th Anniversary drums
52 DWe elektronische drums
57 Ludwig Striped Bronze Phonic snaredrum
57 Importeurs & reacties

En verder

6 Opmaat met o.a. Productnieuws, Cesar & Tribute-drummers, Jeroen de Rijk
42 Winkelbezoek Busscherdrums (Klazienaveen)
65 Martijn Bosman column

Cursussen

58 Cesar Zuiderwijk/Olaf Fase
deel 138, HAVOdiddles klas 2
59 Mark Eeftens
Spelen deel 134, Stéphane Galland

Service Station

60 Slagwerkkrant Events met o.a. DrumDrieDaagse, Drumpraat, Herfstfest, Earring & Ik, Muzikantendag
63 Abonnementen, info en aanbiedingen

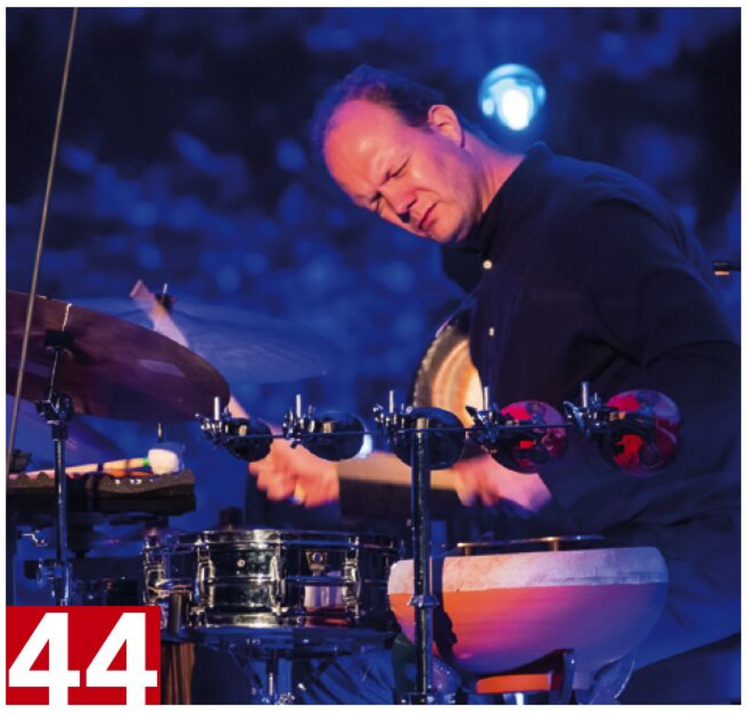

Latin Percussion 60th Anniversary

Latin Percussion bestaat 60 jaar en dat viert het merk met een hele reeks limited edition producten. Zo kun je kiezen uit 60th Anniversary conga's, bongo's, timbales en een cajón. Alle afgewerkt in een stemmig donkere finish. Bij de cajón, de bongo's en de conga's heet die Roasted Hazel, maar bij de timbales is de kleur Antique Bronze. De conga's zijn gemaakt van fiberglas, de bongo's van met kevlar versterkt fiberglas. Al het ketelbeslag op de conga's, bongo's en timbales is afgewerkt in Rustic Bronze finish. Net zo nieuw, maar iets minder donker is een set Limited Edition Zebra Wood 60th Anniversary Dandy Bongo's, gemaakt voor percussionist Johnny Dandy Rodriguez Jr, die als percussionist onder meer 30 jaar lang bij het orkest van Tito Puente speelde.

www.lpmusic.com

Pdp hardware

Pdp heeft z'n hardware-range in het nieuw gestoken. De hardware-reeks die je bij de Concept kits krijgt, heeft nu nog meer weg van de grote broer DW. Zo hebben de bekkenstandaards nu Ratchet Handles en heeft de hihatclutch hetzelfde Quick Release-systeem als DW. Ook de rubber voeten, de hoekinstelling van de snaredrum-stand en de pedalen kregen een upgrade. De 300 serie hardware-set wordt nu geleverd met een nieuwe 12" drumkruk, terwijl er ook een geheel nieuwe 800 serie Medium Weight Concert Snare Stand is die hoog genoeg is te stellen om staand op je snaredrum te spelen.

www.pacificdrums.com

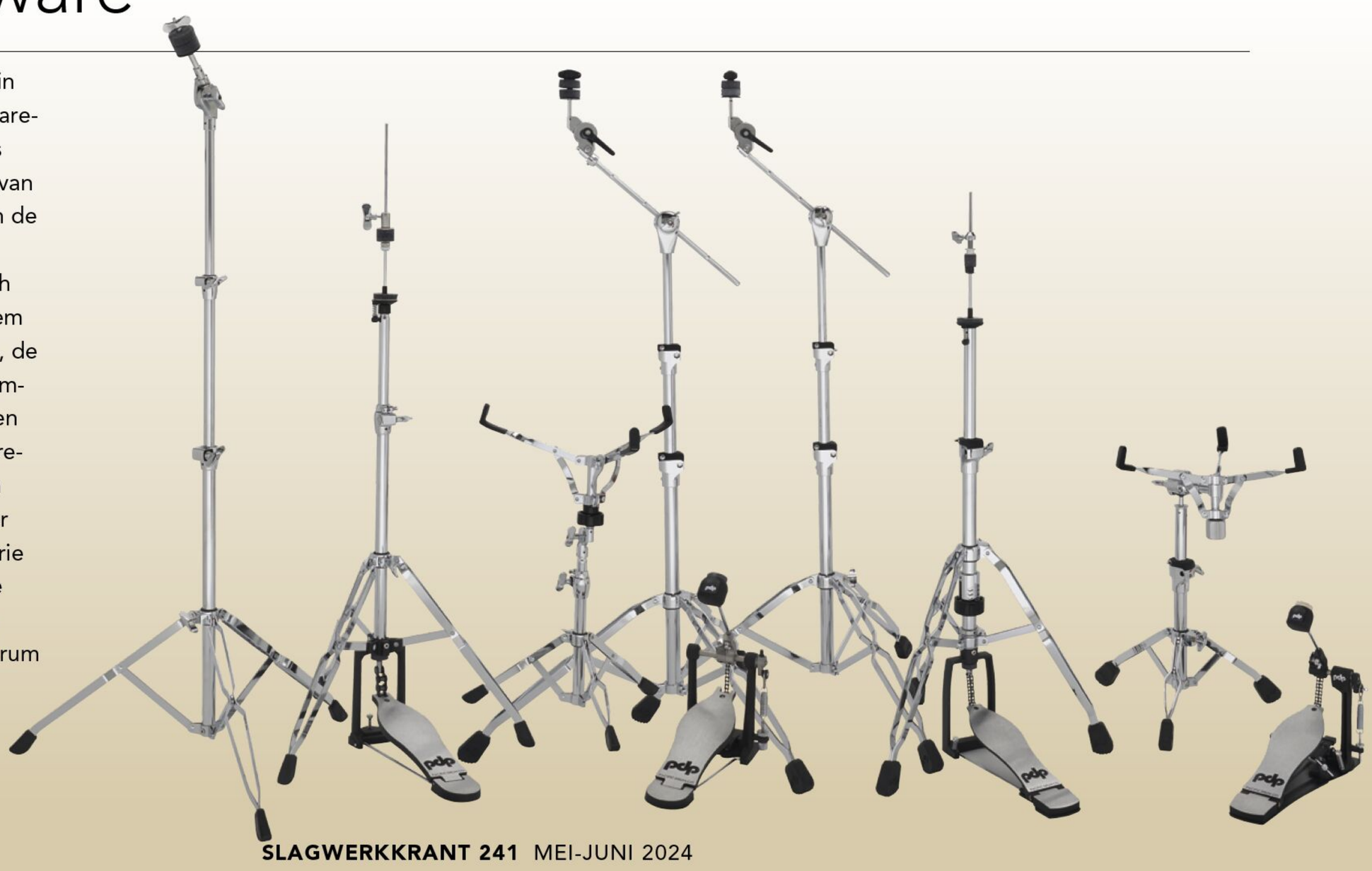

Zildjian Z Custom

Goed nieuws voor de wat stevigere drummer. Zildjian herintroduceerde onlangs de Z Custom bekkenreeks. En niet zomaar een herintroductie, want de Z Customs hebben ook het stervormige hamerpatroon dat je misschien nog kent van de originele Z's uit de jaren 80. Crashes zijn er van 16" tot en met 20"; rides in 20" en 22"; hihats in 14" en 15", en china's in 18" en 20". Natuurlijk mag ook de bijzondere 21" Mega Bell ride met z'n overmaatse cup bij deze re-release niet ontbreken. Binnenkort lees je in Slagwerkkrant een test.

www.zildjian.com

Pearl Professional

De Pearl Professional serie is Pearl's middenklasse drumkit, die in alle specificaties een Professionele high-end kit is zonder het bijbehorende prijskaartje. De set heeft 5.4mm dunne ketels van Amerikaans esdoorn, de high-end 2,3mm dikke Superhoop II spanranden, Amerikaanse Remo vellen en de Pearl Classic Lugs spanbokken. Je kunt kiezen uit een beklede of een gelakte ketel, waarbij de gelakte ketels op een vierdelige set net iets meer dan 100 euro duurder uitpakken. Een vierdelige kit bestaande uit 10" en 12" toms, 16" floortom en 22"x16" bassdrum kost je ongeveer € 2.100,-. Binnenkort een test in Slagwerkkrant.

www.pearldrum.com

© Rob van Dalen

Lars-Erik van Elzakker bij Julian Sas

De blues krijgt de bovenhand

Rob van Dalen maakte deze mooie foto van **Lars-Erik van Elzakker**, drummer bij bluesgitarist Julian Sas. Voor ons een nieuwe naam, dus we gingen op onderzoek. Lars-Erik zit sinds 2019 op de drumkruk bij de Julian Sas Band. De gitarist, die dit jaar precies 30 jaar de binnen- en buitenlandse podia onveilig maakt, is een bluesrocker in hart en nieren. Dus is er geen gebrek aan rock & roll vol gitaargeweld in deze heftig pure band! Het commentaar van Lars-Erik: 'Wat als je nou helemaal gek bent van rockmuziek en gitaar als jong menneke? Neem pianoles en ga drummen, logisch toch!' Hij laat gruizige bluesshuffles uit zijn Blue Sparkle Ludwig Classic Maple kit knallen, maar soms speelt hij ook heel zachtjes met zijn handen; en dat was precies het moment dat onze Rob afdrukte. Julian, Lars-Erik en bassist Edwin 'Bass Connection' van Huik zijn nog het hele jaar te ontdekken in het clubcircuit.
juliansas.com | connectionbult.com

ENGELS CONCERTFILM

Op zondag 12 mei was in Q Factory Amsterdam de première van concertfilm ***John Engels 88 Platinum Jubilee 'Zwinging 70 Years on Drums!*** Een titel waar we verder niks aan toe te voegen hebben. Je ziet de 89-jarige jazzicoon spelen in twee formaties tijdens het vermaarde dubbelconcert uit 2023. Eerst met Engels/Teepe/Herman (Benjamin Herman altsaxofoon, Joris Teepe contrabas) en daarna met Jan van Duikeren's JvD4 (Jan van Duikeren trompet/bugel, Karel Boehlee piano, Tobias Nijboer contrabas, Marcel Veenendaal vocals). En die laatste is inderdaad de zanger van dat ene bandje met Jamie Westland. Bijzonder!

FISSHER OP VIDEO

Ruddy Fisscher, een van onze trouwste abonnees, was o.a. drummer bij Jenny & The Rascals in de sixties (check b.v. hun single *You Told Me A Lie*), gigde met bands als Q65, The Sandy Coast en The Motions, en is nog altijd behoorlijk actief achter de drums. Samen met drumkompaan Bouke van Gelderen deed hij onlangs in Den Haag een presentatie over zijn jarenlange geschiedenis in de beatstad, en natuurlijk werd er ook flink gedrumd. Er is een video van geschoten, en natuurlijk kun je die checken op SWKplus. Mooie verhalen.

Met helemaal links Ruddy

Bouke van Gelderen (links) en Ruddy

North Sea Jazz 2024

Drummers en percussionisten uit de hele wereld verzamelen zich als ieder jaar in Ahoy Rotterdam voor North Sea Jazz. Voor ons wordt het een weerzien met **Horacio 'El Negro' Hernandez** die zo veel indruk maakte op de DrumDrieDaagse. Hij komt met Chucho Valdés' Irakere 50 naar Rotterdam. **Terri Lyne Carrington**'s New Standards krijgt de eer twee jaar achter elkaar te mogen optreden. De Luxemburgse drummer **Chris Maas**, bekend geworden bij Mumford & Sons, vinden we straks op de drumstoel bij het trio van Sting. Anouk treedt op met het Metropole Orkest, en ja, met **Martijn Vink**, want hij drumt vast bij Anouk én bij het MO! Peter Beets heeft **Gregory Hutchinson** kunnen charteren. **Ian Chang** van Son Lux speelt opvallend genoeg met het Dave Douglas Gifts Quintet. Knower is er natuurlijk met **Louis Cole**, **Yoràn Vroom** met zijn Group Of Friends, **Eric Harland** met het Charles Lloyd Sky Quartet, Dulfer met **Hans Eijkenaar** en last but not least **Lander Gyselinck** met zijn waanzinnige duo Lander & Adriaan. En dit zijn maar een paar van de drummersnamen die we kennen, want de bezettingen zijn nog niet bekendgemaakt. Volg ons dus online, op de socials en in dit onvolprezen magazine, waarvan de volgende uitkomt op 11 juli; de dag voordat North Sea Jazz van start gaat.

North Sea Jazz, 12, 13, 14 juli, Ahoy, Rotterdam

© Eric van Nieuwland

Terri Lyne Carrington

Sting met Chris Maas

Ian Chang

album Geishas Of Doom - *The First 4 Tapes*

Sinds jaar en dag is Geishas Of Doom onze favoriete lo-fi punkband met twee drummers in de gelederen. Drummer/gitarist/zanger **Jeroen Ligter** – die drumkundig regelmatig terzijde wordt gestaan door **Bob Hoogenelst** – mag ons graag op de hoogte houden van de wederwaardigheden van het gezelschap, waarbij meeslepende gedrevenheid en een adembenemende relativering een geruststellende balans houden. Hij schrijft dit keer: *'We have a new record out, maybe you like it, maybe you don't.'* Dat 'record' moet je overigens ruim zien want: 'De plaat werd in één dag opgenomen met één microfoon op een Tascam 4-trackrecorder. Het resultaat is een primitieve, psychotische en haastige aanklacht tegen alles wat te ver in de richting gaat van perfectie, narcisme, polarisatie en hypocrisie. Geïnspireerd door alles van deze tijd en de DIY-undergroundcultuur uit de jaren 80/90.' Je kunt de plaat op vinyl bestellen via onderstaande website of checken via de SoundCloud van de band, en op SWKplus vind je een aantal recente video's.

soundshaarlem.nl

Slagwerkkrant.nl/swkplus

• Geishas Of Doom - *Nobody's Bleeding*

Geishas Of Doom met Bob (tweede van links) en Jeroen (tweede van rechts)

Liefs Leed

Enige echte

De navigatie sommeerde: 'Neem de eerste afslag.' De drummer stuurde het busje naar rechts. Op de achterbank hingen de zanger en de bassist, de gitarist zat naast hem. Die keek ineens op van zijn mobieltje: 'Moet je nou eens horen - Theseus is uit elkaar! En de ene helft heeft een advocaat ingehuurd tegen de andere helft.' Dat verraste de anderen: 'Huh? Ze gingen toch net op tour?' 'Muzikale meningsverschillen. De zangeres en de gitarist aan de ene kant', las de gitarist, 'en de drummer, de bassist en de toetsenman aan de andere. Maar nou is de kwestie wie onder de naam Theseus de tour mag doen.' 'Oei', zei de bassist, 'bij Theseus schrijven ze allemaal aan de songs, dus dat helpt niet.' De zanger boog naar voren: 'Pfff, makkelijk. Wie is nou het gezicht van de band? Zonder de frontman is die band de band niet meer.' De navigatie waarschuwde: 'Probeer om te keren.' De drummer draaide het stuur rond en somde bedachtzaam op: 'Pink Floyd, Genesis, Di-rect… Deep Purple, Fleetwood Mac, AC/DC… Allemaal succesvol met een nieuwe zanger. En soms ook nog een andere gitarist.' De gitarist lachte: 'Zal ik een rijtje doen met bands die hun ritmesectie vervingen?' De drummer antwoordde niet, maar zei: 'Toch is het een mooie vraag. Wat maakt iets de enige echte? Wat bepaalt nou de identiteit?' 'Dat hangt er vanaf wat het publiek vindt', vond de gitarist. 'Willen die nog betalen voor een bandje met alleen de oude naam?' 'Maar hoe zit het juridisch?' vervolgde de drummer, 'daar gaat het nou om.' Hij bedacht iets. In de binnenspiegel keek hij de zanger aan: 'Jij weet toch alles over ouwe auto's?' 'Je bedoelt oldtimers.' 'Nou, als ze zo'n wagen in een schuur vinden. Geen nummerplaten, overgespoten, voorkant ligt eraf. En ook geen papieren. Hoe weten ze dan welk exemplaar het precies is?' 'Het chassisnummer. Dat maakt elke auto uniek. Moet je wel zoeken, zit ergens binnenin', zei de zanger. 'Mooi', concludeerde de drummer, 'het chassis. Niet de buitenkant bepaalt de identiteit van het geheel, maar de nauwelijks zichtbare basis. Datgene wat alles bij elkaar houdt. Volgens de wet.' 'Dan zijn we er', grijnsde de bassist. 'Bestemming bereikt', beaamde de navigatie.

Maarten Hartog

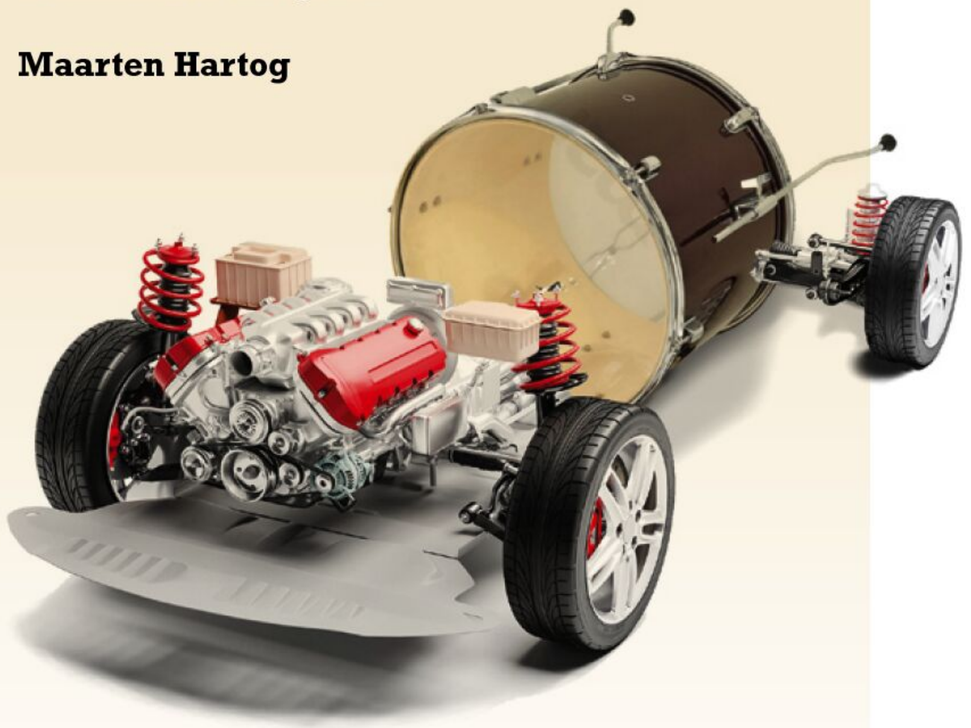

Nieuwe albums Jeroen de Rijk

‘Compromisloze muziek waar niemand op zit te wachten, behalve ikzelf’

In 1997 maakte percussionist Jeroen de Rijk een eerste eigen album, getiteld *Speak Low*. Daarna volgden de duetten op *Two to Tango* (2002) en *Moves 24/7* (2007). Nu komen er twee albums tegelijk: *Current Moves*, een lange termijn samenwerkingsproject met tientallen topspelers, en het volledig spontane *C.J.A.J. Moves*, in zes uur tijd opgenomen kwartetspel van Jeroen met Chris Latul, Jahja Telussa en Aäron Bouwman.

Door Erk Willemsen

Current Moves is een briljant world fusion-album dat associaties oproept met de muziek van

Weather Report. Elke track kent een andere bezetting, met altijd de percussie in een begeleidende hoofdrol. Yellowjackets-bassist Jimmy Haslip is eigenlijk de enige constante. Jeroen kent hem van de gig die hij deed met het Metropole Orkest dat Yellowjackets begeleidde op North Sea Jazz. Sindsdien zijn ze regelmatig met elkaar aan de slag.

Jeroen: ‘Dit project kwam tot stand met hulp van het Investeringsfonds Muziek, in het leven geroepen om de muzieksector een beetje te ondersteunen in corona-tijden. En dat liep toen een beetje uit de positieve hand. Uiteindelijk werkten er zo’n 25 dierbaren mee uit allerlei uithoeken van de wereld en vanuit allerlei invalshoeken in m’n muzikale én persoonlijke leven. Jong, oud, sommigen gelauwerd op wereldniveau, anderen plaatselijk berucht, maar allemaal getalenteerd en sowieso dicht bij m’n hart. Op eentje na, want die heb ik via de socials gespot: violist Dorian Cheah uit L.A. die ik op z’n elektrische viool de beroemde Eddie van Halen-solo op *Beat It* van Michael Jackson hoorde naspelen op Instagram. Ik heb hem simpelweg een berichtje gestuurd, en hij deed graag mee, zeker toen ik ook een track van hem heb voorzien van mijn kunde. Sommigen speelden op veel stukken, anderen leverden een bescheiden bijdrage.’

Dolby atmos

We horen op drie tracks Hans Eijkenaar op drums, die op *Bills* een heerlijke solo over vamp speelt. Danique Kos speelt samen met Jeroen percussie op *Pigeons Call*. Efraim Trujillo steelt de show met een aantal saxsolo’s. Het album is grotendeels instrumentaal, maar Zwarte Sjaak zorgt voor een lekkere Amsterdams-Surinaamse rap. De gitaristen mogen niet onvermeld blijven want spelen somtijds de sterren van de hemel: Memru Renjaan, bijvoorbeeld op die track *Sjaak*. Maar ook Bastiaan Mulder, Jahja Telussa, Chris Beckers en Eric Vaarzon Morel. Rustmoment is het fraaie *Petit Soleil Grand Soleil* met pianist (en topproducer) Giorgio Tuinfort, de man die Jeroen de Rijk vroeg voor de percussiepartijen op Michael Jackson’s *Love Never Felt So Good*. Jeroen: ‘Al met al is het compromisloze muziek waar niemand op zit te wachten, behalve ikzelf!’

Alle tracks zijn gecomponeerd door Jeroen, her en der geassisteerd door Timothy Banchet en Ivo Witteveen. Let wel: er is ook een dolby atmos-versie van het album beschikbaar!

Massada

Over het mini-album *C.J.A.J. Moves* zegt Jeroen: ‘Al in juli 2022 gingen we één dag de studio in en namen we zes songs op. Met z’n vieren zaten we in één studioruimte en alleen maar zogenaamde ‘one takers’ te spelen. Eerlijker wordt het niet. Het repertoire gaat over twee funky covers van Grover Washington en Headhunters, en drie eigen stukken van mij. En ook nog de prachtige *Na Na Na Song* van Massada, de beroemde band waarvan Chris origineel gitarist was. Let op, we hebben er een ballad van gemaakt!’

Current Moves is 28 maart uitgekomen op Baileo Music Productions
C.J.A.J. Moves is 4 april uitgekomen op Baileo Music Productions

Adams Drumworld Festival is terug

Vele jaren lang was Ittervoort *the place to be* voor het Adams Drumworld Festival. Na zes jaar pakt Adams de handschoen weer op en organiseren ze op 22 september de 16de editie. De eerste twee namen zijn al bekendgemaakt. **Dexter Hercules** tourt momenteel met Ed Sheeran en heeft samengewerkt met artiesten als Ronnie Wood, Emeli Sande, Stormzy, Rita Ora, en Derrick Hodge. De Poolse **Wiktoria Bailic** won in 2021 de *Hit Like A Girl* contest en speelt zich volop in de kijker op Instagram. Ze is de drummer op het album *The Returner* van Allison Russell, dat onlangs voor vier Grammy Awards was genomineerd. Het festival vindt plaats in de concertzaal van Adams Ittervoort (voorheen winkel van Drumworld) van 12-19.00 uur. Voorafgaand, van 10-12.00 uur, kun je deelnemen aan masterclasses (bij inschrijving).

boek Gary Griffith - The Hybrid Compendium

3400+ Hybrid Rudiments & Variations (All With Very Stupid Names)

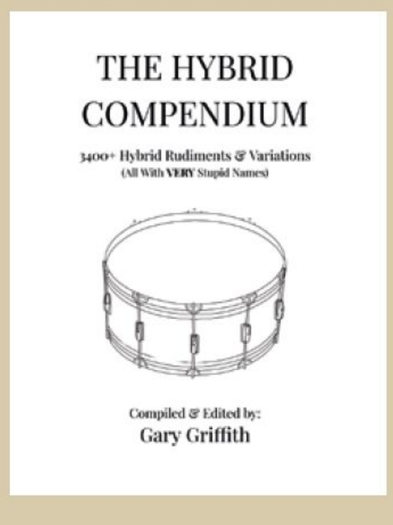

Rudiments zijn voor ons drummers de basisslagen op de snaredrum. Via de Zwitserse huurlegers verspreidden ze zich eerst over Europa en later over de hele wereld. De Zwitsers legden de basisfiguren al vast en in de VS was er lange tijd een lijst met 26 stuks, die in de jaren 80 nog eens is uitgebreid tot 40 rudiments. Maar daar stopte het niet. Door het combineren van figuren kwamen er een hoop bij die 'hybrids' worden genoemd. Ik herinner me dat ik hier een juichende recensie schreef over een boek waar er meer dan 100 in stonden, vaak met grappige namen als *Shirley Murphy's* en *Cheese Dachuda's*. Maar ook daar bleef het niet bij. Nu is er bovengenoemd boek van **Gary Griffith**, waar er meer dan 3.400 in staan. Griffith verzamelde de bekende en minder bekende en schreef er zelf zeker 2000 bij! Zijn commentaar: 'Ik verwachtte er zo'n 600 te vinden, maar hoopte op 1000, zodat het boek de moeite van het kopen waard zou zijn. Nooit verwacht dat het er 3.400+ zouden worden, en het is natuurlijk nooit af!' Veel van deze figuren zijn ontzettend leuk om te spelen en vaak ook bruikbaar over het hele drumstel. Let wel: deze hybrid rudiments zijn gecategoriseerd, genoteerd en van grappige, soms hilarische namen voorzien, maar nergens gecombineerd tot snaredrumsolo's. Je koopt dus gewoon 100 pagina's met de prachtigste rudiments. Griffith speelt ze ook voor op z'n Instagram-pagina onder de naam: @gary.w.griffith.

Dit geniale boek is vooralsnog alleen online te koop in pdf-vorm. Kosten: 28 dollar, en gezien de hoeveelheid werk is dat een koopje. Let op: Slagwerkkrant-lezers krijgen 5 dollar korting (couponcode 'Slagwerkkrant')! Als je van rudimental trommelen houdt dan wil je deze unieke collectie hebben! (Mark Eeftens) **griffithpercussion.com**

UK Drum Show in Liverpool - 28 en 29 september 2024

In Slagwerkkrant 238 (nov-dec 2023) en op Slagwerkkrant.nl kun je ons enthousiaste verslag lezen over UK Drum Show 2023: drumbeurs met clinics, twee dagen lang in Liverpool. De nieuwe editie is natuurlijk alweer aangekondigd: 28 en 29 september 2024, opnieuw in de ACC Liverpool. In het enorme

souterrain vind je de drumbeurs, en in de prachtige zaal de clinics. Ook voor ons Beneluxers is het best een

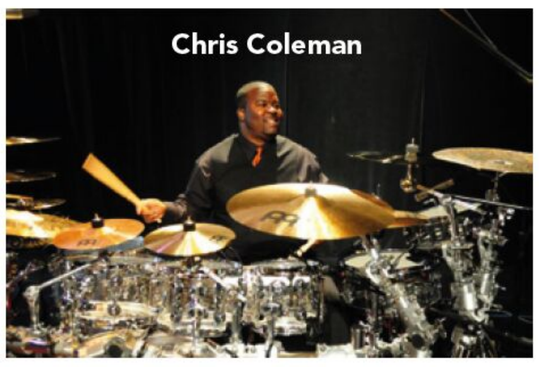

goed idee om een vliegticket te scoren om er twee dagen rond te gaan struinen en coole drumclinics te bekijken. Voor 2024 zijn nu al de volgende clinics aangekondigd. Op de zaterdag: Chris Coleman en Nic Collins. En op de zondag: Ali Richardson, Lina Anderberg, Aquiles Priester en Jay Postones. *More to come!* Tickets via de site van de Engelse drumshow.
De organisatoren van UK Drum Show hebben bovendien aangekondigd ook een 'Europese' versie te gaan organiseren: de **Europe Drums Show**. Overigens pas volgend jaar, maar datum en locatie staan al vast: Messe Friedrichshafen op 29 en 30 maart 2025. Friedrichshafen ligt aan de Bodensee tegen de Zwitserse en Oostenrijkse grens aan, 200 km van München.
theukdrumshow.com

Yme van Alsloo

Robbert van Kalmthout

Cesar Zuiderwijk

Ipo van Drooge

Joris de Bont

© Rob van Dalen

The Tribute - Live in Concert

Vijf drummers in een uitverkochte Ziggo Dome

Het was alweer het tweede jaar dat de vier finalisten van SBS-programma *The Tribute - Battle Of The Bands* een viertal avonden achtereen mochten spelen voor een volgepakte Ziggo Dome, en dus spreken we inmiddels van een traditie. Ook traditie is dat onze razende fotoreporter **Rob van Dalen** op al die avonden schitterende foto's schoot (check zijn Facebook om die allemaal eens rustig te bekijken). Belangrijk bij dit format zijn de vocalisten die *the real thing* zo dicht mogelijk benaderen, maar wij zijn natuurlijk vooral geïnteresseerd in de drummers. Vijf waren het er dit keer. Vijf? Ja, jurylid van het programma en vader van alle vaderlandse drummers Cesar Zuiderwijk was ook van de partij en hij sloeg een gedenkwaardig partijtje mee in de openingsact, samen met Yme van Alsloo (winnaar Bee Gees Forever), Robbert van Kalmthout (Bosco), Ipo van Drooge (The Fortunate Sons) en Joris de Bont (Brothers Of Blues). Gelukkig hebben we de foto's nog. Waarvoor dank!

COLUMN SCHACK

WEG MET AI ?

Ik vind het erg hypocriet wanneer drummers op ‘dat grote dreigende boze AI-monster’ vloeken. Vooral omdat we met z’n allen reeds lang de eerste AI-stapjes omarmen. De meest gestelde online vraag op Facebook en Instagram is immers reeds jaren ‘Waar vind ik drumless tracks?’ U weet wel, meespeelversies van alom bekende songs waarop de drumpartijen als het ware ‘uitgeveegd’ zijn. Enkele slimmeriken hebben daar jaren geleden dankzij slecht klinkende *digital audio phasing*-trucjes aanvankelijk een illegale business van gemaakt, maar die zijn er nu allemaal aan voor die moeite. Met Xtrax Stems van Audionamix, iZotope RX Music Rebalance en Moises.ai bijvoorbeeld kun je dat allemaal nu veel beter klinkend en een ietsie pietsie legaler zélf doen. Gewoon muziekjes uploaden in de online app of desktop plugin, beetje met de instellingen prutsen en hoppa: je krijgt de tracks zonder drums of met meer bas in je oortjes. Bij Moises staat er trouwens letterlijk ‘ai’ in hun webadres. Dus, jij klagende anti-AI drumtante, indien je echt zo tégen artificiële intelligentie technologie bent, trash dan gewoon ook al jouw recente meespeel mp3’s die op jouw telefoon staan. En in een wip ook alle favoriete ingezongen pop-, rock- tot urban-refreintjes van pakweg de laatste vijftien jaar, want daar zit in vele gevallen toch wat tooncorrigerende Autotune op die prachtige vocals. En waarom ook niet de met Pro Tools ‘Beat Detective’ opgepoetste drumtracks die reeds sinds aanvang jaren 2000 op cd’s zijn verschenen?

Toen in de jaren 80 de eerste goed klinkende drumcomputers het in de opnamestudio’s van live spelende drummers kwamen overnemen, schreeuwden de drumvakbonden moord en brand. ‘We worden uit de studio’s verbannen; het live drummen gaat verdwijnen; die drumcomputer-liefhebbende producers vermoorden onze muzikale kunst!’ Tot en met vandaag ziet het conservatieve drumkamp het elektronisch drumstel nog steeds als de technologische vijand die ‘de kunst van het drummen’ stilletjes de keel dicht zou knijpen. Maar ondertussen zijn we dankzij goed klinkende time stretching software en digitale sampling pads met gigantisch veel meer strak spelende drummers dan voorheen. Meer nog, we spelen met intelligente drumsoftware en klankpakketjes zelfs thuis onze eigen professioneel klinkende plaatjes in. Positional sensing, virtuele room microfoons, round robin multi layering van samples en slimme quantizing plugins… allemaal kleine drum-AI-tjes. Ik werk reeds dik 25 jaar actief mee aan heel wat van die ‘digitale zooi’, dus aanzie me gerust als mede-schuldig. En dat in mijn geval dankzij het populairste, meest verkochte virtuele muziek-instrument waarvoor nu eens niemand een gesponsord endorsement kan scoren: de MacBook (Pro). En wie weet schrijf ik reeds een tijdje columns met ChatGPT? :-)

Michael Schack

Notentip door Mark Eeftens

Op *Mustard ’n’ Onions*, de nieuwe plaat van Ghost-Note wordt keihard gefunkt. Meteen in het eerste nummer *JB’s Out!* speelt **Robert ‘Sput’ Searight** deze te gekke, snelle, knallende, superstrakke, licht geshufflede groove in de beste James Brown-traditie. Alle snaredrumnoten met één hand te spelen op dit tempo is een stevige opgave vanwege de fluisterzachte ghostnotes ervoor en erna. Maar dat deden Clyde Stubblefield en zijn maten bij James Brown vroeger ook al. Aan het werk!

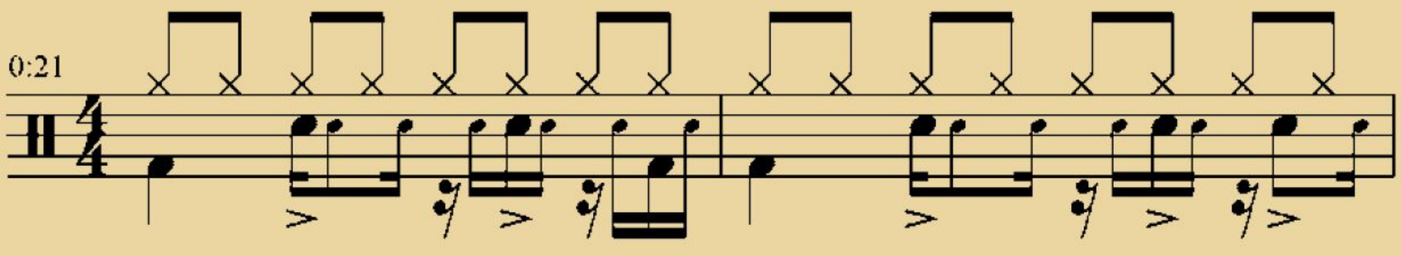

INSEPA

WWW.THOMANN.DE

ARABLE

th•mann

© Set Vexy

Jamie Westland bij Di-rect

Groot gaan met flowende fills

Exact op tijd komt hij deze ochtend de Haagse ‘gastropub’ Van Kinsbergen binnengelopen. Haren in de war, coole zonnebril en een kek roze colbertje. Jamie Westland, net 40 geworden, is goed geluimd. Blij met de nieuwe plaat *Sphinx* van zijn band Di-rect, blij met de enorme belangstelling voor de komende clubshows en festivals. En blij met z’n Pearl Reference kit. Ook roze: ‘Wat nou, roze voor meisjes? Ik vind het echt te gek. Het past bij ons artwork en het knalt eruit op het podium. Dat mag best voor een drumkit.’

tekst Han Neijenhuis

Jamie Westland is op een prettige manier zelfverzekerd. Dat is iets anders dan arrogant, want dat is hij allerminst. Westland weet wat hij kan, waar hij goed in is. Niet alleen als drummer, maar ook als het gaat om *catchy touch* van de songs van Di-rect of om alle commerciële zaken die horen bij het spelen in een succesvolle rockband. ‘We zitten in de piek van onze carrière, denk ik. En dat na 26 jaar’, lacht de drummer.

Hij somt vervolgens een lijstje op met gigs en getallen. ‘Er worden nu veel festivals geboekt voor het komende voorjaar en de zomer. En daarna gaan we een clubtour doen in Nederland en België. De wat grotere zalen, zodat we ook productioneel flink kunnen uitpakken. We hadden zo’n vijftien shows gepland, de meeste met een succesoptie daaraan gekoppeld, oftewel de mogelijkheid van een extra show. Binnen een uur waren alle shows uitverkocht, dus overal de succesoptie meteen eraan geplakt.’

Die kaarten waren ook snel weg en dus organiseerde de band nog meer gigs en 17.000 extra tickets. ‘Ook die waren binnen tien minuten weg. Het gaat gewoon helemaal nergens over. Maar wel echt geweldig’, aldus Westland, die even blij als realistisch is.

Corona-anthem

‘Je succes is zo groot als je laatste hit. Natuurlijk waren wij altijd al wel lekker bezig. Nieuwe muziek creëren, platen maken, live spelen. Ineens kwam corona om de hoek kijken en leek alles in te storten. Maar het publiek omarmde ons nummer *Soldier On*, wat een soort corona-anthem werd. Het is onze allergrootste hit tot nu. En daarmee bleef de focus van publiek en media volledig op Di-rect. We kwamen daarna met *Through The Looking Glass*, een meer rocky nummer. Die werd ook meteen opgepikt. Het werd de meeste gedraaide plaat van 2022. Dus ja, het moet soms ook gewoon meezitten.’

Westland is niet alleen muzikant, hij noemt zichzelf ook ondernemer. Dat is nodig, wanneer je in een professionele én succesvolle band speelt als Di-rect, zegt hij. ‘Kijk, er gebeurt heel veel rondom de band. Daarvoor hebben wij een manager, een platenlabel en nog zo wat mensen. Maar wij blijven wel zelf de baas. Geleefd worden, dat gebeurt bij ons niet. We bepalen zelf. Niet alleen onze muzikale koers, maar ook hoe we alles er omheen aanpakken. Daarin heeft ieder in deze band zijn kracht en zijn rol. Ik houd wel van de commerciële zaken. Als er een sponsordeal gesloten moet worden, dan ben ik degene die dat, samen met onze manager Tim, voor zijn rekening neemt. Er zijn best veel bedrijven die iets met ons willen. Ik vind het leuk me daar mee bezig te houden. Praten met mensen uit een ander vak, hoe kijken zij ertegenaan? Deals sluiten. Dat is echt wel ondernemen, ja.’

We zitten toch in een soort van huwelijk met z’n allen’

Sphinx

Het is het tiende studioalbum van Di-rect. Opvallend is dat Sfinx, naast een zestal nieuwe tracks, ook de al bekende hits bevat: *OMG It's Happening, Through The Looking Glass* en *90's Kid*. Laatstgenoemde staat er zelfs tweemaal op: de singleversie en een veel meer uptempo, rock-uitvoering. Jamie: 'Die singles stonden nog niet op een album. Daar hebben we het over gehad. We vonden eigenlijk dat dat wel moest, samen met onbekende tracks op een nieuw album. Dit is de periode 'Di-rect na corona'. Dit is waar we nu staan.'

Sphinx is een vrij bonte mix van stijlen, pop, rock, dance-achtig, hier en daar een eighties-feel. En toch allemaal herkenbaar Di-rect. Ook drumtechnisch is er verschil. Van een meer organische live sound in bijvoorbeeld opener *My Blood* en de uptempo-uitvoering van *90's Kid* tot een haast overgeproduceerde track als de singleversie van datzelfde nummer. 'We wilden op een aantal tracks graag die live feel pakken. Dus gewoon met z'n allen in een kringetje live spelen en opnemen. Dat is opnametechnisch wat lastiger, soms vliegt het ook net uit de bocht, maar dan pak je wel het bandje. Aan de kant is er dan inderdaad een track als *90's Kid*. Die is echt *gelayerd*, mega-geprogrammeerd, zeker ook qua drums. Zo ongeveer vier snares en zestien bassdrums over elkaar heen, haha. Beetje zo'n effect als Talk Talk, uit de eighties, met heel hoekige drums en fills. Live gebruik ik daarvoor dan triggers.'

Die korte fill voor het tweede couplet lijkt ook heel raar getimed, en toch klopt het.

'Ja inderdaad, dat is echt zo'n computerfill, zeg maar. Die heeft onze producer zo geknipt. Het was een langere fill, hij heeft tel 2 en 3ne eruit gehaald, zoiets. Ik heb echt even moeten zoeken hoe ik dat live ging doen. Ik probeerde het te spelen als op de plaat, maar Spike zei toen ook: 'Die fill, die flowt niet lekker." Dat vond ik ook, dus heb ik het maar iets aangepast.'

Hoe werkt dat in de band, met al die verschillende invloeden?

'Nou, je zou eens bij ons in de bus moeten zitten', lacht Westland. 'Daar gaat het echt alle kanten op. Als ik een vette houseplaat heb gehoord, dan draaien we dat. Bas kan goed gaan op een dikke track van Drake. Onze blazers zijn erg van de jazz en de soul. En dan komt Spike met een veel te schelle demo van de Sex Pistols, die hij ergens online heeft gevonden. Wij zijn elkaar niet tegengekomen bij dezelfde schoenenwinkel, zeg ik altijd. We zijn vijf individuen met vijf verschillende muzieksmaken. Wij omarmen dat. Dat maakt ons Di-rect.'

'Een track als 90's Kid is echt gelayerd; zo ongeveer vier snares en zestien bassdrums over elkaar heen, haha'

Best interessant voor jonge drummers om te horen dat spelen in Di-rect meer inhoudt dan alleen lekker optreden en plezier maken.

'Haha ja, dat doen we vooral ook hoor! Maar absoluut, er komt heel veel bij kijken. We hebben afgelopen december drie uitverkochte shows in Ahoy gedaan. Dan maken we allerlei afwegingen: hoe gaan we uitpakken, wat gaat dat kosten? We hebben gekozen om echt voor groot te gaan, met een superdecor, licht, led-schermen. Dat betekent dat we eigenlijk geen cent hebben overgehouden. Maar er was tv bij; de NPO was partner in die shows. Dus zo'n grootse aanpak betaalt zich vervolgens ook weer uit.'

In een uitverkochte clubtour!

'Bijvoorbeeld ja. Maar weet je, wij vinden het allereerst vooral heel erg leuk en gaaf dat we dit mogen doen, en dan ook al zo veel jaren. Maar we blijven werken aan onze toekomst en zijn continu bewust van de breekbaarheid van succes. Je kan als band ook zo weer vergeten zijn. Er kunnen zich ook problemen voordoen. Marcel kan last krijgen van zijn stem, ik kan mijn been breken, noem maar op. Dan ligt de boel stil, want wij zijn wel echt een bandje. We doen het samen, niet met invallers. Het is dus best fragiel, maar dat maakt het ook mooi. Een

© Nathan Reinds

gedegen fundament, dat is belangrijk. En dat hebben we wel gelegd, denk ik.'

Ook muzikaal blijft Di-rect stappen maken. Een beetje cliché inmiddels, maar de pret-popband met tieners is een volwassen rock-formatie geworden.

'Dat vinden wij heel belangrijk, dat we ons muzikaal blijven ontwikkelen. Met alle respect voor Van Dik Hout hoor, maar ik zou doodongelukkig worden als ik al dertig jaar moest teren op *Stil In Mij*. Ik zou dan denk ik echt een nieuwe uitdaging gaan zoeken, misschien wel meer als ondernemer in de muziekwereld, haha. Ik bedoel dat helemaal niet arrogant. Iedere muzikant moet doen wat hij wil. Maar als er geen enkele ontwikkeling in Di-rect zou zitten, dan zou ik het niet meer zo leuk vinden.'

Jullie hebben allemaal zo jullie rol in de band, zeg je. Kan je dat toelichten?

'Bas, onze bassist, heeft z'n eigen studio. Daar mixt hij veel van onze muziek. Eerder produceerde hij ook onze platen, maar tegenwoordig werken we met producer Niels Zuiderhoek. Daarnaast werkt Bas ook veel samen met ons management voor zakelijke dingen. Marcel en Spike zijn altijd bezig met songs en demo's. Van bijna al onze liedjes komt de basis bij hen vandaan. En ik doe dan de ondernemerskant. Ik ben meer de commerciële jongen, zeg maar, haha. Ook wat onze liedjes betreft trouwens.'

Hoe bedoel je?

'Bas, ik en onze gitarist Paul-Jan, die in 2016 bij de band kwam, worden altijd later bij het schrijfproces betrokken. Marcel en Spike laten dan hun ideeën horen, soms alleen maar een refreintje, soms ook al gevorderde songs, en dan gaan we daar samen mee aan de slag. Ik heb, denk ik, het meest gevoel voor wat commercieel is, wat op de radio past. Dan hoor ik een liedje met een intro dat net te lang is en dan zeg ik dat dat veel korter moet. Dat zorgt soms best voor verhitte discussies. We zitten toch in een soort van huwelijk met z'n allen. Maar ik denk dat ik er kijk op heb.'

'Als iémand op een roze set kan spelen, ben ik dat'

Jij hebt de oren die horen wat hitpotentie heeft?

'Ik ben wel de enige van ons die radio luistert, ja. Ik skip de hele dag van 3FM, naar 538, naar Sky en Radio2. Ik word graag gevoerd door nieuwe muziek en kan dan echt gegrepen worden door een 'foute' plaat, die wel heel catchy is. Mijn smaak is heel breed. Ik hou bijvoorbeeld erg van house, maar net zo goed van vette rock. Maar ik weet heel goed wat er gaande is in de muziekwereld. En ik vind het heel gaaf als onze muziek zo veel mogelijk mensen bereikt. Zonder concessies te doen aan onszelf, uiteraard.'

Zijn er bands of drummers waar je veel naar luistert?

'Ik hou van strakke, dienende drummers. Zoals Darren King van Mutemath, dat luister ik echt heel veel, vooral hun eerste album *Mutemath*. Maar ook Muse, dat is dan weer veel heavier en bombastischer. Of Arcade Fire, The War On Drugs; dat soort bands hou ik ook van. En ik ben opgegroeid met The Police, dat is natuurlijk wat meer *loose*, maar misschien wel mijn *all time favorite*.'

Het liedje spelen en niet te veel poespas?

'Ja, dat is wat ik graag doe. Maar af en toe aparte dingetjes vind ik ook leuk. Ik speel soms ook een fill over de tel heen. En het grappige is, de blazers waarmee we nu touren, die zijn zo professioneel, die voelen dat perfect aan. Die weten dan de volgende keer: "Hé, hier speelde Jamie de fill door", en dan gaan ze daar in mee, zonder dat we dat

Cesar Zuiderwijk's Music Station en Slagwerkkrant presenteren

DE 23e

DRUM 3 DAAGSE

VR ZA ZO

16, 17, 18 AUGUSTUS 2024

RICK LATHAM
TIM VAN DELFT KICK WOUDSTRA
LUCAS VAN MERWIJK & GIANNA TAM
CESAR ZUIDERWIJK & SIETSE HUISMAN

EN HET VASTE DOCENTENTEAM: met Fred Cohen, Olaf Fase, Mark Eeftens, Rob Kramer, Dennis Boxem, Peter-Jan Eusman, Gerben de Bruijn, Erk Willemsen en Sarah Lavinia Feenstra & The Smart

DRIE DAGEN CLINICS EN LESSEN – DRIE DAGEN DRUMMEN

16-17-18 augustus 2024, Musicon Den Haag, Soestdijksekade 345

Als je je inschrijft voor de DrumDrieDaagse krijg je drie dagen lang lessen,lezingen, lesmateriaal, sessies, lunches en heel veel lol: all-in voor € 295,-

Schrijf je nu in op **drumdriedaagse.nl**

SLAGWERK KRANT

Cesar Zuiderwijk Musicstation

Roland DRUMLAND

‘Af en toe aparte dingetjes vind ik leuk; ik speel soms ook een fill over de tel heen‘

© Nathan Reinds

hebben gerepeteerd. En dan kijken we elkaar aan. Dat is altijd weer gaaf, die interactie.’

Iets anders. Je speelt alweer een tijdje op Pearl drums.

‘Dat komt eigenlijk door Cesar Zuiderwijk. Hij vertelde over de nieuwe Reference Pure-serie en dacht dat ik een goede deal zou kunnen sluiten met Pearl. Ik had daar wel oren naar. Ik speelde op Ludwig Legacy, ook heel gaaf natuurlijk, maar wel zwaar qua sound. Ik zocht een wat meer hybride kit, eentje die geschikt is voor verschillende stijlen. Ik ben bij Pearl wezen kijken en was meteen weg van die Reference; die doet precies wat ik wil. Veel attack, maar tegelijk warmte en diepte. Daarnaast heb ik al zeven jaar een endorsement met Meinl.’

En de Pearl-kit weer met een 10” tom erbij!

‘Ja klopt. Ik deed een tijd geleden een gig op Aruba, op een leendrumstel, met 10”, 12”, 14” en 16” toms. Dat vond ik weer heel fijn. Niet enkel een 12” tom voor je, maar een 10” en een 12”. En dan 14” en 16” floors. Het was

© Nathan Reinds

een enorm leuke gig, zo ontzettend lekker gedrumd. Dus sindsdien speel ik weer zo. Even later hoorde ik dat die Reference kit er kwam in een mat-roze finish. Haha, dat vind ik echt te gek. Als iemand op een roze set kan spelen, ben ik dat.’

Wat zijn je sterke en zwakke punten als drummer?

‘Mijn sterke punten: dat ik altijd 100 procent geef, enthousiast ben en teringhard sla. En ook altijd het overzicht heb als we spelen. De band kan echt op me bouwen, denk ik. En m’n mindere punten? Eh... ik ben eigenlijk wel blij met m’n spel. Haha, ik heb eigenlijk geen minpunten. Da’s wel een beetje arrogant, hè?’

Heb je nog tips voor jonge drummers?

‘Blijf veel met muziek meespelen. Je hoeft niet per se alles precies te kopiëren, maar voel de flow van de muziek, voel hoe een band ademt. Dat is heel erg leerzaam. En rudiments oefenen natuurlijk. Kilometers maken. Elke dag weer. Maar ook weer niet al te lang, een kwartiertje, want anders wordt het saai. Drummen moet vooral ook leuk blijven!’ ■

LEES, LUISTER EN KIJK VERDER OP SLAGWERKKRANT PLUS

VIDEO Di-rect - *Through The Looking Glass* live @Ahoy
VIDEO Di-rect live @Pinkpop (2023)
VIDEO Di-rect met Cesar en Rinus - *Radar Love* live (2023)
VIDEO Di-rect - *90’s Kid* radioversie (official video)
VIDEO Di-rect als jonkies - *She* live (2007)
ARCHIEF interview met Jamie in 2014 (SWK 181)
slagwerkkrant.nl

Don Henley

‘Met mijn liedjes veilig achter het drumstel’

Vier decennia was hij samen met Glenn Frey de stem van de Eagles. Met zijn hese strot zong Don Henley klassiekers als *Hotel California*, *Desperado*, *Best Of My Love* en talloze andere megahits. Hij schreef ze ook. Maar niet alleen dat: Henley behoort met Phil Collins en Levon Helm tot de beroemdste zingende drummers ter wereld. Eagles startte dit voorjaar hun definitieve afscheidstournee *The Long Goodbye*. Slagwerkkrant kreeg de kans om de 76-jarige legende in Chicago te interviewen.

door Jean-Paul Heck

Er hangt een vreemde sfeer buiten het enorme United Center in West-Chicago. Terwijl de bezoekers honderden dollars hebben afgetikt voor een kaartje, heersen letterlijk twee blokken verder de straatbendes. Toch straalt het plein voor de venue een heerlijke rust uit. Een standbeeld van basketballegende Michael Jordan kijkt uit over het plein. Op deze plek vierde hij jarenlang successen met de Chicago Bulls. Binnen in zijn kleedkamer zit een andere legende. Terwijl op de achtergrond het voorprogramma Steely Dan met Keith Carlock op drums klinkt, is Henley zojuist klaar met zijn rek- en strekoefeningen. Hij is verrast door het bezoek uit Nederland. ‘Welkom in de kleedkamer van deze oude man. Ben je zelf een drummer? Dan weet je dat het met de jaren steeds moeizamer gaat.’

Henley lacht zijn meest charmante lach. Ondanks zijn 76 jaar ziet hij er nog altijd goed uit. De haren zijn grijs, de tanden wit en de markante kop straalt trots uit. ‘Ik drum nog steeds het leeuwendeel van de Eagles-shows zelf. En als ik niet drum en zing, speel ik gitaar en zing. Bij die songs neemt drummer Scott Grago mijn partijen over. Hij is een geweldenaar die eerder met Bonnie Raitt, Stevie Nicks, Bryan Adams en de Bee Gees werkte.’ Ondertussen komt op de achtergrond Steely Dan’s *Reelin’ In The Years* voorbij. ‘Hoor je hem? Keith Carlock, man, man, wat een drummer!’

Jean-Paul en Don

Zuid-Amerikaans

Als Henley over zijn eigen drumwerk praat, doet hij daar altijd wat badinerend over, maar dat is niet terecht. Luister maar eens naar zijn partijen op al die befaamde Eagles-platen. Songs als *Life In The Fast Lane*, *Hotel California* of het oude countrywerk; het is altijd smaakvol en technisch perfect. Henley lacht bij deze constatering. ‘Dankjewel. Ik ben ooit begonnen als drummer in de begeleidingsband van Linda Ronstadt. Mijn manier van spelen paste perfect bij haar songs. Ik ben altijd een liedjesdrummer geweest die volgens mij precies weet wat een song nodig heeft. Niet voor niets was ik groot fan van Ringo Starr en Levon Helm, naast Gene Krupa en Ginger Baker. De kunst van het weglaten klinkt als een cliché, maar het is allesbepalend binnen popmuziek. Op het moment dat ik een nummer schrijf, weet ik al wat voor drumpartij eronder moet. Een goed voorbeeld daarvan is *Hotel California*.’ Het is niet zo gek dat Henley deze classic er als voorbeeld bij sleept. ‘Ik wist meteen dat het een Zuid-Amerikaanse feel moest hebben en ik gebruik in die song ook percussie-instrumenten om dat gevoel op te roepen. Ik ben erg trots op die drumtrack, maar dat geldt bijvoorbeeld ook voor *Life In The Fast Lane*.’

Elektronisch

Dat hij bij de Eagles alle drumtracks inspeelde, vindt hij vanzelfsprekend. Maar hij stapte daar vanaf toen hij, na het stoppen van de

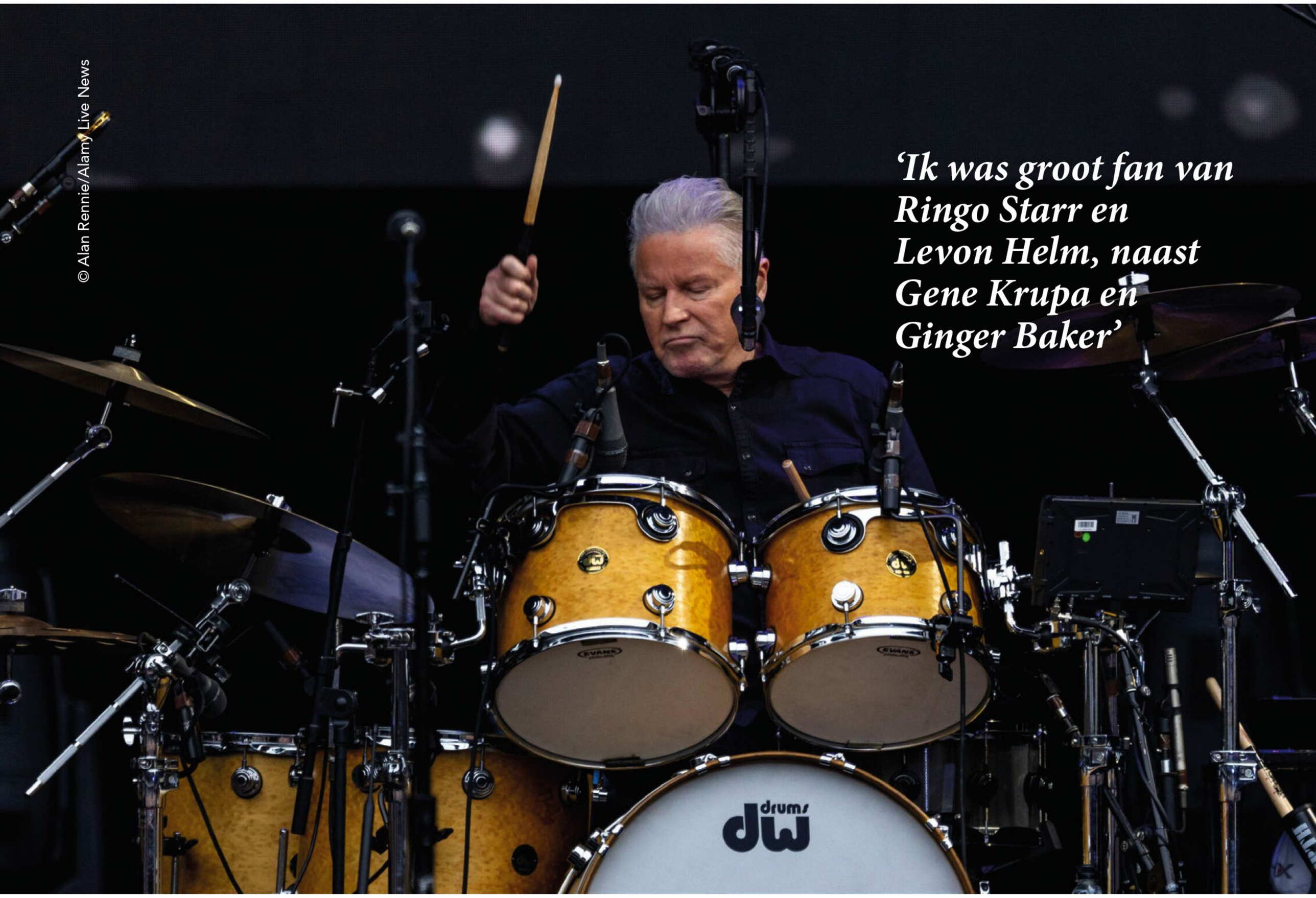

‘Ik was groot fan van Ringo Starr en Levon Helm, naast Gene Krupa en Ginger Baker’

band in 1981, het solopad op ging. ‘Ik ken mijn kracht en mijn zwaktes. Op mijn eerste soloplaat (*I Can’t Stand Still* uit 1982; red.) heb ik Roger Linn erbij gehaald. Ik wilde voor bepaalde songs een elektronische drumpartij hebben, dus ik dacht: ik bel gewoon Roger op. Hij bleek een enorme Eagles-fan te zijn en deed het graag. Ik heb op dat album maar vier nummers zelf ingespeeld. Verder spelen Jeff Porcaro, Russ Kunkel, Ian Wallace (King Crimson) en Mark Towner Williams nog nummers op die plaat. Tja, dan haal je wel wat in huis.

‘Ik kon uren bomen met Jeff over drumsounds en -patronen. Niet over spullen. Dat was nooit mijn ding. Ik was meteen in de luxe positie om mensen zoals Jeff, Russ maar ook Jim Keltner te kunnen vragen. In de jaren daarna ben ik heel goed bevriend geraakt met voormalig Tom Petty & The Heartbreakers-drummer Stan Lynch. Hij is net zoals ik een zuiderling en wij konden het meteen goed met elkaar vinden. Kijk, ik vind Steve Ferrone een van de allerbeste en meest smaakvolle drummers ter wereld, maar die sound en feel van Stan paste perfect bij het totaalgeluid van Tom Petty.’

Fitness

Henley kon en kan als superster vragen wie hij wil. Zo haalde hij voor het album *The End Of The Innocent* (1989) Steve Jordan voor één song naar de studio. ‘Ik had een nummer geschreven dat volledig rondom een groove was gecomponeerd en ik dacht toen meteen aan Steve. Dat nummer, *Shangri-La*, is ritmisch gezien een favoriete solosong van mij. Naast *New York Minute* van hetzelfde album. Dat was juist weer een langzame ballad, en destijds was niemand beter in het spelen van zo’n feel dan Jeff Porcaro. Ik ben zo trots dat hij bijna op al mijn platen heeft meegespeeld.’

Henley geeft aan dat hij nu, op oudere leeftijd, veel fysieke klachten heeft tussen de concerten. ‘Dat is ook de reden waarom je hier allerlei fitnessapparaten ziet liggen. Dat is echt nodig om op mijn leeftijd elke avond een show van twee uur te kunnen doen. Maar ik heb altijd fysieke klachten gehad. Zeker in de jaren 70 toen we continu tourden. Mijn ene schouder staat wat hoger dan de

© Mark Tepsic

andere schouder, en met oefeningen en yoga kon ik de pijn redelijk bedwingen.'

Blijft toch de vraag waarom hij als 76-jarige dan nog altijd bij elk optreden achter zijn drumstel kruipt. 'De Eagles-fans kennen mij als de zingende drummer. Iedereen kent de videoclip van *Hotel California*. Ik, zittend achter mijn drumstel, terwijl ik die song zing. Dat maakt ook deel uit van de beleving; ik zing het op die manier omdat ik het al drummend doe.' Henley ging er in de jaren 80 zo ver in dat hij daarvoor tijdens soloconcerten achter de drumkit van de linkshandige Ian Wallace ging zitten. Daar lacht hij nu om. 'Ach, de songs die ik speel zijn geen fusionjazz, dus met wat aanpassingen lukte dat best wel…'

© George Holz

Pruik

Op het merendeel van zijn soloplaten werkte Henley met producer Danny Kortchmar. Een grote jongen die zelf ooit als drummer begon. Voor Henley en Kortchmar was het altijd een uitdaging om op zoek te gaan naar de perfecte drumsound. 'Ik schrijf de songs en heb daar altijd een bepaalde sound voor in mijn hoofd. Danny wist dat technisch altijd te bewerkstelligen. Ik liep nooit weg voor elektronische drums, maar ik word gek als er sprake is van ook maar een zweem van onechtheid. Ik weet nog dat we de song *I Will Not Go Quietly* opnamen. Een nummer waarbij ik Axl Rose van Guns N' Roses als gastzanger had gevraagd. Axl keek destijds heel bedenkelijk toen Danny aan kwam zetten met een Akai drummachine. Totdat hij het resultaat hoorde.'

De samenwerking met Rose beviel zelfs zo goed, dat Henley bij de American Award werd gevraagd om bij Guns N' Roses achter het drumstel te kruipen. 'Hun drummer (Steve Adler: red.) was blijkbaar ziek, en ze moesten optreden met een ballad (*Patience*: red.). Ik heb een paar dagen met Axl gerepeteerd en uiteindelijk met een pruik op mijn hoofd die award show gedaan.'

'Ik vond en vind drummen geweldig maar het is niet genoeg voor mij'

Verborgen

Henley geeft aan dat hij als drummer een streepje voor heeft als het op songschrijven aan komt. De Texaan wordt gezien als één van de beste songschrijvers in de geschiedenis van de Amerikaanse muziek. 'Als drummer en zanger heb je zeker een voordeel, omdat ik de woorden die ik schrijf en zing, aanpas op het ritme van het nummer. Ik vul de leegtes tussen de drums in met woorden. Ik schrijf op een converserende manier. Zoals mensen met elkaar praten.'

Henley's eerste band in Texas was overigens een instrumentale groep. Pas toen The Beatles doorbraken, besefte hij dat zingen noodzakelijk was om succes te krijgen. 'We probeerden wat en uiteindelijk kwamen we erachter dat ik de beste stem had. Zo simpel ging het eigenlijk. Zingen en drummen was van het eerste begin geen enkel probleem voor mij.' Henley die toen al een literatuurstudie had afgerond, wilde echter meer dan alleen drummen. 'Ik vond en vind drummen geweldig maar het is niet genoeg voor mij. Toen de Eagles opeens de grootste band van Amerika werden, had ik er ook geen enkel probleem mee dat ik tijdens concerten achter mijn drumstel verborgen zat. Ik vond het wel fijn: ik samen met mijn liedjes, veilig achter dat drumstel. Pas toen de Eagles uit elkaar gingen, werd ik gedwongen om de frontmanpositie aan te nemen. Ik moest tijdens concerten wel regelmatig naar voren stappen om mijzelf te laten zien. In het begin ben ik zelfs nog aan de slag gegaan met choreografen, maar dat sloeg natuurlijk nergens op. Ik was nog maar 32 jaar toen de Eagles uit elkaar vielen, en dat is natuurlijk veel te jong om met pensioen te gaan.' ■

Don Henley geeft met de Eagles op 13 en 15 juni twee concerten in de Gelredome, Arnhem. Eagles - *To The Limit: The Essential Collection* is nu uit.

#NoCompromise

NO COMPROMISE.

Keith Carlock is a session ace. He's honed his craft in tracking rooms during countless sessions. His limitless desire for creative expression fuels his playing and his signature sound.

Presenting the U.S.A. Custom Keith Carlock Signature Snare Drum.
A 5½ × 14 brass workhorse snare that's vintage-inspired and built to inspire.

Keith has never compromised his sound, and neither should you.

GRETSCH®

gretschdrums.com

EXCLUSIVE DISTRIBUTOR
GEWA DRUMS

Distributor: GEWA Benelux B.V.,
Ohmweg 57H, 2952 BD Alblasserdam, Nederland
benelux@gewamusic.com

50 jaar Tama drums

We schrijven 1974. Het eerste Tama drumstel komt uit de fabriek in Japan. Op 20 mei 2024 viert Tama het 50-jarig jubileum in de Schouwburg Amstelveen met een indrukwekkende line-up. Met Slagwerkkrant doken we in de historie met drie drummers die vanaf de eerste jaren al betrokken zijn: Stewart Copeland vanaf 1976, Billy Cobham vanaf 1978 en Simon Phillips vanaf 1979.

Het merk Tama zag het levenslicht in 1974 op hetzelfde moment dat de fabriek haar naam omdoopte van Tama Seisakusho naar Hoshino Gakki Seizo. De Star drums, die de fabriek maakte sinds 1965, kregen ok een nieuwe naam: Tama. Nu, vijftig jaar later, organiseert Hoshino Europe op 2de Pinksterdag de Tama 50th Celebration in Amstelveen, vlakbij hun hoofdkantoor en magazijn van waaruit een groot deel van Europa bevoorraad wordt met hun producten.

De line-up van het jubileumconcert 20 mei in Schouwburg Amstelveen is overweldigend, met als top of the bill de band van Simon Phillips, Protocol, en een internationale selectie van Tama-drummers: Anika Nilles, Robert 'Sput' Searight, Camille Bigeault, Roni Kaspi met haar trio, David Bao, Maxx Furian en Nadesh Ligthart. Zie ook het interview met Nadesh elders in deze Slagwerkkrant.

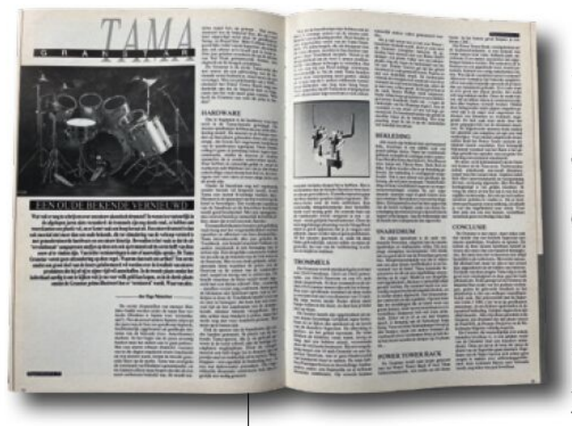

Met Slagwerkkrant hebben we Tama natuurlijk al die jaren goed gevolgd met productnieuws en tests van hun nieuwste drumstellen, snaredrums en hardware. De eerste test verscheen in 1987, toen Hugo Pinksterboer de Tama Granstar onder de loep nam (SWK 21, apr-mei 1987). De voorlaatste was die van de Tama Mastercraft snaredrums door Dennis Boxem (SWK 240, mrt-apr 2024). Ongetwijfeld zullen er nog vele volgen. Kijk op Slagwerkkrant.nl voor een selectie van die tests door de jaren heen.

Ter gelegenheid van dit jubileum heeft Dennis Boxem drie Tama-drummers van het eerste uur gesproken over hun boeiende ervaringen met Tama in die 50 jaar. Want, ja ook nu zijn ze nog Tama-endorser. Enjoy!

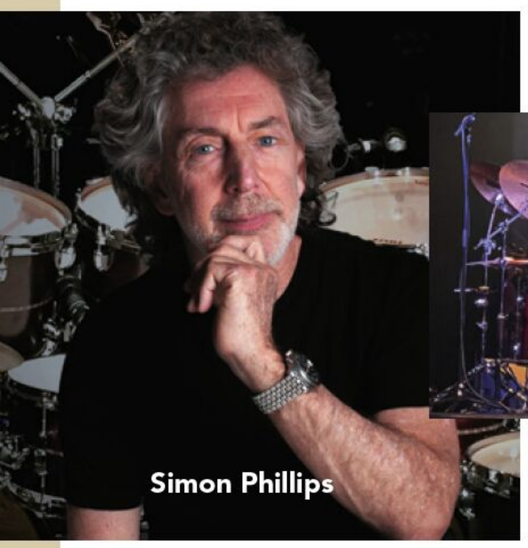

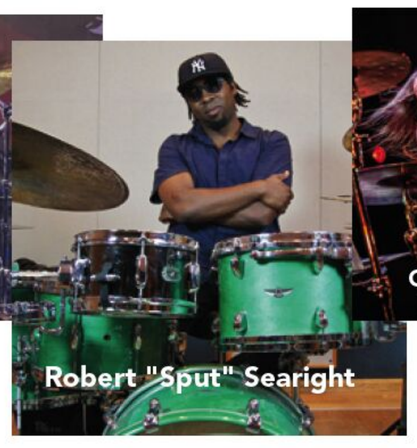

Exclusieve interviews met Tama-endorsers van het eerste uur

BILLY COBHAM, SIMON PHILLIPS EN STEWART COPELAND

Een halve eeuw Tama drums, een hele mijlpaal. En een goede reden voor een gesprek met drie topdrummers die er vanaf het begin bij waren. Drie legendarische namen die vandaag de dag nog steeds – of opnieuw – op het artiestenprogramma staan: Billy Cobham, Stewart Copeland en Simon Phillips.

door Dennis Boxem

Stewart Copeland

Stewart Copeland is misschien wel de langst aaneensluitende Tama-endorser (48 jaar) wereldwijd. Daar heeft hij naar eigen zeggen zelf wel een flinke hand in gehad.

'Ik begon met Tama rond 1976. In die tijd speelde ik in Curved Air en verdiende ik wat bij door spullen te reviewen voor Sound Magazine. Je moet weten, in 1976 – ruim voordat de Sony Walkman de wereld veroverde – stonden Japanse producten niet in hoog aanzien. Dus deze drums hadden in die tijd, toen ik een set kreeg voor een recensie, nog geen geweldige reputatie. Maar toen ik ze binnen kreeg en goed bekeek, waren ze zo ongelooflijk goed gebouwd. Veel beter dan Ludwig, Slingerland, Gretsch, Premier; de grote drummerken van die tijd. Op alle denkbare manieren. Het geluid: de drums hadden meer klank, meer volume en meer spierballen. De statieven waren van een nieuwe generatie. Voor die tijd had je Ludwig en Rogers met van die wiebelige lichte stands, ontworpen voor delicate jazzdrums. Deze waren ontworpen voor Neanderthalers zoals ik, die op spullen beuken en de boel mishandelen. En deze echt dikke stands – ik kon ze als klimrek gebruiken – hadden een veel meer doordacht ontwerp. Iemand in Japan dacht na over ergonomie, functionaliteit. Alles behalve één ding: tillen en verslepen… Tja. Gelukkig had ik in die tijd van mijn leven roadies.

Curved Air

De afgelopen halve eeuw heb ik met een schuin oog naar de drumstellen van mijn vrienden en collega's gekeken en ik vind de spullen van Tama nog altijd superieur.'

Armoede

'Van Tama mocht ik het Imperialstar drumstel dat ik voor Sound Magazine had gereviewd in principe houden. Tama's toenmalige distributeur was Summerfields, een bedrijf uit Newcastle. Ik stuurde ze Curved Air-reviews van voordat ik bij hen kwam spelen (toen ze nog hits hadden). Ik was de laatste rat die aan boord sprong van

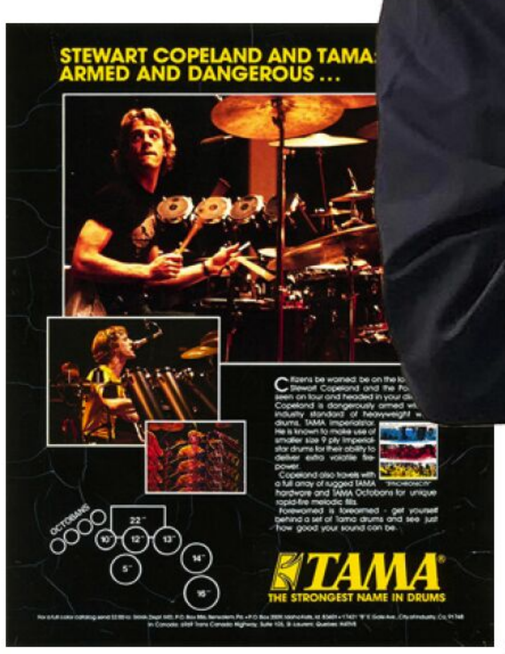

'Deze stands waren ontworpen voor Neanderthalers zoals ik, die op spullen beuken en de boel mishandelen'

het zinkende schip dat Curved Air heette. Die geweldige mensen bij Summerfields trapten in mijn bullshit en lieten me het drumstel houden. En niet alleen het drumstel, maar ook een rij concerttoms. Het was een enorm drumstel. En dat eerste lichtblauwe drumstel gebruikte ik voor de eerste twee Police-albums, dus het overleefde niet alleen Curved Air, maar ook de eerste armoede-jaren van The Police. Het andere goede aan Tama is dat ze al die andere soorten drums hebben uitgevonden. De Octobans waren een uitvinding van Tama en ik heb ze vaak gebruikt.

'Ik heb altijd last van bevliegingen. Mijn laatste bevlieging is de kleine 6" latin snaredrum die bijna hetzelfde geluid maakt als een crossstick. Ik geef er af en toe een klap op, maar dan verveel ik me alweer en probeer ik waarschijnlijk iets nieuws.'

Stewart Copeland's Tama ImperialStar drums, die hij gebruikte live en in de studio tussen 1976 en 1990

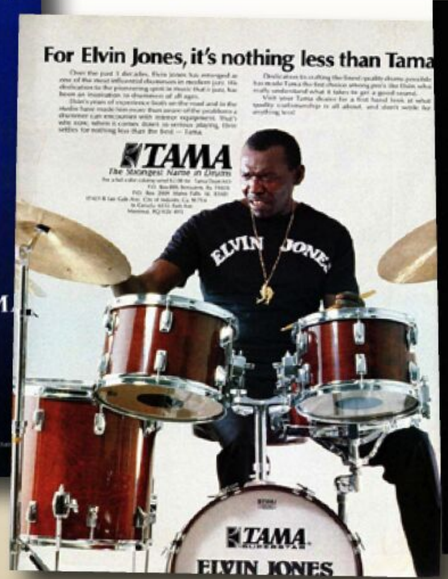

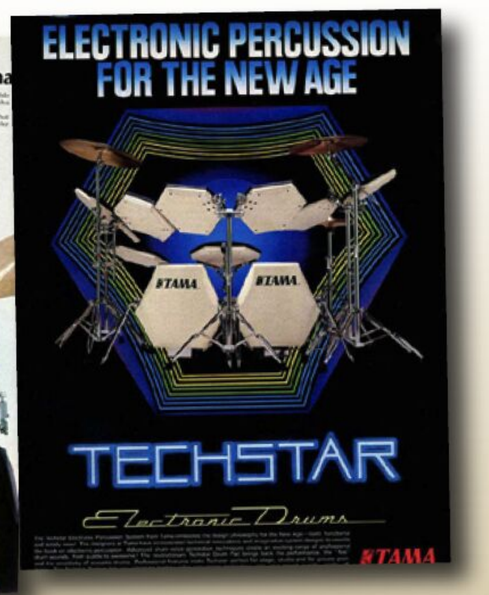

Billy Cobham

Een van de meest invloedrijke drummers van de jaren 70 kwam in 1978 bij Tama. Billy Cobham zette de platenspelers in vuur en vlam met zowel The Mahavishnu Orchestra als zijn baanbrekende

The Mahavishnu Orchestra

soloalbums. Uit de Tama-archieven blijkt dat ze Cobham voor het eerst ontmoetten in 1977 op de NAMM show in Houston. Hoewel Billy zelf niet precies meer weet wanneer zijn eerste ontmoeting met Tama plaatsvond, weet hij wel precies hoe zijn grootste bijdrage aan het merk tot stand kwam: de Gongdrum.

'Weet je, ik kan me niet echt herinneren hoe ik in contact ben gekomen met de jongens van Tama. Misschien was het op een muziekshow? Het is zo lang geleden. Maar ik weet wel dat het via Joe Hibbs was (een legende uit de muziekindustrie; red.). In die tijd speelde ik op een acryl Fibes kit. Maar Tama maakte een enorme indruk met de manier waarop ze hun drums maakten en hun uitzonderlijk stevige hardware.

'Ik begon een soort prototype Gongdrum te gebruiken toen ik net bij Mahavishnu Orchestra speelde. Ik was op zoek naar een gongsound zoals een TamTam, maar dan in een drum. Ik had meer sustain nodig, meer laag. Vandaar de naam. Ik had een Leedy bassdrum die oorspronkelijk van George Wettling was geweest. Hij lag tussen de spullen die in opslag lagen bij het Professional Percussion Center op 58th street; als de eigenaren overleden waren bleven ze daar stof vangen. Ik gaf les op de PPC samen met Tony Williams, Max Roach en Elvin Jones. Al Duffy nam die trommel mee en zaagde hem voor me doormidden en zette er vellen op. Al ging later voor Pearl drums werken. Toen ik bij Tama kwam, kwamen ze naar me kijken en ze namen koortsachtig foto's van alles. En ik sprak met ze over wat ik wilde. Zes maanden later kreeg ik een bericht: "Er is een trommel voor je bezorgd." Dus er was een enorme doos, en daarin zat dit enorme apparaat met standaard en al: de allereerste Tama Gongdrum.

Gong Drum

'De Gongdrum – hoewel ik er dol op ben – gebruik ik niet meer. Hij is gewoon te onpraktisch om te vervoeren; echt een enorme trommel! Vooral tegenwoordig omdat transportkosten

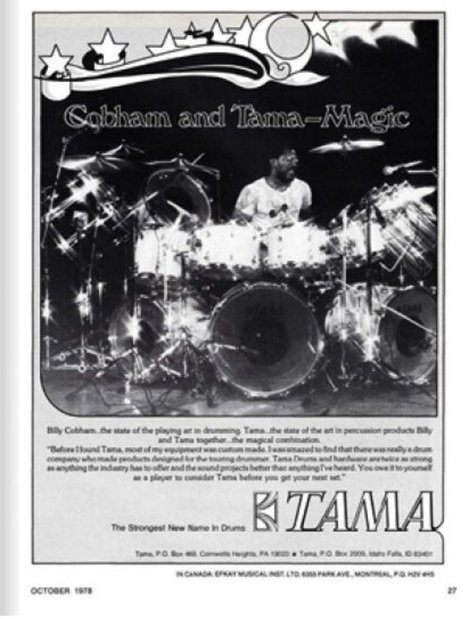

waanzinnig hoog zijn. Ik was nogal verbaasd toen ik zag hoe Simon Phillips ermee omging. En hij gebruikt hem nog steeds. Ik vind dat geweldig.'

Geen papier

Cobham verliet Tama in het midden van de jaren 80. De tijden veranderden en rock en metal werden steeds populairder. In 2014 was de cirkel echter weer rond toen Cobham terugkeerde bij Tama.

'Toen ik Tama verliet rond '86 of '87 zag ik het wel een beetje aankomen. In die tijd was er zeker meer interesse in de heavy rock- en metaljongens en iets minder in de oudere en meer jazz/fusion-drummers zoals ik. En dat was helemaal geen probleem. Het is gewoon hoe dat soort dingen werken. Maar 2014, dat zag ik niet aankomen. Ik werd door Tama benaderd om op de 40th Anniversary Party te spelen. Dat leek me gezien onze geschiedenis nog logisch, maar dat ze me daarna lieten blijven, had ik niet verwacht. Ik had de mensen van Tama niet meer echt gesproken in de jaren dat ik weg was, maar ze zeiden gewoon: "Je maakt deel uit van de familie", en tot op de dag van vandaag is er geen contract of papierwerk of wat dan ook. Dat vind ik mooi.'

'Ik had de mensen van Tama niet meer echt gesproken in de jaren dat ik weg was, maar ze zeiden gewoon: "Je maakt deel uit van de familie"

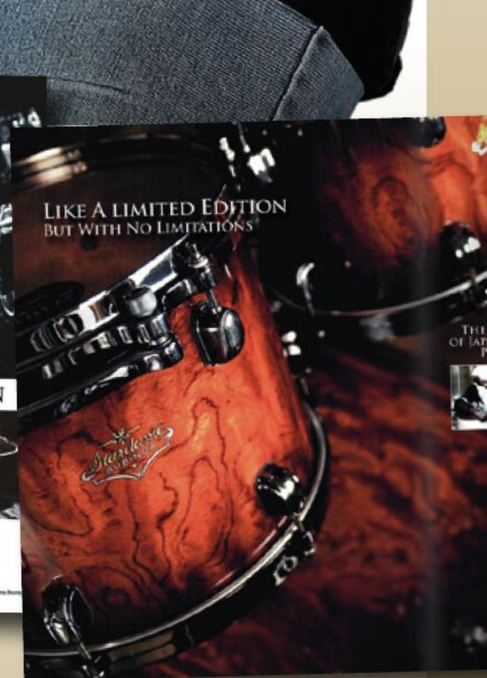

Simon Phillips

Als het op Tama drums aankomt, zijn er maar weinig drummers die meer een boegbeeld zijn geweest dan Simon Phillips. Door de jaren heen heeft Simon honderden Tama-clinics gegeven over de hele wereld, en zijn kenmerkende geluid is bijna synoniem aan Tama drums. Simon heeft een zeer levendige herinnering aan zijn eerste kennismaking met het bedrijf.

'In 1978 was ik op tournee met Jeff Beck en Stanley Clarke. Ik gebruikte mijn sterk gemodificeerde Ludwig Octaplus. Alles was erop aangepast, omdat de spullen toen nog niet zo goed waren als nu. Dingen gingen kapot, dingen vielen om en je probeerde te verbeteren waar je kon. We speelden in Nagoya en er kwamen een heleboel Tama-mannen naar ons toe aan de bar. Ik was op dat moment niet erg geïnteresseerd in het gebruik van een Japanse kit, maar ze brachten een heleboel spullen naar de Nagoya hal en ik nam een kijkje en was erg verrast. De ketels waren prachtig! Ik gebruikte al wat Tama hardware, omdat Tama de enige was die boomstands maakte. Dus daar had ik er al een paar van. En toen raakten we aan de praat.

'In die tijd was er een probleem met drummers die over alle gitaarversterkers heen te horen waren. De oude drums waren gewoon niet erg luid. Dus vroeg ik: kunnen jullie een drumstel van glasvezel maken? En ze zeiden ja, we hebben een reeks die Fibrestar heet. En toen vroeg ik of ik aangepaste maten kon krijgen en het antwoord was weer ja. Dus dat was het eigenlijk. Ze brachten een kit voor me mee om te bekijken in de Budokan in Tokio. Dus in het vliegtuig van Tokio naar Londen schreef ik alle maten op en op de een of andere manier kreeg ik deze lijst naar Japan. En de set arriveerde in maart '79. Ik gebruikte dat drumstel gedurende heel '79 en '80.

Toen ik die eerste kit kreeg, zat er een volledige set Octobans bij en een Gongdrum. Dat laatste kwam vooral door Billy Cobham. Billy gebruikte in '74 al een Gongdrum. Hij was daar zijn tijd ver mee vooruit. We namen Jeff Beck's *There And Back* op met de Fibrestar.'

Porsche

'Toen ik in 1980 terug was in Japan, bestelde ik een mahoniehouten kit voor de UK. En toen het tijd was voor een drumstel in New York, werd het een berkenhouten kit met maple finish. Ik begon drumclinics te geven rond 1982 en ik gebruikte toen een heleboel verschillende kits, omdat de deal was dat de winkel die de clinic organiseerde het drumstel moest kopen. In 1983 introduceerden ze de Artstar, en het interessante daarbij was dat ze alleen 24" bassdrums wilden maken. Ik gebruikte destijds 22", maar ben toen teruggegaan naar 24" bassdrums en daar ben ik bij gebleven. Uiteindelijk heb ik die

Artstar een flink aantal jaren gebruikt. Zo lang zelfs, dat de Engelse importeur naar me toe kwam en me vroeg of ik alsjeblieft niet toch wilde overwegen om te upgraden naar de nieuwste kit. Ik had op dat moment een Porsche 924 Carrera GT en ze vertelden me dat ze de set in dezelfde kleur als de auto konden spuiten. En dat was natuurlijk wel heel erg tof.'

© Stepanie Cabral

'Ik zou zeggen dat de Maple Star kit mijn absolute favoriet is, maar elke Tama kit heeft zijn eigen karakter'

Zowel Simon Phillips als Stewart Copeland hebben door de jaren heen veel signature-producten gehad. Beiden hadden verschillende snaredrums en een signature-drumkit. Maar het maken van die producten is volgens **Simon Phillips** vaak veel eenvoudiger dan je denkt.

'De manier waarop Tama met signature-producten werkt – en ik zou zeggen de meeste Japanse bedrijven – is dat ze een ontwerp maken en dan achteraf om je goedkeuring vragen.' Phillips laat een hartelijk lachje horen. 'Ik doe natuurlijk suggesties en heb ideeën, maar in Japan werkt het nou eenmaal anders. En als ik het nou echt niks vind?, vroeg ik de eerste keer. "Nou, dan moeten we het zo maken dat je het wel wat vindt", was het antwoord. Toen ze me voor het eerst benaderden om een snaredrum te maken, zeiden ze: "We willen een signature-drum voor je bouwen, maar we moeten snel weten wat je wilt." Dus begon ik na te denken. Ik heb altijd van de maple Starclassics gehouden omdat ze een heerlijk geluid en gevoel hebben. De bubinga's hebben meer bottom end, maar je moet er ook wat meer voor doen; ze zijn wat harder voor je handen. Dus stelde ik voor om een snare te maken met een ketel van bubinga én esdoorn. Toen ik het eerste prototype kreeg was dat inderdaad een prachtige trommel. Tegen de tijd dat we de Monarch kit gingen ontwerpen, was de boodschap: 'We moeten het meteen weten." Oké, geen druk dus. Ik herinnerde me wat een geweldig werk ze hadden gedaan op de snaredrum, en in die lijn gingen we verder. De Monarch kit is een dan ook prachtig concept. Ik denk dat ik alleen de maple Star kit nog mooier vind. Ik zou zeggen dat die kit mijn absolute favoriet is. Maar alle Tama kits hebben hun eigen ding. De bubinga's hebben enorm veel laag in de bassdrums, de straight maple Starclassic is geweldig met de toms; ze zingen gewoon. Elke kit heeft zijn eigen karakter.'

Plug and play

Toen hem werd gevraagd wat hij wilde met zijn kenmerkende snaredrumgeluid, had **Stewart Copeland** een veel directer antwoord.

'Voor mij was het heel gemakkelijk. Ik heb één geluid dat ik wil en dat was deze ene drum (een 14"x5" chroom over messing model van Pearl). En ik stuurde deze trommel naar Japan, zodat de mensen in de fabriek hem konden bekijken. Ze analyseerden het en bouwden drie prototypes, en een van de prototypes had precies hetzelfde geluid als het origineel. En dat is het Stewart Copeland Signature-model. Dus nu kan ik 's nachts rustig slapen in de wetenschap dat ik overal ter wereld het snaregeluid kan krijgen dat ik wil. En hij verkoopt nog eens goed ook omdat hij niet belachelijk duur is. Het is een hit!'

Wat betreft zijn favoriete drums, en zijn kenmerkende blauwe signature-drumstel van de reünietournee van The Police, is Copeland ook heel duidelijk in zijn keuzes.

'Ik gebruik al een hele tijd Starclassics. Ik raak niet emotioneel gehecht aan drums. Ik hou van drums en ik denk dat het geluid belangrijk is, maar er is geen emotionele band zoals bij een gitaar. Ik heb een kit in de studio, daar is de groene kit die ik gebruikte met Oysterhead, en ze zijn in principe hetzelfde als de Midnight Blue Sparkle Police kit. Die Police-kit staat in de opslag en die komt er nooit meer uit. Maar dat is ook wat ik leuk vind aan Tama, want ik hoef mijn eigen drumstel niet de wereld rond te slepen. Dat is mijn theorie: plug and play. Ik ga gewoon naar de plek waar ik moet spelen, daar zal een Tama drumset staan en ik weet dat ze precies zo zullen klinken als ik wil dat mijn drums klinken. Ik hoef niet met drums te sjouwen, ik kan ze ter plekke laten afleveren. Het is geweldig!'

Sleutelen

Om zijn kenmerkende geluid vorm te geven heeft **Billy Cobham** in de loop der jaren ook een geheel persoonlijke manier gevonden.

'Tama heeft de neiging om veel te sleutelen. Ze nemen ter harte wat een drummer zegt, dus maken ze dingen beter. En dat leidde ertoe dat ik dingen opnieuw ging evalueren en zelf begon te sleutelen. Voor mij zijn de toms echt belangrijk. Ik zie ze bijna als conga's, en mijn stokken zijn een verlengstuk van mijn hand. Vroeger bepaalde de manier waarop een drumstel was gebouwd min of meer hoe het geluid zou zijn. De draagrand, de keteldikte. Maar met meer keuzes in vellen krijg je een veel kneedbaarder geluid. Bij de laatste kit die Tama voor me maakte, ging ik voor bubinga in vierkante maten; 8"x8", 10"x10" enzovoort. Ik vond dat concept begin jaren 80 erg leuk, maar ik kon het niet echt voor me laten werken. En nu, met meer keuzes in vellen en resonansvellen – die ook echt ontworpen zijn als resonansvellen – kan ik dat wel. Dat is iets wat me echt interesseert, omdat het me veel meer muzikale mogelijkheden geeft.' ■

Stéphane Galland Meester

We spraken de jazzdrummer uit Brussel voor het laatst in 2018, toen hij op North Sea Jaz speelde met trompettist Ibrahim Maalouf. Nu, bijna zes jaar later, lanceert hij een nieuw album met zijn eigen sextet: *Stéphane Galland & The Rhythm Hunters*. En dat jagen op ritmes moet je letterlijk nemen: Galland heeft zich gestort op niets minder dan een ritmisch promotieonderzoek, Schrik niet: het resultaat is niet alleen slim en doordacht, het is ook puur en aards. door Dick de Waal

© Tastic

'Soms verval ik in ridicule ideeën die nergens toe leiden; het heeft allemaal tijd nodig om te rijpen'

Stéphane Galland & The Rhythm Hunters is een avontuurlijk en organisch album dat de basis vormt voor het promotietraject waarin Galland zich momenteel heeft gestort. De sextetplaat, die eind april 2024 door het Nederlandse Challenge Records wordt uitgebracht, staat bol van griezelig mooie *beat displacements* en alles wat met oneven getallen of wiskundige kwinkslagen te maken heeft. Blaaspartijen waar je mond van open valt; een droge en vooral pure totaalklank die doet vermoeden dat alles live is opgenomen; veel ruimte voor fenomenale baspartijen en doordachte solo's en een puntigheid die volledig in dienst staat van muzikaliteit. Maar niets is wat het lijkt. Sommige muziek is zo origineel en intelligent dat die met geen pen te beschrijven valt. En dat is precies de kern van zijn verhaal. Beluister de hele plaat en laat je onder meer verwonderen door het stuk *The Lindy Effect*, waarin Galland zich een meester toont in de metrische illusie. Een tipje van de sluier: het staat gewoon in 4/4.

'De aanpak is vergelijkbaar met mijn vorige plaat, *Stéphane Galland & (The Mystery Of) Kem*. Een werk dat ik maakte met jonge musici van het Koninklijk Conservatorium van Brussel en Antwerpen. Deze nieuwe plaat staat in het teken van een promotieonderzoek dat ik doe naar de relatie tussen ritme en de invloed van wereldmuziek in de moderne jazz. Vooral vanuit mijn eigen ervaring. Het is geweldig om wederom met studenten te werken. Hen te laten integreren in het proces van muziek die ik heb gespeeld met toonaangevende internationale musici. De tools die ik heb gevonden zijn nogal ongebruikelijk. En de bandleden komen met zaken die ook voor mij compleet nieuw zijn. Met als uiteindelijk doel om tot een nieuwe natuurlijke taal te komen. We hebben vrijwel alles gefaseerd opgenomen. Gewoon om het later slim te kunnen editen. Dat betekende dus werken met een clicktrack. Behoorlijk onconventioneel in jazzmuziek. Ik wilde alle opties openhouden voor de postproductie. Dat kostte

in de metrische illusie

wel bijna twee jaar aan voorbereidingstijd. Repetities stelselmatig met een click of sequencer: puur om de precisie erin te krijgen. Uiteindelijk is de band daardoor heel strak geworden. Het geluid is in onze oren gaan zitten. De meeste blaaspartijen zijn later ingespeeld.'

Dat klinkt magisch en bijna ongelooflijk. Ik beleefde het alsof je met z'n allen live naast me stond te spelen in de huiskamer.

'Sommige solo's van tracks zijn origineel, maar er is veel aan gesleuteld. Aanvankelijk was dit werk ook te lang om op vinyl te kunnen uitbrengen, dus moest ik stukken inkorten. Dat kan alleen als de tempo's constant blijven. Een track is er zelfs helemaal uitgegaan. De musici zijn voornamelijk studenten van me, behalve de pianist Wajdi Riahi. Die laatste komt van een ander conservatorium. Met Wajdi hebben we veel afzonderlijk gerepeteerd, om bijvoorbeeld septolen er heel goed in te krijgen en er vrij overheen te kunnen improviseren.'

Drummers met eredoctoraten ken ik: Steve Gadd is een voorbeeld. Maar jij bent bezig met een daadwerkelijk promotieonderzoek. Vertel.

'Haha, inderdaad. En het is nog meer atypisch omdat ik geen master heb afgerond. In de tijd dat ik studeerde waren die mogelijkheden heel beperkt. Toch moet je die titel blijkbaar hebben om officieel te kunnen lesgeven aan een conservatorium, ondanks dat ik al jaren lesgeef aan masterstudenten. Er werd ooit voorgesteld dat ik dan maar een master moest gaan volgen aan een Frans conservatorium, maar dat vond ik onzin. Toen sprak ik mijn goede vriend Malcolm Braff (Braziliaans pianist, woonachtig in Zwitserland; red.), die me vertelde dat ik prima een *PhD* kon doen. Mijn ervaring zou voldoende voedingsbodem moeten zijn. Een vrije vorm moest daarbij centraal staan: meer gericht op een verzameling van geluid en beeld. Het resultaat daarvan zou ook veel makkelijker transferabel zijn naar een breder publiek.'

Afrika, India en Balkan

'Het was voor mij geen optie om een proefschrift van een paar honderd pagina's te schrijven: dat is niet hoe ik werk en het zou nergens op slaan. Natuurlijk zal er ook iets op papier moeten verschijnen, maar dat wordt niet de hoofdmoot. Ik heb voor de

'Wat ik doe met The Rhythm Hunters is het antwoord op een vraag die nog moet worden gesteld'

© Alexander Deprez

Vrije Universiteit Brussel een dossier moeten aanleggen om te bewijzen dat ik over voldoende kennis en vaardigheden beschik om aan dit traject te beginnen. En dat is geaccepteerd. Ze doen dit ook voor kandidaten die zich bijvoorbeeld bezighouden met filmonderzoek. Mijn thema is ritme. Aanvankelijk wilde ik me richten op alle ritmes in de wereld, maar dat bleek toch wat breed en volledig gestoord. Het belangrijkste vond ik uiteindelijk mijn eigen ervaringen. Uit Afrika, India en de Balkan. Hoe zijn al die invloeden geworden tot de muziek die ik nu maak met *The Rhythm Hunters*, zonder te vervallen in het quasi-exotisch kopiëren van die invloeden? Wat mij soms zorgen baart, is dat jazz te veel een stijl wordt uit een bepaalde periode. Je gaat bij wijze van spreken naar een museum, beluistert het, en vaak blijft het daarbij. Natuurlijk moet je traditie behouden, maar hij moet zich ook blijven ontwikkelen. Jazz leeft en komt tot bloei vanuit gemixte culturen: dat is voor mij de essentie. Ik heb enorm veel gereisd en met veel culturen samen gespeeld. Dat is rijkdom en die wil ik delen.'

'Mijn aanpak betekende werken met een clicktrack: behoorlijk onconventioneel in jazzmuziek'

Onderzoeksvragen voor een promotieonderzoek zijn doorgaans open, vrij lang en ze bevatten alle variabelen die een relevante rol spelen. Wat is de jouwe precies?

'Ook dat is weer interessant. Wat ik doe met *The Rhythm Hunters* is eigenlijk het antwoord. Wellicht ben ik nog op zoek naar de vraag die moet worden gesteld. Maar dat is prima. Alles is volkomen omgekeerd geredeneerd. Ik besef nu we dit gesprek hebben dat dit misschien ook zo is in het hele leven. Het antwoord bestaat al, maar de truc is om de vraag erachter te vinden. Een stukje oosterse filosofie misschien: je weet alles maar moet op zoek gaan naar de betekenis. Mijn supervisor en ik denken dat ik er nog een jaar mee bezig ben. Er zijn onderwerpen die ik nog graag wil beheersen om er concrete uitspraken over te kunnen doen. Ritmische onderverdelingen moeten voor mij logisch zijn. Soms verval ik in ridicule ideeën die nergens toe leiden; het heeft allemaal tijd nodig om te rijpen.'

Wat zijn je bronnen bij de grooves die centraal staan?

'Alle informatie komt uit mijn eigen reizen en concerten die ik deed met musici in het buitenland. Vaak waren dat de beste kandidaten denkbaar. Percussionisten zoals Doudou N'Diaye Rose uit Senegal en Umayalpuram K. Sivaraman uit India. En ook zeker de Bulgaarse Kaval-speler Nedyalko Nedyalkov. De accordeonist Petar Ralchev en percussionist Misirli Ahmed, die op mijn LOBI-project speelden, waren eveneens van onschatbare waarde. We hebben altijd samen muziek opgenomen, bediscussieerd en geanalyseerd. Voordat ik dit onderzoek begon, was ik er eigenlijk al twintig jaar mee bezig. Ik moet nu alleen een geschikt format vinden om het allemaal in te gieten. Iets dat mensen in de toekomst kunnen blijven raadplegen. Een alomvattende website zou waarschijnlijk ideaal zijn; met stukjes geschiedenis, uitgeschreven partijen en audio, maar vooral ook veel video over de toepassingen van ritmes. Verder moer er ruimte zijn voor de rol van kwintolen. Ik noem die met name omdat een van mijn tracks op deze plaat, *The Lindy Effect*, bestaat uit louter kwintolen.'

Westerse perceptie

'In dit hele proces ben ik mijn eigen spel veel actiever gaan analyseren. Aanvankelijk kwam de input vooral uit Indiase traditionele muziek. Maar ook Ethiopië kent dezelfde metrische toepassingen. India is meer discursief misschien: stap voor stap redenerend en vrij lineair benaderd. Ritme als een logisch verhaal. In Afrika hoor je ook veel kwintolen, maar vaker in de zin van grooves en een trance die daarmee gepaard gaat. Veel herhaling en nauwelijks accenten op de 1: heel fascinerend. Mijn muziek probeert dat ook te benaderen. In Afrika heb ik de Pygmeeën bezocht. We gingen op een dag het bos in en mensen waren daar druk aan het dansen. De saxofonist van onze band *Aka Moon*, Fabrizio Cassol, probeerde mee te bewegen en vroeg zich af waar de 1 precies zat. Het simpele antwoord was: "Die moet je gewoon voelen maar is ook weer niet heel belangrijk." Afrikaanse muziek kent wel degelijk contrapunt, maar de 1 is dus gewoon ondergeschikt. Vaak kijk ik naar voeten om zelf patronen te begrijpen. Hetzelfde geldt voor bepaalde claves. Spanning en ontspanning zoeken. Maar muziek hoeft in principe geen 1 te hebben. Dat is een westerse perceptie. Voor mij persoonlijk is het wel degelijk belangrijk om te weten waar die 1 zit. Zodat ik een duidelijke referentie heb om allerhande polyritmische ideeën en contrapunt te kunnen bewerkstelligen. Maar goed, ik ben dan ook vrij westers.' ■

LEES, LUISTER EN KIJK VERDER OP SLAGWERKKRANT PLUS

VIDEO Stéphane Galland & The Rhythm Hunters (teaser)

VIDEO Stephane Galland & The Rhythm Hunters - *The Lindy Effect* (audiovideo)

VIDEO Galland solo @14th Shenzhen Percussion Culture festival (2023)

VIDEO Stephane Galland & (The Mystery Of) Kem - *Morphogenesis* (2016)

PLUS volledige baspartij *The Lindy Effect*

ARCHIEF interview uit 2018 (SWK 207)

slagwerkkrant.nl

NEW

22” Traditional Jazz Medium Ride
15” Traditional Jazz Hihat
20/22” Traditional Crash Ride
17” Traditional Dark Hihat

istanbul Agop®
Handmade cymbals from Turkey.

FENTEX
info@fentex-percussion.com

EFNOTE PRO

The Masterclass of
Electronic Drums

E F N O T E
Designed in Japan

ef-note.com • hyperactive.nl

De bijzondere carrière van NADESH

Ze is Nadesh Ligthart en ze is Desh. Nadesh opent op 20 mei de Tama 50th Anniversary Celebration en drumt bij Merol en Edsilia Rombley. Als Desh is ze de jazztronica-producer die met haar eigen muziek al tientallen miljoenen streams op Spotify en Apple Music heeft. Tijd voor een gesprek met Nadesh én Desh!

door Erk Willemsen

Ze studeerde communicatie maar koos toch voor de muziek. Corona gaf een boost aan haar carrière toen haar lofi jazztronica-nummers op Spotify wereldwijd aansloegen. Nu, met 29 jaar, heeft ze haar eigen label Honey Dips, waar ze ook muziek van andere artiesten op uitbrengt. Ondertussen werd ze eind 2022 door Merol gevraagd om de drumtroon te bestijgen en vervolgens al die grote podia en festivals aan te doen. Ze aarzelde heel even, maar is superblij dat ze ja zei.

Je speelde afgelopen zomer met Merol op Lowlands.

'Ja, Lowlands, mijn god, ja. Het is toch een soort bucketlist-dingetje natuurlijk. Het is een droom om voor zo veel mensen te spelen en dat het dan ook nog eens helemaal los gaat. Het is ook wel een partyset natuurlijk, maar dat het altijd zó goed wordt ontvangen had ik gewoon niet verwacht. De band is te gek en het zijn superleuke mensen. Ik ben echt heel blij met die gig.'

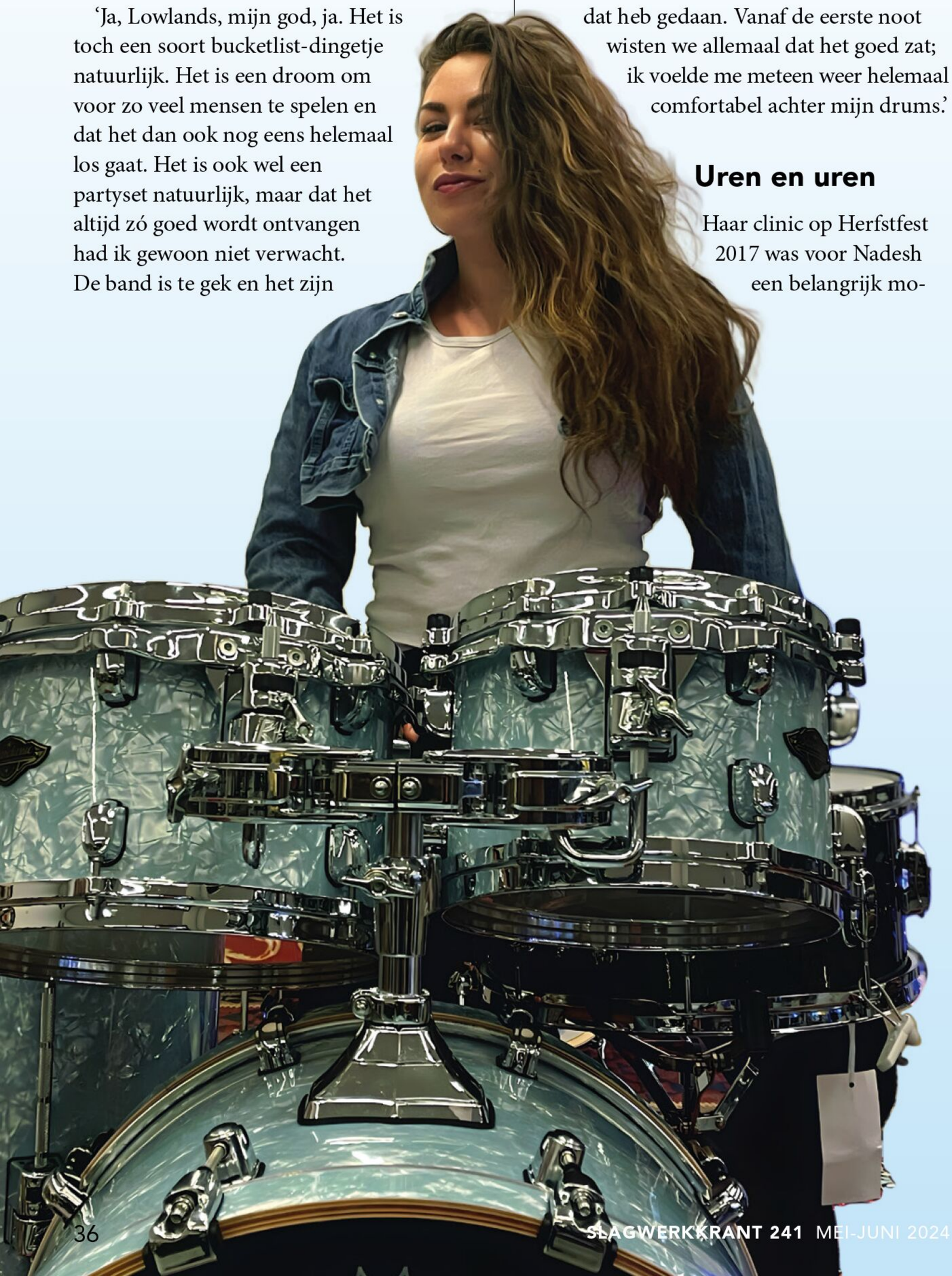

Je had eerst geaarzeld die gig aan te nemen. Waarom die aarzeling?

'Ik speelde rond 2020 veel met Joya Mooi en deed veel sessies. Maar tijdens covid kreeg ik een andere relatie met mijn instrument, waarbij ik bijna een beetje angstig werd voor mijn drumstel, omdat ik van heel consistent spelen ineens naar niks ging. Ik had niet echt de optie om thuis te oefenen en raakte mijn drums niet meer zo veel aan. En toen appte Merol. Mijn instinct zei: eng, niet doen. Maar iets in me zei: Ga nou gewoon die auditie doen; je heb niks te verliezen. Ik ben zo blij dat ik dat heb gedaan. Vanaf de eerste noot wisten we allemaal dat het goed zat; ik voelde me meteen weer helemaal comfortabel achter mijn drums.'

Uren en uren

Haar clinic op Herfstfest 2017 was voor Nadesh een belangrijk moment. Ze kreeg een deal met Zildjian, leerde veel mensen kennen en kreeg zelfvertrouwen. Ze ging veel posten op Instagram: 'Ja, dat was zo'n beetje de tijd dat ik dacht van: oké, ik wil dit gaan doen, dus ik weet dat ik op Insta aanwezig moet zijn. Ik filmde alles wat ik deed: uren en uren aan materiaal. Dan had ik de hele dag geoefend en ging ik de hele nacht kijken naar die opnames. Dan haalde ik er stukjes uit die ik eerst naar tien mensen stuurde om te vragen of het wel goed was. Want ondertussen had ik volgers uit de hele wereld, ook geweldige drummers als Aaron Spears en Tony Royster. Die zitten ook naar je te kijken en ik ben nou niet de meest virtuoze drummer. Ik ben een pocketspeler en gewoon best wel *straight to the point*. Ik was er te veel mee bezig. Zo'n videootje met beats maken kost al gauw een dag. Het werd een ongezonde balans. Ik ben een creatieveling, maar eigenlijk was ik continu aan het proberen een algoritme te verslaan.'

En toen kwam Covid…

'Ja, toen had ik opeens zo veel tijd en wil je jezelf toch wel nuttig maken. Dus ben ik helemaal in het producen gedoken. Ik vond het gewoon heel lekker om mijn eigen inspiratie en creativiteit in de muziek kwijt te kunnen. Als drummer speel je toch vooral achter een artiest; je speelt wat de partijen zijn. In het begin programmeerde ik de drums, maar nu vind ik het heel leuk om drumloops akoestisch op te nemen en ze dan helemaal op te choppen en daar dan weer wat nieuws van te maken, zodat je nog wel de organische sound hebt. Wat ik heel fijn vind aan het produceren, is dat je kan spelen met sound. Als ik een snare niet lekker vind klinken, kan ik gewoon iets beters uit een ander loopje pakken.'

Als Desh had je opeens miljoenen streams…

'Spotify heeft natuurlijk allerlei playlists. Een van hun curatoren is naar mijn pagina gegaan, heeft vijftien tracks gepakt en ze allemaal in een playlist met vijf miljoen volgers gegooid. Toen ging het echt heel hard. Apple Music heeft ook veel instrumental playlists. Mijn luisteraars komen vooral uit de VS, en – heel specifiek – Tokio.'

Hoe kwam je ertoe dit soort beatgeoriënteerde instrumentale muziek te maken?

'Ik kom sowieso uit een familie waar veel

LIGTHART a.k.a. DESH

‘IK VIND HET LEUK OM DRUMLOOPS AKOESTISCH OP TE NEMEN EN ZE DAN HELEMAAL OP TE CHOPPEN’

funk en soul werd gedraaid. Dus ik kwam echt al vroeg in aanraking met artiesten als Erykah Badu en D’Angelo. Mijn vader bijvoorbeeld is afgestudeerd jazzmuzikant. Maar tot m’n 23ste kon ik echt niet naar jazz luisteren. Gek hè? Dat was te heavy voor me. Maar daarna raakte ik er verslaafd aan. Elvin Jones. Tony Williams…’

Wie zijn de inspiratiebronnen voor je beats?

‘J. Dilla is natuurlijk voor iedere beatmaker een inspiratie; een beatgod. Met Delaney (de toetsenist met wie ze veel producties maakt; red.) hebben we heel vaak op weg naar gigs in de auto naar muziek zitten luisteren. We

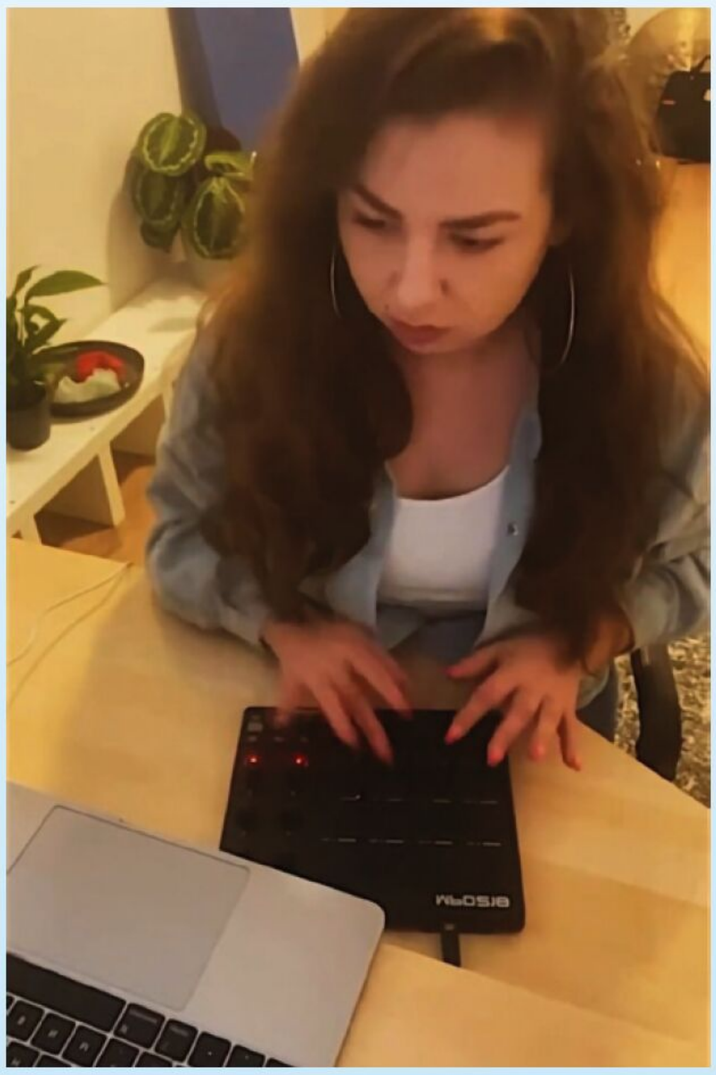

zitten heel erg op dezelfde lijn, hebben dezelfde invloeden. Maar we zijn ook op een gegeven echt ons eigen geluid gaan ontdekken. Ik denk dat onze muziek het daarom zo goed doet. Omdat we doen wat wíj vet vinden. Dat kan een onverwachte modulatie zijn of een outside of the box jazzsolo. Ook al past het niet in het format, we doen het.’

Je opent de Tama 50th Celebration, 20 mei in Amstelveen. Wat ga je daar doen?

‘Ik doe een set van twintig minuten waarin ik ook nieuw materiaal speel van het album dat ik binnenkort ga uitbrengen. Ik vind het héél spannend. Het is zo anders dan wat je die dag verder te zien zult krijgen, dus ik hoop dat het aanslaat.’ ■

@deshdrums

LEES, LUISTER EN KIJK VERDER OP SLAGWERKKRANT PLUS

VIDEO Merol live @Lowlands 2023
VIDEO Merol Live @Lokerse Feesten 2023
VIDEO Insta reels
ARTIKEL Meer over haar label, Insta en Regarding Miles Davis
SPOTIFY Desh playlist door Slagwerkkrant
SPOTIFY Muziek van eigen label Honey Dips
slagwerkkrant.nl

Kevin Paradis Drum

Een intensief behandeltraject ter bestrijding van een agressieve vorm van kanker tekende de jongste jaren van Fransman Kevin Paradis (32). Na een laatste operatie zocht hij als 6-jarige op doktersadvies een hobby waarbij hij lichaam en geest moest gebruiken; dit om achterstanden in te halen. Hij koos voor drummen, en daarbij kwam de nadruk al snel te liggen op extreme metal en… snelheid. Vanaf 2014 begon hij zijn professionele carrière, met Seth, Svart Crown en Benighted als belangrijkste namen. En met heel veel sessiewerk. Drummen alsof je leven ervan afhangt.

door Wouter Dielesen

Kevin werd geboren in het Zuid-Franse plaatsje Le Puy-en-Velay en groeide op in het nabijgelegen gehucht Langogne. Op zeer jonge leeftijd kreeg hij de diagnose ewingsarcoom, een zeer agressieve vorm van kanker. Die manifesteerde zich bij hem in de ribben. ‘De variant die ik had, komt vooral voor bij mensen onder de dertig en is genetisch bepaald. Het is van belang dat de kanker in een vroeg stadium wordt ontdekt, want de kans op uitzaaiing is groot. Vanaf mijn vierde onderging ik chemotherapie. Uiteindelijk werden er bij een laatste operatie drie ribben verwijderd. Toen was het grootste gevaar geweken, al moest ik tot mijn achttiende regelmatig op controle. Het leek de arts goed voor mij om een hobby te zoeken waarbij ik mijn lichaam en mijn geest intensief moest gebruiken. Dit om achterstanden in te halen ten opzichte van andere kinderen. Vanwege behandelingen was ik veel van school weggeweest. Mijn vader speelde gitaar in een heavymetalband. Toen ik het drumstel van een van zijn vrienden mocht uitproberen, was ik meteen verkocht en ging ik op drumles.’

Agostini en Paice

Kevins drumleraar Michel Blanc gebruikte de Dante Agostini-methode, ontwikkeld door een van oorsprong Italiaanse drummer die opgroeide in Frankrijk. De methode beslaat acht lesboeken. ‘Ik leerde ritmes en patronen spelen, en coördinatie en onafhankelijkheid. De focus lag op jazz en funk, maar als je de methode onder de knie hebt, beheers je de basis om alles te kunnen drummen. Wat ik leerde was technisch en abstract, en niet heel muzikaal.

‘Ik denk dat het goed is om eerst de techniek en vaardigheden te beheersen en die vervolgens toe te passen in muziek. Als je met liedjes begint en je van daaruit focust op techniek, kan het lang duren voordat je een nummer kunt spelen. Ik zie de Dante Agostini-methode als het leren van woorden, om daar vervolgens zinnen van te maken. Het zou gek zijn als je met een gedicht of een zin begint en dan pas de woorden leert, nietwaar? Omdat ik op deze manier heb leren drummen, kan ik nu een nummer horen en het vrijwel meteen spelen. Daar heb ik veel profijt van.’

De opgedane skills bracht hij voor het eerst in de praktijk bij de middelbareschoolband Dead Talking Mind. ‘We maakten progressieve heavy metal, met lange nummers die allerlei kanten op gingen. Ik deed toen al snelle dingen, met nummers van 200bpm. Ook speelde ik gravity blastbeats, zonder dat ik wist dat die zo heten. Ik zag Ian Paice in een video tijdens een drumsolo een eenhandige roll spelen op de snare. Ik zocht uit wat hij deed en begreep dat hij de rim van de snare gebruikte als hefboom. Dat nam ik over.’

Voortdenderen

‘Toen ik in Lyon filosofie ging studeren, begon ik een thrashmetalband: DeadlySins. Door de drumvideo *Intense Metal Drumming* van Nile-drummer George Kollias en het Nile-album *Those Whom The Gods Detest* ontstond mijn interesse voor heel snel drummen. Ik kocht mijn eerste dubbelpedaal, maar toen ik ’m eenmaal had, gebruikte ik ’m nauwelijks. Met één voet kon ik al snel genoeg spelen voor de muziek die we maakten. Via een vriend kwam ik even later terecht bij The Seven Gates. Dat was andere koek, zoals het nummer *Polymorph Demon*, met voortdenderende dubbele bass op 210bpm. Toen had ik mijn dubbelpedaal wel nodig. Met die band speelde ik voor het eerst in andere plaatsen dan waar ik woonde, zoals Nantes en Parijs. Via het project Death Lab kwam ik daarna terecht bij Seth, een blackmetalband uit Bordeaux. Met die groep deed ik mijn eerste Europese tour.

‘Ondertussen speelde ik al wat shows met Benighted. Ook deed ik mee in de videoclip van het nummer *Experience Your Flesh* uit 2014. De optredens waren invalklussen, voor wanneer hun toenmalige drummer Kevin Foley met de Poolse deathmetalband Decapitated op tour was. Rond die tijd benaderde de Franse groep Svart Crown me ook. De zanger-gitarist had de drumvideo gezien waarin ik *Polymorph Demon* van The Seven Gates speel. Omdat hun drummer de band verliet, zochten ze een vervanger. Ik nam de klus aan en deed eind 2014 mijn eerste tours,

Benighted (Paradis met bijl)

men als levensader

‘Mijn eerste dubbelpedaal gebruikte ik nauwelijks; met één voet kon ik al snel genoeg spelen voor de muziek die wij maakten’

eerst in Europa en later in de Verenigde Staten. Dat waren mooie avonturen.

‘Benighted zocht even later een nieuwe vaste drummer. Omdat het met Svart Crown niet meer zo lekker liep, zocht ik iets anders. Benighted was de perfecte kans. In 2017 werd ik aangekondigd als de nieuwe drummer. Ik kende de muziek al en was gewend om snel te spelen. Alle bands waar ik tot dan toe bij gespeeld had zaten qua snelheid onder mijn maximum, hooguit 200 tot 220bpm. Ik raakte gefrustreerd dat ik niet sneller mocht. Dat kon bij Benighted wel, want die band is erg extreem.’

Slangetje

‘Ondertussen speelde ik ook nog bij Mithridatic. De twee platen die ik met die groep opnam, behoren tot mijn beste werk. De muziek is nog extremer dan die van Benighted. De dubbele-basspartijen gingen soms wel twee of drie minuten achter elkaar door, op 240bpm. Bij Benighted duren ze steeds maar acht of zestien maten. Met Mithridatic maakte ik ook een van de meest creatieve dingen die ik ooit deed. In het nummer *I Will Harm* blies ik via een slangetje lucht in mijn snaredrum om de sound te veranderen. Die techniek heb ik niet bedacht hoor. Ik zag het Gavin Harrison doen bij een floortom toen hij een drumsolo speelde bij de Late Show van David Letterman. Het leek mij leuk om zoiets met de snaredrum te proberen terwijl ik een blastbeat speelde. Net alsof de snare ademt.

‘Bij Benighted doe ik wat minder creatieve dingen. Dat past beter bij de extreme deathmetal van die groep. Toch schreef ik voor *Martyr* van de ep *Dogs Always Bite Harder Than Their Master* uit 2018 de beste drumpartij die ik ooit heb bedacht. In dat nummer speel ik op 280bpm een hihatpatroon en bedien ik met mijn linkervoet tegelijkertijd het hihatpedaal en linker-bassdrumpedaal. Op het album *Obscene Repressed* uit 2020 speel ik blastbeats op 300 en 310bpm, maar qua creativiteit vlieg ik nergens uit de bocht.

‘Dat is ook niet het geval op de nieuwe plaat *Ekdom*. Mijn doel met dat album was om meer direct te zijn. Voor het nummer *Scars* schreef ik een drumwedstrijd uit. Andere drummers moeten het nummer naspelen. In de breakdown van de playthrough leg ik uit dat ik tijdens blastbeats meestal een fill speel, gevolgd door een accent met kick en crash, en dan verder ga met de blastbeat. In *Scars* heb ik geprobeerd de blastbeat aan één stuk door te spelen. De plaat bevat trouwens het extreemste nummer dat ik ooit opnam: *Fame Of The Grotesque*. De albumopnamen waren erg intens. De riffs waren klaar en er was een releasedatum. Ik moest alles in twee of drie weken leren en opnemen, omdat ik als sessiedrummer op tour ging met de Australische band Ne Obliviscaris. Niet gek dus dat ik de drumpartijen voor *Fame Of The Grotesque* in een paar takes moest opnemen; ze waren simpelweg te snel. Inmiddels kan ik het nummer spelen, maar live zal het een uitdaging worden.’

‘Ik moest de drumpartijen voor *Fame Of The Grotesque* in een paar takes opnemen; ze waren simpelweg te snel’

Nostromo Studio

‘Naast het vele optreden – ik speelde 97 shows in 2023 – doe ik ook veel sessieklussen. Ik drum ongeveer een album per maand in. In negen jaar staat de teller op ruim 80 platen. Vroeger nam ik op in mijn oefenhok in mijn huis. Tegenwoordig heb ik mijn eigen Nostromo Studio. Die heb ik zelf ontworpen, met de hulp van een architect. De studio bouwde ik samen met mijn vader.

‘Malcolm Pugh van de Amerikaanse deathmetalband Inferi bracht me op het idee om zelf drumpartijen voor andere bands op te gaan nemen, toen we tijdens de Amerikaanse tour met Svart Crown bij hem logeerden. Hij bracht me in contact met Virulent Depravity, waar ik de drumpartijen voor het album *Fruit Of The Poisoned Tree* voor opnam. Zo is het balletje gaan rollen. Inmiddels ben ik zo druk met mijn bands, tours en sessiewerk dat ik ervan kan bestaan. Gelukkig maar: drummen is mijn levensader.’ ■

LEES, LUISTER EN KIJK VERDER OP SLAGWERKKRANT PLUS

VIDEO Benighted - *The Starving Beast* @ Motocultor 2022
VIDEO Benighted - *Nails* live (Drum Cam)
VIDEO Mithridatic - *Hell Compasses Points* live (Drum Cam)
VIDEO *Martyr* (Benighted) drumcontest
VIDEO Benighted - *Fame Of The Grotesque* (audiovideo)

slagwerkkrant.nl

Voorbeeld van Kevins drumset-up in de studio

BASSICS

WWW.DEBASSIST.NL

Proefabonnement zonder verplichtingen:
2 nummers in de bus voor € 12,50
muziekmagazines.nl/debassist

DE BASSIST. BASSICS.

Mag. App. Site. Social. Video. Events.

ESMONO SOUND
www.esmono.nl

Showroom aanwezig

Silence outside

Drum3Daagse

16-17-18 augustus 2024

Reserveer tijdig; maar 72 plaatsen!
Alle informatie op de Event-pagina
in deze Slagwerkkrant, of op

www.drumdriedaagse.nl

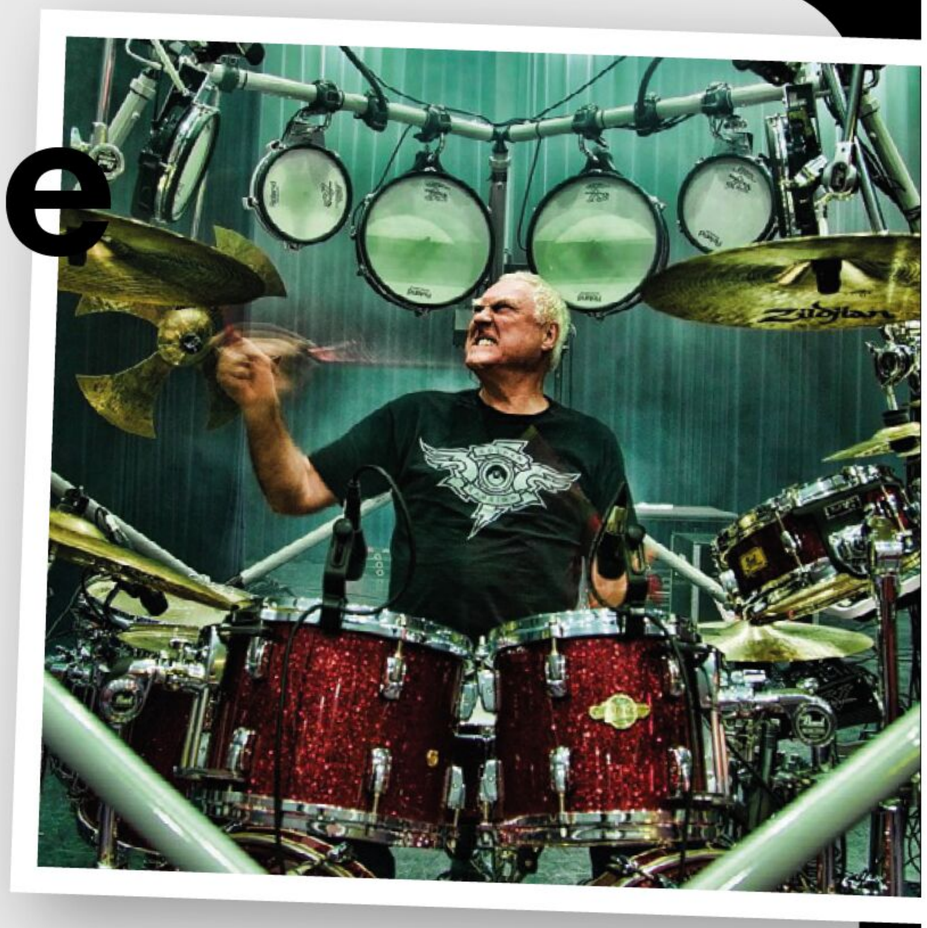

MUSICSTATION

Voor drumlessen
en workshops van
Cesar Zuiderwijk

Pearl Zildjian Roland REMO VATER

www.musicstation.nl
Info: Prinsestraat 38, 2513 CD Den Haag,
info@musicstation.nl

Hier stond het, en komt het...

Busscherdrums

Henk Busscher is niet te stuiten!

In veertig jaar groeide Busscherdrums in Klazienaveen uit tot een serieus bedrijf met een drukke lespraktijk en een goed voorziene winkel; niet alleen voor slagwerk maar ook met een flinke afdeling Licht en Geluid. Maar september 2023 legde een uitslaande brand alles in de as. Nog dezelfde dag werd begonnen met de doorstart. Henk Busscher: 'Ik stond bij de brand te kijken en dacht meteen: hoe gaan we nu verder?'

tekst en foto's Bram de Visser

Henk Busscher begon zijn muziekloopbaan al jong, als blazer bij een muziekkorps in Klazienaveen. Cornet, trompet, saxofoon. Ook drumde hij, op volle kracht. Begonnen aan het conservatorium op trompet kreeg hij steeds meer interesse in het slagwerk. Uiteindelijk werd dat zijn hoofdvak. Eerst klassiek, 'Officieel 264 instrumenten; van pauken tot en met triangel!' Daarna deed hij ook Lichte Muziek erbij, zoals dat toen merkwaardig genoeg heette. Ondertussen drumde hij al volop in een band; ruim honderd optredens per jaar. Stilzitten is hem nooit gelukt!

Drumles geven deed Henk al lang en gaandeweg begon hij ook spullen te leveren aan leerlingen. Eerst wat stokken en lesboeken, die hij bij de plaatselijke winkel betrok, maar al snel nam dat grotere vormen aan en werd Busscherdrums een serieus bedrijf. Dat groeide in zo'n veertig jaar uit tot een drukke lespraktijk en een goed voorziene winkel, niet alleen voor slagwerk maar ook met een flinke afdeling Licht en Geluid. Drumlessen en djembéworkshops, vooral op locatie. Scholen, tehuizen; Henk wordt niet zenuwachtig van groepen van 100 mensen of meer! Hij was ook aanvoerder van de Afrikaanse afdeling bij Cesar Zuiderwijks *2000 Drummers aan Zee*. Op YouTube zijn aardig wat beelden te vinden van zijn diverse activiteiten. Spectaculair zijn de beelden van de winkel, gemaakt door zijn zoon, een professionele dronepiloot.

Brand

De zaken gingen voorspoedig, ook tijdens de lockdown. Dat was een bijzondere tijd. De webwinkel liep heel goed, veel mensen wilden

Zo kwam deze Starclassic uit de hitte.

De lesruimte

Henk legt uit...

De webwinkel (control room)

De webwinkel (opslag)

Altijd nieuwe plannen

thuis spelen en vooral de elektronische spullen vlogen de deur uit. Online drumles gaf ook weinig problemen. Henk is daarbij goed te spreken over e-drums. ‘Groot voordeel is dat je ongestoord kunt oefenen. Als anderen ongewild meeluisteren, speel je minder relaxt en ontwikkelt je spel zich minder snel. De elektronische spullen worden ook steeds beter en de mogelijkheden in combinatie met een computer zijn bijna onbeperkt. Maar een uitgeholde boomstam met een geitenvel heeft natuurlijk ook z’n mooie kanten!’ Wonen en werken met als uitvalsbasis een groot pand in Klazienaveen; het leven was goed.

Tot 9 september 2023… Een uitslaande brand legde alles in de as. Voor veel mensen op die leeftijd – ‘vermeld die er maar niet bij!’ – zou dat het einde van het bedrijf betekenen. Niet voor Henk en echtgenote Jeannet. Want hij mag dan het gezicht van het bedrijf zijn, haar rol mag zeker niet worden onderschat. ‘Zij werkt parttime mee en is mijn beste criticus. Samen zijn we een ijzersterk team.’ Nog dezelfde dag werd begonnen met de doorstart. Henk: ‘Ik stond bij de brand te kijken en dacht meteen: hoe gaan we nu verder?’

Eerst lesgeven. Twee geleende drumstellen, een hokje in het plaatselijke dorpshuis en hij kon weer aan de slag. De bedrijfswagen was er nog, dus workshops op locatie konden doorgaan. Dat moest ook wel, want als zelfstandig ondernemer was hij anders ook zijn inkomen kwijt.

Gelukkig waren de computers uit het pand gered; het klantenbestand was er dus nog en iedereen kon op de hoogte worden gebracht van de ontstane situatie.

‘De verzekering kijkt anders naar de waarde van instrumenten. Ouder is minder waard; van vintage hebben ze nog nooit gehoord!’

Daarna kwam er heel veel hulp van alle kanten: een crowdfunding, donaties, een aanbod om een deel van de nieuwe voorraad te financieren. Leveranciers hielpen met nieuwe voorraad en de webwinkel kwam weer in de lucht. De grootste meevaller stond aan de overkant van de straat. In dat pand, een voormalige meubelmakerij, was genoeg ruimte voor opslag en ook de bedrijfswoning kwam onverwacht beschikbaar. Vandaar dat Busscherdrums tijdelijk verhuisd is van Energiestraat 4 naar Energiestraat 5! Het kantoortje werd de lesruimte, de stapels meubelhout werden verplaatst, zodat er ruimte ontstond voor de nieuwe spullen. Alles staat nog wel ingepakt; als een klant iets nodig heeft, gaat de doos open.

Nieuw pand

Het grootste deel van de activiteiten staat weer op de rails. Dat is stevig doorwerken. Henk begint vaak al om 8 uur ’s ochtends met drumles. Daarna gaat hij met de webwinkel aan de slag. Eind van de middag en ’s avonds geeft hij weer les, als hij tenminste niet de deur uit is voor een workshop. Eigenlijk draait alles min of meer door, behalve een showroom en een fysieke winkel.

‘In de brand uit de brand’, hoor je wel eens zeggen. Helaas is de werkelijkheid toch anders.

Henk: ‘Bij de brand zijn heel veel instrumenten verloren gegaan, waarvan een deel onvervangbaar is. Mijn Selmer Mark VI tenorsax; eeuwig zonde. En mijn LP Patato’s, zulke mooi klinkende conga’s vind ik niet zomaar weer. Bovendien kijkt de verzekering anders naar de waarde van instrumenten. Ouder is minder waard; van vintage hebben ze daar nog nooit gehoord!’

Inmiddels wordt er druk gewerkt aan de plannen voor een nieuw pand op de oude plek. De tekeningen zijn klaar, aan de vergunningen wordt gewerkt en als alles rond is, kan er – ’hopelijk in de zomer’ – worden begonnen met de herbouw. Het nieuwe pand lijkt op het oude, met wat praktische aanpassingen. Daar komt nog heel wat bij kijken. Detail: het moet 68 centimeter naar achteren ten opzichte van het oude pand. Dat soort dingen…

De heropening zal niet met stille trom gaan. De eerste die zich meteen meldde, was Cesar Zuiderwijk; natuurlijk altijd goed voor een mooi spektakel. Die dag zijn we er zeker weten weer bij! Wordt vervolgd! ■

busscherdrums.nl

Vinsent Planjer

Warme duetten en fluisterende drums

Een jazzdrummer met fanfare-roots die componeert door een klassieke bril en zelf Noord-Indiase handtrommels maakt. Vinsent Planjer lanceerde eind april zijn project *Warm To The Touch*; een album met acht stukken geïnspireerd op o.a. Shostakovic, Messiaen, Iraanse muziek, Pink Floyd en Amerikaanse drumline-groepen. Van elk nummer zal de komende maanden ook een video verschijnen. Planjer schreef eerder voor ons mooie (online) bijdragen over drums opnemen en een Iraanse tournee (zie SWKplus); nu vertelt hij vol vuur over zijn nieuwe release.

door Bouke Bijlsma

Rode draad in de carrière van Vinsent Planjer is de behoefte om eigen werk te spelen en juist ook als slagwerker met eigen composities te komen. Natuurlijk nog niet toen hij als achtjarige begon bij Show & Marching Band Jubal in Zwolle, maar wel meteen vanaf de eerste jaren op het Koninklijk Conservatorium Den Haag (bij jazzmeester Eric Ineke). Vaste kompaan hierbij is pianist Rembrandt Frerichs, met wie hij sinds hun studietijd in diverse formaties speelde, vooral het Rembrandt Trio (met bassist Tony Overwater). Een andere rode draad is – naast de liefde voor jazz – een grote interesse in klassieke muziek en niet-westerse ritmes en sferen, en dan vooral Iraanse klassieke muziek.

Al deze invloeden en passies komen samen in Planjers nieuwe project *Warm To The Touch*, waarvoor hij acht eigen stukken schreef, die hij uitvoert in duo- en triobezetting met gasten uit de jazz en klassieke muziek. Natuurlijk met Rembrandt en Tony, maar ook met klassieke kanonnen als Dominic Seldis (contrabas), Liza Ferschtman (viool) en Tatiana Koleva (mallets), en daarnaast jazzers als Teus Nobel (trompet) en Hermine Deurloo (mondharmonica).

'Het idee voor *Warm To The Touch* is langzaam gegroeid in de tijd dat we met het trio vaak samenspeelden klassieke gastspelers, zoals violiste Liza Ferschtman. Dan deden we vaak ook een duostuk met alleen viool-slagwerk dat ontzettend goed werkte en ook altijd aansloeg bij het publiek. Met alleen een melodie-instrument en een ritmepartij ontstaat een mooie ruimte waarin je een dynamische opbouw kunt maken en uiteindelijk enorm kunt uitpakken.'

Lijkt me ook lastig om daar smaakvol invulling aan te geven.

Bij een combinatie als klassiek-jazz ligt altijd de kitsch op de loer, zeg maar het gevreesde Berdien Stenberg-effect van een Mozart-melodietje met een jaren 80 drumbeat eronder Hoe hebben jullie het aangepakt?

'Dat gevaar kennen we goed. Berdien Stenberg, Jacques Loussiers *Swinging Bach*; dat is precies wat we niet wilden. We hebben daar met het trio veel over gesproken. De essentie is dat als je twee heel verschillende muziekculturen wilt samenbrengen, je niet zomaar die twee stijlen tegelijk kunt gaan spelen. Je moet helemaal teruggaan naar de basis, de essentie. Ik heb het ooit vergeleken met het mengen van twee vruchten. Je kunt die vruchten in stukken snijden en door elkaar gooien, of ze uitpersen en goed roeren, maar dan krijg je nooit iets dat bijzonder smaakt. Als je terug gaat naar de absolute basis, de zaden van de vruchten, en daaruit een nieuwe boom laat groeien, dan krijg je iets wat de moeite waard is.'

© Mark Engelen

Deze metafoor werkte zo goed voor het trio dat Vinsent er een verhaal over schreef, waarvan een animatiefilm van 3½ minuut is gemaakt – *The Apple And The Apricot* – uiteraard met muziek van Rembrandt Trio (zie de video op SWKplus).

Drijfveren

Vinsent ziet in zijn spel vaak af van een beat of groove, en kiest ervoor de melodische frases mee te spelen, vaak met kortere klanken zoals templeblocks, kleine gedempte gongetjes en zacht klinkende handtrommels.

'De kunst is om de drums te benaderen als een instrument dat meer kan dan een ritme of een tempo neerzetten. Je speelt natuurlijk niet melodisch, maar je kunt wel ritmisch spelen met hoog, mid en laag, en je hebt onvoorstelbaar veel verschillende klanken en dynamische mogelijkheden. Ik probeer ritmische frases te spelen alsof het melodieën zijn. Het mooiste is als je samen ritmisch unisono speelt, in dit geval viool en drums, en dat de tonen zo samensmelten dat je niet meer hoort dat het twee instrumenten zijn; dat je echt een nieuwe klank maakt. De zoektocht daarnaar is een van mijn drijfveren.'

Precies dat is ook een vorm die je terughoort in de Iraanse muziek, waarvan Vinsent en de andere leden van het trio in de ban raakten rond hun eerste tour door Iran in 2017 (lees Vinsents online verslag op SWKplus).

'Dan heb je het over Perzische klassieke muziek, waarin je vaak een solo-instrument hebt, bijvoorbeeld een fluit of een snaarinstrument, en dat wordt dan bege-

‘Ik probeer ritmische frases te spelen alsof het melodieën zijn’

leid op een Iraanse trommel, de tombak. Die trommel speelt mee met de frases van het solo-instrument; soms ritmisch unisono, soms juist ertegenin. Dat gaat via heel strikte regels, uitgaande van twaalf vaste modi. Zo’n modus heeft een aantal vaste frases, soms meer dan dertig, die elke speler moet kennen. De solist bepaalt welke frase gespeeld wordt en de tombakspeler volgt en vult aan.

‘Ik heb lang geleden al een tombak gekocht en toen ook, in Amstelveen, les genomen van Iraanse percussionist Behnam Samani (nu woonachtig in Keulen). Je moet dan veel gaan luisteren en bestuderen, en het zien als nieuwe als inspiratie; niet letterlijk nadoen, want dat niveau haal je nooit als ‘late instapper’. Op *Warm To The Touch* speel ik het stuk *Unearthed*, een duet met saxofonist Ties Mellema. Op zijn sopraan speelt hij de rol van de Iraanse ney-fluit, en ik speel tombak. De melodie die ik daarvoor schreef, is trouwens weer een modus à la Olivier Messiaen, dus dan heb je toch ook weer de moderne Europees klassieke traditie erbij.’ ■

Het album *Warm To The Touch* komt 19 april uit bij Kepera Records; cd-presentatie is op 9 juni om 15:00 in Splendor Amsterdam. Video’s van de afzonderlijke nummers verschijnen op het YouTube-kanaal van Vinsent Planjer.

LEES, LUISTER EN KIJK VERDER OP SLAGWERKKRANT PLUS

VIDEO drumsolo met handen

VIDEO drumsolo op Whisper Kit met mallets

VIDEO Rembrandt Frerichs Trio - *Binnen Zonder Kloppen* (2021)

VIDEO Rembrandt Frerichs trio + Kayhan Kalhor live in Bremen

VIDEO *Pianoconcerto* - Rembrandt Frerichs, Alma Quartet, Dominic Seldis, Vinsent Planjer

VIDEO duo Tony Overwater & Vinsent Planjer - *St Jean 2023 Super8*

VIDEO Kepera Trio & Yoram Lachish (Vinsent op tombak)

VIDEO *The Apple And The Apricot* - animated film by Anna Eijsbouts & Rembrandt Trio

VIDEO nagara drums maken met pottenbakker

PLUS meer interviewfragmenten: o.a. Pink Floyd met basmondharmonica en ‘historische instrumenten-bezetting’ Rembrandt Trio

PLUS online artikelen Opnamedagboek (2014) en tourverslag met Kayhan Kalhor in Iran (2017)

ARCHIEF artikel *Opnamedagboek* Vinsent Planjer uit 2014 (SWK 180)

slagwerkkrant.nl

Whisper Kit 2.0 en pottenbakken

In zijn artikel *Opname Dagboek* in Slagwerkkrant 180 (2014) beschrijft Vinsent de eerste versie van zijn Whisper Kit, een nogal eigenzinnige drumset-up die hij ook voor *Warm To The Touch* als uitgangspunt gebruikte. Naast een vintage 20”x14” bassdrum, gebruikt hij soms een 14” snare, soms een Indiase nagara handtrommel, verder een 16” floor, een tafel met gongetjes op isolatie-schuimrubber (kortere klank), templeblocks en een heel scala aan belletjes en shakers. ‘Omdat de totale geluidsoutput van de set zeer beheerst is, noem ik het de “Whisper Kit”. Uiteindelijk laat het zich bespelen als een gewoon drumstel; wat fijn is, want dat is nu eenmaal wat ik kan.’ Opvallend is dat hij geen hihat gebruikt. ‘Ik kwam er direct achter dat zowel de getrapte *chick* als de geslagen *tik* nooit mooi mengde in de totaalsound.’

Bijzonder zijn nog de nagara drums; Noord-Indiase handtrommels van aardewerk, die Vinsent noodgedwongen zelf bouwt (‘een keer laten vallen en het is afgelopen’). Ik ben met een originele nagara naar Rotterdamse pottenbakker Bert Kloppers gegaan, en die kon de bloempotvormige ketel mooi namaken (check de video op SWKplus). Ik plak er zelf een natuurvel op, geit of kalf. Gewoon nat maken, erop plakken met houtlijm (!), buizenklemband eromheen. Als het opdroogt, trekt het strak, en ik heb altijd warmtelampen mee om ze zo nodig strakker te stemmen.’

© Michal Grycko

Lignum Black Cherry & Radio King replica

Vol op Stoom

Het Belgische Lignum Drums mag zich inmiddels tot een der oudgedienden van de Nederlandse en Belgische drumbouwers rekenen. Maar oprichter en enige werknemer Gert Breugelmans daagt zichzelf al dik 25 jaar uit om zich steeds maar verder te ontwikkelen. Zijn laatste wapenfeiten: een volledig met stoom gebogen drumkit en een gestoomde snaredrum-klassieker.

tekst en foto's Dennis Boxem

Gert Breugelmans maakt zijn Lignum drums al vanaf het eerste begin met een duigenconstructie. Met de loop der tijd verdiepte Gert zich ook steeds meer in het met stoom buigen van trommels. Dat begon met de houten spanranden waarmee hij in het verleden al eens een Slagwerkkrant Poll Award won. Daarna volgden sinds 2019 snaredrums in allerlei soorten hout. Maar de stap naar een volledige drumkit durfde hij pas een paar maanden geleden te maken. Tenminste, de stap naar de eerste drumkit die daadwerkelijk te koop werd gezet. Want zoals met alles dat Breugelmans de afgelopen 25 jaar op de markt bracht, moest er eerst net zo lang getest worden tot het resultaat helemaal naar de zin van de meester is. De set op onze testbank is de derde volledige set die Breugelmans met stoom heeft gebogen en de eerste met een 20” bassdrum.

Ketels met stoom buigen is niets nieuws. Een merk als Craviotto is anno nu de bekendste bouwer die met stoom buigt. Maar onder andere Slingerland werd er in de jaren 20 en 30 heel groot mee. Wereldwijd is er een handjevol drumbouwers die deze techniek op kleine en middelgrote schaal toepassen. Maar vergelijk het met de hoeveelheid drumbouwers die met laagjes of duigen werkt en we hebben het echt over een heel klein aantal.

Dat is niet voor niets. Het met stoom buigen van ketels is een soort zwarte kunst. Het principe is eenvoudig: neem een keurig gedroogd stuk hout, leg dat een bepaalde tijd in een stoomcabine en vervolgens heb je een paar minuten de tijd om deze plank met relatief weinig geweld in een bepaalde vorm te buigen. Tot zover de theorie, want ieder stuk hout reageert weer anders en het is de kunst om precies het juiste moment te kiezen om te beginnen met buigen. Daarnaast moet je het buigen binnen een paar minuten voltooien want anders ontstaat er een spanning op de ketel die de klank negatief beïnvloed en die er soms jaren over doet om helemaal uit de ketel te vertrekken. Niet zomaar iets dat je op een zondagmiddag even leert dus. Breugelmans heeft dan ook letterlijk jaren research gedaan om tot zijn huidige resultaat te komen.

Belgische bossen

Tot zover de theorie, nu de praktijk. De ketels van de testset zijn gemaakt van kersenhout, afkomstig uit de Belgisch Limburgse bossen. Dat hout is door Breugelmans zelf van stam tot plank verwerkt tot de uiteindelijke ketel. Voor veel van zijn

trommels gebruikt hij zelfs hout waarvan hij de boom nog heeft zien staan. Eenmaal gedroogd worden de planken hout op maat gezaagd en op dikte gebracht. Dat is overigens een flink stukje dikker dan de uiteindelijke ketel wordt. Na het buigen moet de ketel rusten, waarna de naad wordt verlijmd. Vervolgens wordt de ketel op de plaats van de verstevigingsranden een klein stukje afgedraaid en worden de verstevigingsranden ingelijmd. Daarna wordt de hele ketel op de uiteindelijke dikte gebracht.

De 12” ketel van de tom is gemaakt van één 8 inch brede plank. Bij de floortom en de bassdrum worden twee planken gebruikt die met een houtverbinding in het midden van de ketel aan elkaar worden gezet. Daarmee volgt Lignum Drums het voorbeeld van Craviotto en Slingerland. Bij Craviotto zit de naad van de ketel onder een kunstig stukje inlay; bij Lignum Drums zit die naad gewoon open en bloot ‘uit het zicht’. Inderdaad, uit het zicht, want zelfs als je weet dat hij er zit, moet je heel goed kijken om hem te vinden.

Net zoals bij zijn duigen drums geeft Breugelmans de ketels van zijn stoomgebogen set een progressieve keteldikte mee. Dat betekent dat de ketel naarmate hij groter wordt, ook dikker wordt. Een 12” tom is in dit geval slechts 4,5mm dik. Een 14” trommel heeft met 5,5mm een beetje meer, en een 18” trommel heeft weer een millimeter dikkere ketel. Dat zorgt ervoor dat de verhouding van de ketel in zowel grootte als dikte hetzelfde blijft.

Messing bokken

Lignum Drums schakelde onlangs over op een nieuw model spanbok dat op een cnc-machine wordt gefreesd. Het is gemaakt uit één stuk messing dat daarna wordt verchroomd. Omdat massief messing niet op dezelfde manier oxideert als gietmetaal, is het zogenaamde ‘pitting’ (waarbij na verloop van enkele jaren pitjes onder het chroom komen) uitgesloten.

De tom wordt nu nog geïsoleerd opgehangen met een RIMS-alloy ketel van Gauger percussion. Gezien Gauger inmiddels de productie van RIMS beugels definitief heeft gestopt, zal er in de toekomst een ander geïsoleerd ophangsysteem worden gebruikt. De spanranden op de toms zijn 2,3mm dikke geperste modellen. De tom- en floortomrozetten, de bassdrumpoten en de klauwen die de spanranden van de bassdrum op hun plek houden zijn van Taiwanese makelij en daarmee de enige onderdelen van de set die Breugelmans niet in eigen beheer laat maken. Alle hardware is aan de ketel bevestigd met RVS-schroeven.

Breugelmans koos bij deze set voor draagranden die een replica zijn van wat Camco vroeger op z’n drums gebruikte. Deze draagrand heeft het snijpunt behoorlijk ver naar de binnenkant van de ketel terwijl de buitenkant van de draagrand sterk afgerond is. Dat zorgt voor meer contact tussen vel en ketel, en dat zorgt dan weer voor een wat rondere, vollere en wolliger sound. Lekker vintage dus.

Maar hoe klinkt dan eigenlijk zo’n met stoom gebogen ketel? Duidelijk anders dan duigen, en ook weer anders dan laagjes. Maar dan weet je nog weinig natuurlijk. Daarvoor is er toch nog een beetje theorie nodig. Je

moet je voorstellen dat spanning in een ketel invloed heeft op de toon. En lijm en structuur ook. Een ketel met een duigenconstructie heeft in principe geen spanning, doordat er bij de constructie geen kracht op het hout wordt uitgeoefend. Maar een duigenketel bestaat wel uit heel wat verschillende onderdelen. Bij een ketel uit laagjes is er betrekkelijk veel kracht nodig om een laagje tegen de nerf in te buigen en nauwelijks kracht om met de nerf mee te buigen. Afhankelijk van het aantal horizontale en verticale laagjes heeft zo'n ketel dus meer of juist minder spanning, maar altijd meer lijm dan duigen of met stoom gebogen ketels.

En dan is er de stoomgebogen ketel: in feite een enkele plank dus nauwelijks lijm, maar er is wel wat kracht nodig om zo'n trommel rond te buigen. En daar zit hem de crux: een echte vakman weet een ketel met stoom zo te buigen dat er toch relatief weinig spanning in zit. En dan heb je dus een minimale hoeveelheid lijm ten opzichte van zo veel mogelijk hout en toch die open klank.

Grondtoon

In vergelijking met een duigen Lignum, of bijvoorbeeld de sets van Exclusive en Zebra uit de vorige twee Slagwerkkranten, heeft de met stoom gebogen Lignum een iets hogere grondtoon en iets meer focus. Dat kan ook niet anders, want hoe je ook je best doet: er zal altijd iets van spanning optreden als je een dikke plank in de vorm van een trommel buigt. De klank is daardoor iets percussiever, om het maar zo te noemen. Maar de respons en het dynamisch bereik van de set doet in niets onder voor een duigen kit.

Het stembereik is zoals altijd bij Lignum Drums gigantisch groot. Breugelmans geeft zijn ketels een iets kleinere diameter en dat zorgt ervoor dat zelfs bij vrijwel nul velspanning het vel keurig op de draagranden ligt en toon geeft. De kersenhouten testset heeft een behoorlijk gespierde

aanslag; de trommels gaan vlotjes open, maar vervolgens is de sound ook heel snel weer onder controle. Met een setje dubbellaags vellen en een medium velspanning heb je meters toon en sustain. Met de geleverde enkellaags coated Ambassadors is de klank juist heel puntig, puur maar beheerst.

De bassdrum van de testset heeft geen mount voor een tomhouder, maar dat kan wel. Bij de duigen drums monteerde Breugelmans vanwege de kans op schade nooit een rozet op de bassdrum, maar bij de constructie van de met stoom gebogen ketel is dit geen probleem. De klank van de 20”x14” bassdrum heeft een lekker puntige aanslag met een mooi open en donkere buikklank. De bassdrum is heel makkelijk te sturen en zonder extra demping tover je er met de minste moeite allerlei klanknuances uit.

De tom en floortom hebben met de geleverde enkellaags gecoate Ambassadors een redelijk droge en pure sound. Zet je een transparante dubbellaags Emperor op de toms, dan heb je een spetterende en volvette sound met heel veel diep en laag. In vergelijk met een duigen Lignum lijkt het erop dat de testset nét even wat sterker reageert op verschillende vellen.

Authentiek

Lignum Drums maakt al een tijdje met stoom gebogen replica’s van Slingerland’s Radio King snaredrums. Voor deze test stuurde Breugelmans er eentje mee. De Radio King replica is behoorlijk authentiek, met Slingerland-style spanbokken, de bekende naar binnen gevouwen Slingerland Sticksaver hoops én het replica snarenmechaniek dat Gibraltar een paar jaar geleden maakte. Maar natuurlijk niet zonder een paar kleine verbeterpuntjes toe te passen. Om maar eens een voorbeeld te noemen: moderne vellen passen zonder problemen. Het testmodel was een 14”x7”, afgewerkt met een kleurbeits. Wil je een gewrapte versie dan kun je kiezen uit traditionele Delmar Wraps, maar ook een Duco finish in nitro cellulose lak behoort tot de opties.

De 14”x7” is een heerlijk veelzijdige snaredrum met een ruim stembereik. Laag gestemd geeft hij een lekker ronkende klap met een prettige portie hoge boventonen. Medium hoog gestemd droogt de klank slechts een fractie op. Je houdt het warme laag maar krijgt er een fijne portie snijkracht bij. Hooggestemd is de snaredrum messcherp, maar tegelijkertijd behoudt de trommel al z’n ‘lucht’. Rimshots klinken met de sticksaver-hoops messcherp en jankend hoog. Rimclicks klinken luchtig en helder.

De Lignum Drums Black Cherry testset is met een prijs van bijna 5.000 euro een behoorlijke aanslag op de bankrekening. Kijk je echter naar de prijzen die bijvoorbeeld Craviotto hanteert, dan is deze gestoomde Lignum ongeveer 20 procent goedkoper. Vergelijk de set met Sonor SQ-2, DW Collectors en Gretsch USA en je bent eigenlijk maar een fractie duurder uit. De Radio King Replica is als je naar de directe concurrentie kijkt met € 995,- eigenlijk verrassend betaalbaar.

Kortom

We kunnen er kort over zijn. De met stoom gebogen Lignum Drums Black Cherry uit deze test is niets minder dan een meesterwerk. De afwerking van de ketels is van ongehoord hoog niveau, en de klank is puntig, puur en karaktervol. De Radio King replica snaredrum klink net zo veelzijdig als het origineel, zonder de ongemakken die je bij een 50 jaar oude snaredrum altijd hebt. ■

Importeursreactie: zie pagina 57

DE FEITEN

Lignum Drums Black Cherry
- Kers uit de Belgisch Limburgse bossen
- progressieve keteldikte: 12”=4,5mm; 14”=5,5mm; 18”=6,5mm
- draagranden in Camco style
- Lignum lugs ontwerp
- 2,3mm S-style hoops
- prijs: € 4.940.-

Lignum Drums Radio King replica
- 14”x7” Amerikaans Maple ketel
- verkrijgbaar met kleurbeits, Delmar Wrap of Duco lak
- prijs: € 995.-

HET OORDEEL

\+
- ongehoord hoge standaard van afwerking
- prachtig pure klank
- groot stembereik

\–
- geen minpunten

DE CONCURRENTIE

In Europa zijn er nagenoeg geen drumbouwers meer die met stoom complete drumkits bouwen. In de VS zijn er onder meer Craviotto en Cask Drum Company. Met stoom gebogen snaredrums zie je vaker, ook bij de grote merken.

Tama Superstar 50th Anniversary

Klassieker met een vleugje

Tama viert zijn 50ste jubileum met een paar bijzondere limited editions. En dan mag een re-release van de originele Tama Superstar drumkit natuurlijk niet ontbreken. Er zijn een paar kleine tweaks op hardwaregebied, maar de ketel is exact hetzelfde als 35 jaar geleden. Nu maar eens kijken of vroeger alles beter was.

door Dennis Boxem

De Superstar was begin jaren tachtig Tama's top-of-the-line, maar tegenwoordig ken je de naam natuurlijk ook van de middenklasse reeks genaamd Superstar Classic. Met die reeks heeft de reissue echter niets van doen. Dit is een regelrechte kopie van het jaren-tachtigmodel. En Tama is daar zo ver in gegaan als mogelijk, zonder echt de kosten op te jagen. De ouderwetse vleugelbouten, de originele spanbokken en zelfs de ouderwetse badges zijn dus wel terug, maar de bassdrumpoten en tomhouder op de bassdrum niet. Om dat laatste hoef je trouwens niet echt rouwig te zijn, want de moderne varianten van deze twee zaken zijn absoluut beter dan de originele uit de jaren tachtig. Qua set-up is de 50th Anniversary Superstar redelijk eigentijds, want begin jaren tachtig was een set-up van 10" en 12" toms en een 16" floortom absoluut een rariteit.

De Superstar is verkrijgbaar in vier verschillende finishes: Super Maple, Cherry Wine, Super Mahogany en Aqua Marine. De ketel van de Superstar reissue is volledig gelijk aan het origineel: 9 millimeter dik, zeslaags berken, waarbij zowel de buitenkant als de binnenkant van de ketel in kleur is gelakt. De buitenkant is hoogglans gelakt, de binnenkant mat. Van dat laatste zie je bij de reissueset in eerste instantie weinig, want Tama levert de sets net als in de eighties met enkellaags Remo Coated Ambassadors op zowel de slag- als de resonanskant. De ketels hebben geperste spanranden, en zoals in de jaren tachtig gebruikelijk zitten de tomrozetten direct op de ketel geschroefd.

Dempring

De bassdrum wordt geleverd met een gecoat Ambassador resonansvel en een Powerstroke 3 slagvel. Alleen het slagvel is wat dat betreft niet 'periode-correct', maar de ingebouwde dempring van dit vel neemt net even genoeg 'toon' weg om de boel zonder extra demping onder controle te houden. Als je het voorvel dicht laat, zou het toevoegen van een viltstrip daar een mooie 'vintage' oplossing voor zijn. De sound die je dan uit de 22"x14" krijgt doet denken aan vroeger: punchy, stevig en luchtig.

Aan attack is bij deze bassdrum geen gebrek en met minimale demping krijg je echt de sound die je van de jazzrockalbums van Cobham en Phillips kent. Wil je meer eighties-pop, dan schroef je natuurlijk het voorvel er helemaal af en leg je een dik kussen tegen het slagvel. De punch van de aanslag blijft dan helemaal overeind en je krijgt zo een dikke gespierde *duk* die in elke synthpop- of newwaveband op z'n plek is. Omdat je met sommige moderne bassdrumpedalen issues kunt hebben met het vast-

modern

maken van je bassdrumpedalen, levert Tama naast de vleugelbouten ook twee spanbouten mee die je met een stemsleutel kunt aandraaien. Tijdens het testen hadden we die niet nodig, maar het is prettig dat ze er zijn als je ze nodig hebt.

Écht

De toms klinken met een mediumhoge spanning precies hetzelfde als op de eerste twee Police-platen. En dat Copeland daar de goedkopere Imperialstar drums gebruikte, negeren we daarbij maar even. Het is gewoon écht die klank: kort, punchy, direct en met flink wat spierballen. Als je van een lange sustain en een mooie open sound houdt, dan zit je bij de Superstar niet helemaal goed. Dat zit er wel in, qua ketels en vellen, maar zodra je ze aan de tomhouder ophangt, ben je zeker vijftig procent van die sustain kwijt.

Er is een reden waarom geïsoleerde ophangbeugels door de jaren heen zo populair zijn geworden. Dat neemt echter niet weg dat de sound van de toms helemaal jarentachtig is. Het stembereik van de toms is redelijk groot. Bij te lage velspanning raak je via de ophanging het nodige aan klank kwijt, maar van gemiddeld laag tot spetterend hoog gaat het helemaal goed. De 10' en 12" toms hebben een klank die het prima doet in alles van rock tot jazz.

De 16" floortom heeft een lekker diepe grom en een punchy, korte sustain. Ook hier is weer heel duidelijk het verschil te merken tussen moderne geïsoleerde floortompoten en de harde rubberen doppen die onder aan deze floortom zitten. Al is het verschil minder groot dan bij de toms.

Als je naar de nieuwe oude Superstar luistert, valt op dat het eigenlijk een heel beheerst klinkende kit is met een opvallend gespierd karakter. Het stembereik is zoals gezegd behoorlijk breed, maar vooral in het medium tot hoog is dit echt wel een heel karaktervolle kit. Enig nadeel is wel dat deze set-up niet uit te breiden is. Er zijn buiten de vier trommels in de set geen losse maten of add-ons leverbaar.

Kortom

De Tama Superstar 50th Anniversary is een lekker eigentijdse remake van het origineel – in alles behalve een paar details een remake. De paar puntjes waarop de hardware is verbeterd voegen wel toe aan het gebruiksgemak. Ook de gekozen maten zijn wat meer eigentijds en eigenlijk is dat, gezien er toch behoorlijk wat originele Superstars de tand des tijds hebben doorstaan, helemaal niet vervelend. De afwerking van de set is absoluut vlekkeloos, en de prijs valt gezien de uitvoering en de gelimiteerde oplage heel erg mee. ■

Importeursreactie: zie pagina 57

DE FEITEN

Tama Superstar 50th Anniversary kit

- limited edition reissue van de originele Superstar
- originele spanbokken en badges
- 6-laags, 9mm dikke berken ketels
- geperste spanranden
- Amerikaanse Remo vellen op slag- en resonanszijde
- 10"x8" tom
- 12"x8" tom
- 16"x16" floortom
- 22"x14" bassdrum
- prijs: € 1.999,-

HET OORDEEL

\+
- klassieke Superstarklank en -look
- topklasse ketels met professionele vellen

–
- geen uitbreidingsmogelijkheden

DE CONCURRENTIE

- Gretsch Renown
- Pearl Professional
- Tama Starclassic Performer

DWe elektronische drums

De stekker eruit!

Iedereen die wel eens een elektronisch drumstel in elkaar heeft gezet kent het probleem: de set heeft een enorme kluwen kabels die niet alleen een flinke klus zijn om in te pluggen, maar ook de complete look van je drumset verzieken. Akoestische-drumsgigant DW introduceerde onlangs de eerste set die dit allemaal moet oplossen: de DWe.

tekst Dennis Boxem

Het zijn interessante tijden bij DW. Het oer-Amerikaanse merk heeft de afgelopen jaren aan de lopende band rechten van merknamen opgekocht en licentiedeals gesloten, waarna vorig jaar plotsklaps het nieuws verscheen dat het merk zelf was overgenomen. Door elektronicagigant Roland maar liefst. En deze DWe heeft daar zeker iets mee te maken.

DW had in de voorgaande periode het kleine elektronicamerk Versatrigger opgekocht. Dit Roemeense merk ontwikkelde al in 2016 de techniek achter de draadloze triggers die de basis vormen van de DWe, maar er werd de afgelopen jaren flink aan door gesleuteld. In combinatie met de akoestische drums van DW is er nu voor het eerst een complete set. Roland zelf heeft met de ontwikkeling van de DWe nog weinig te maken, al zijn de vellen die je op de set aantreft natuurlijk wel van het Japanse merk. De ontwikkeling van de set is dus volledig door DW en Versatrigger gedaan.

Om maar met de deur in huis te vallen: de DWe is prijzig, Sterker nog: het aantal trommels in ogenschouw genomen is het zelfs de duurste elektronische set die we in deze eeuw in Slagwerkkrant hadden staan. Dat is echter niet zo heel gek als je bedenkt dat DW voor het creëren van deze set is begonnen met een volwaardige DW Collectors. Deze set heeft dus dezelfde topklasse ketels als de *top of the line* reeks akoestische DW drums. De gedachte erachter is dat je de DWe ook kunt ombouwen tot akoestische drumkit zodat je iets te kiezen hebt. DW levert zelfs een complete set akoestische vellen mee. De elektronica is bevestigd op een metalen frame dat met vier spanboutjes in elke trommel zit en is daardoor makkelijk te verwijderen.

Toch rijst de vraag of mensen echt op zo'n type *convertible* drumkit zitten te wachten. Een DW Collectors is een drumkit van de buitencategorie, en als je zo'n set koopt ben je misschien niet het type drummer dat zo'n set als basis wil gebruiken voor een elektronische kit. Daar komt nog eens bij: ondanks dat DW er alles aan heeft gedaan om het ombouwen van de set zo makkelijk mogelijk te maken, ben je toch zo'n tien tot twintig minuten per trommel kwijt om de vellen te verwisselen en de elektronica te verwijderen en weer terug te plaatsen. En dat is een hoeveelheid handelingen die je als eindgebruiker waarschijnlijk heel snel zat bent. Maar het mag duidelijk zijn: met de DWe koop je niet alleen een elektronische set, maar ook een *top of the line* akoestisch drumstel dat op elk podium en in elke studio zal uitblinken.

Drie keer drie

Als je de set van dichtbij bekijkt, blijk uit alles dat DW op geen enkel detail bezuinigd heeft. De ketels zijn opgebouwd volgens DW's VLT 333-constructie: drie keer drie lagen esdoorn met afwisselend een laag verticaal, een laag horizontaal en een laag verticaal. Dat levert een ketel op die dus twee keer zoveel verticale lagen als horizontale lagen heeft, en dat geeft een lagere grondtoon. De toms hebben DW's in dikte oplopende spanranden. De 10" heeft 1,8 millimeter dikke randen, de 12" en 16" hebben 2,3 millimeter dikke randen en de snaredrum heeft zelfs 3 millimeter dikke geperste spanranden. Natuurlijk ontbreekt op de twee toms de geïsoleerde ophangbeugel niet. Het snarenmechaniek is het Mag-model met op de mathouder de driestandenschakelaar waarmee je de mat losser en strakker zet. Met andere woorden: alles om van deze set een eersteklas akoestische drums te maken. Opvallend detail: de spanbokken op de set zijn de iets kleinere versie die je op de Performance-reeks aantreft. Die doen hun werk net zo goed, en laten meer van de mooie ketel zien. De hele set wordt geleverd met een complete set 5000 hardware, bestaande uit twee combinatiestandaards, een bekkenstandaard, hihat- en bassdrumpedalen en zelfs een drumkruk.

Opvallende afwezige bij de DWe is een module. De sounds komen namelijk uit een door jezelf aan te schaffen laptop. Wat je wel meegeleverd krijgt is een zender-ontvanger die met de drums en bekkens communiceert, en een simpele audio-interface. De zender-ontvanger is echt noodzakelijk, maar de audio-interface is optioneel: je kunt ook gewoon je eigen audio-interface gebruiken als je die prettiger in gebruik vindt. De eisen aan de laptop lijken niet extreem zwaar. Een quadcore i5 met 16GB geheugen als minimum is tegenwoordig geen gigantisch zware machine. Roland leverde voor de test een recente Macbook Air M2 mee, en de minimale processorbelasting die de software veroorzaakte was dusdanig laag dat je met veel minder prima uit de voeten moet kunnen.

De software die je voor de DWe nodig hebt bestaat uit twee delen. Er is een programmaatje genaamd DWe Control waarmee je de feitelijke verbinding tussen laptop en drums tot stand brengt. En dan is er DW Soundworks: een standalone softwarepakket dat zowel qua vormgeving als klankkwaliteit

opvallend veel overeenkomsten vertoont met Superior Drummer en BFD. In dit pakket zie je een grafische weergave van je drumkit en kun je schakelen tussen een forse hoeveelheid verschillende hi-res klanken. In totaal heeft DW zo'n zestig gigabyte aan samples meegeleverd en die zijn allemaal in prachtig hoge definitie opgenomen. Daarnaast komen er aan de lopende band nieuwe klanken bij die je tegen betaling kunt downloaden.

Pair

De DWe Control app werkt ongelooflijk eenvoudig. Je start het programmaatje op, drukt op de knop Pair en vervolgens sla je één keer op elke trommel of bekken. De zender-ontvanger maakt dan verbinding en de software ziet meteen op welk onderdeel je hebt geslagen. Op de drums en bekkens zelf hoef je geen schakelaar om te zetten. Elk onderdeel werkt op een of twee simpele AA batterijen en die zitten in de drums en bekkens verwerkt. Zo'n batterij gaat volgens DW ongeveer een jaar tot twee jaar mee. Afhankelijk van hoeveel je speelt natuurlijk. In de DWe Control app kun je het batterijniveau van alle pads zien. De testset was al een tijdje in gebruik voordat hij bij Slagwerkkrant terechtkwam, en ook hier is er een goede tien tot vijftien uur op gespeeld. Bij het terug inpakken stonden alle batterijlevels nog volledig op 'vol'. Je hoeft dus zeker niet bang te zijn dat je iedere week je drums hoeft open te schroeven.

Heb je de onderdelen eenmaal 'gepaired' met de software, dan kun je alle gangbare instellingen, zoals curves, triggergevoeligheid,

DE FEITEN

DWe elektro-akoestische drumkit
- 10″x8″ &|12″x9″ tom
- 16″x14″ floortom
- 22″x16″ bassdrum
- 14″x6½″ snaredrum
- 18″ ride
- 16″ crash 2x
- 14″ hihat

5000 Series hardwarepakket
- combostandaard 2x
- bekkenstandaard
- hihatpedaal
- bassdrumpedaal
- drumkruk

En verder
- R-tap audiointerface
- DWe zender-ontvanger
- DW Soundworks software, samples en DWe Control app downloadbaar via Roland Cloud

enzovoort, instellen. Je kunt ook de triggers kalibreren door via aanwijzingen in de software een paar keer op de pads te slaan. Eerlijk gezegd zijn de fabrieksinstelling behoorlijk goed. Alleen bij de snaredrum en hihat heb ik echt even moeten finetunen om alles helemaal naar mijn zin te krijgen. Heb je deze stappen doorlopen, dan kun je feitelijk het venster van DWe Control dichtgooien en het programma verder vergeten. Alle settings blijven staan, en als je de set een tijd niet gebruikt of de laptop herstart, hoef je in principe ook niets opnieuw te verbinden. Gewoon de programma's opstarten en een keer op elk onderdeel van je drumkit slaan is genoeg om de triggers uit hun sluimerstand te halen en de verbinding te herstellen.

De verbinding tussen drums en laptop lijkt volgens DW op dezelfde techniek die draadloze microfoons gebruiken. Daarnaast is de hoeveelheid data die wordt verzonden relatief klein, waardoor de *latency* – de vertraging tussen signaal en geluid – rond een lage acht milliseconden ligt; zo weinig dat je er niets van merkt. Het bereik van de triggers is gigantisch. Zelfs op zo'n vijfentwintig meter van de laptop blijft de trigger zijn signaal nog probleemloos en zonder merkbare vertraging naar de laptop sturen. En ook een dikke studioruit hield het signaal niet tegen. De DWe is makkelijk uit te breiden met heel veel extra bekkens en drums. De draadloze zender-ontvanger kan namelijk tot wel dertig instrumenten ontvangen. Mocht je all-out willen gaan met twee bassdrums, zes toms en een oerwoud aan bekkens, dan is dat dus geen enkel probleem.

DW heeft bij de bespeelbaarheid hoog ingezet op realisme: de snaredrum heeft uitgebreide *positional sensing*, de toms en de floortoms hebben meerdere zones, en alle drums kunnen zelfs toonbuigingen maken door het vel in te duwen, en gedempt worden door je hand op het vel te leggen. Voor rimclicks hoef je nergens een schakelaar om te zetten; die speel je gewoon net als op een akoestische snaredrum. Leuk detail: met het snarenmechaniek zet je ook elektronisch de snaren af. De tom- en snaredrumvellen ken je al van Roland, maar voor het bassdrumvel heeft DW iets nieuws verzonnen. Het bassdrumvel heeft een dikker, soort gewoven oppervlak dat iets meer bounce heeft dan wat Roland gebruikt en dat qua gevoel nog iets dichter bij een akoestisch bassdrumvel komt.

Tikken

Het meest controversieel aan de DWe-set zijn de bekkens. DW heeft gekozen voor metalen bekkens. Die zien er realistischer uit en zouden een spelgevoel hebben dat dichter bij akoestische bekkens zit. Dat laatste is een beetje discutabel: door de elektronica is namelijk alle flexibiliteit uit de bekkens verdwenen. En waar rubberen bekkenpads vaak te zacht aanvoelen onder je stokken, schieten de DWe's iets door naar de andere kant en voelen ze erg stug. Dat komt ook een beetje

doordat DW ervoor gezorgd heeft dat de bekkens weinig bewegingsruimte hebben als ze op de standaards zijn gemonteerd. Wat daar de precieze reden voor is, is een beetje onduidelijk.

Natuurlijk zijn alle bekkens af te dempen, maar wat ook makkelijk is: ze zijn 360 graden rondom te bespelen. En gezien er ook geen kabel meer in zit, maakt het totaal niets uit hoe je de bekkens op de standaard monteert. Een ander nadeel aan de metalen bekkens is dat ze behoorlijk luid zijn. Ook flink wat luider dan de gaasvellen. Als je met een koptelefoon op speelt, hoor je het tikken van de bekkens wel doorkomen terwijl de akoestische klank van de drums snel wegvalt onder de klank van je hoofdtelefoon. Maar met een set gesloten dopjes of professionele in-ears kost het weinig moeite om alle akoestische klanken van de DWe buiten te sluiten.

Over de meegeleverde sounds kunnen we kort zijn. Die zijn heel realistisch en allemaal behoorlijk akoestisch georiënteerd. DW heeft voor de samples niet bezuinigd op microfoons en je kunt alle specificaties van de opgenomen drums terugvinden in de app. Pure gear porno. De meeste drumkits komen in een paar presets. Je kunt in de meeste gevallen kiezen voor een naturel klinkende set, een naturel klinkende set met room-mics, een kit in studiosetting (met eq), en een kit in studiosetting met room-mics. En natuurlijk kun je binnen die sounds nog eindeloos zelf effecten en eq toevoegen om een en ander helemaal naar je eigen smaak te brengen.

Laptop

De gesampelde drumkits liegen er ook niet om: een DW 50th Anniversary kit, een Gretsch USA Custom, een DW Collectors Maple Mahogany, een DW Collectors Pure Almond, een DW Collectors Pure Maple, een Slingerland uit 1958 en een flinke hoeveelheid extra snaredrums in alle soorten en maten, allemaal opgenomen in 24bit/88,2kHz. Qua samples is er dus zeker nergens op bezuinigd. Het dynamisch bereik van het samplepakket is ook indrukwekkend groot, en de round-robintechnologie zorgt ervoor dat machine gunning – waarbij te vaak achter elkaar dezelfde sample wordt gebruikt – eigenlijk niet voorkomt. Als je eerder met Ez-Drummer, Superior Drummer of BFD hebt gewerkt, zal de gebruikersinterface van DW Soundworks nauwelijks problemen opleveren. Sommige dingen zitten even op een andere plek, maar een handleiding hebben we tijdens het testen eigenlijk helemaal niet nodig gehad.

DW levert Soundworks overigens ook als los softwarepakket, aangezien het ook met andere elektronische drums te gebruiken is. En ook als je als producer op zoek bent naar een setje hyperrealistische drumsounds, kun je het programma gebruiken: je kunt het namelijk ook via programming uit je DAW-software aansturen.

Tegelijkertijd kun je de DWe ook gebruiken om andere midi-instrumenten aan te sturen. De zender-ontvanger heeft een midi-aansluiting die je kunt gebruiken om een extern midi-apparaat mee aan te sturen. Dan heb je echter wel nog steeds de laptop nodig om de draadloze verbinding tot stand te brengen.

Gamechanger

Het draadloze aspect van de set is een behoorlijke gamechanger.

Tijdens het testen hebben we de DWe kit een aantal keer naar een andere ruimte verplaatst, en het gemak waarmee je deze set even oppakt en neerzet is gewoon volledig gelijk aan met een akoestische. Je zet je drumstel neer, klapt je laptop open, en je bent feitelijk klaar om te spelen. Als je dit een paar keer hebt gedaan, lijkt de hoge aanschafprijs van de set een steeds minder groot probleem. Daarnaast maakt het visuele aspect van een drumkit zonder al die kabelspaghetti ook mentaal een gigantisch verschil. Deze set voelt echt ineens veel meer als een akoestische kit. De looks en feel van deze werkelijk prachtig uitgevoerde akoestische set maken daar natuurlijk ook een groot verschil.

De DWe is niet voor iedereen de perfecte elektronische drumkit. Dat komt vooral doordat er een paar uitgesproken keuzes zijn gemaakt. De metalen bekkens zijn redelijk luid en bewegen iets minder dan gewone bekkens. De akoestische drums zijn eigenlijk veel en veel te goed om voor een elektronische kit te gebruiken. Ook de noodzaak om een laptop te gebruiken zal niet iedereen aanstaan. En toch… Het is lang geleden dat een elektronische set met zoveel pijn in het hart weer de deur uit ging.

De set speelt en klinkt namelijk fantastisch en oogt zo akoestisch dat vrijwel niemand in eerste instantie door heeft dat je op een elektronisch drumstel speelt. Daarnaast speelt de set ongelooflijk realistisch. Qua tracking, respons en positiebepaling zijn eigenlijk alleen de digitale Roland pads momenteel beter. De uitbreidingsmogelijkheden zijn groot en gemakkelijk, en de wireless technologie werkt vrijwel vlekkeloos. Tijdens het testen hebben we tientallen keren de laptop uitgezet, meegenomen en opnieuw opgestart, en slechts één keer moest er een pad opnieuw gepaired worden. Als je iemand bent die veel live speelt met een elektronische set dan is de DWe een behoorlijk interessant verhaal.

Kortom

Al met al kunnen we kort zijn: voor een eerste poging is de DWe een meer dan indrukwekkend drumstel. Een echte gamechanger. Alles werkt zoals het bedoeld is. Finish en afwerking zijn 'des DW's' en er is duidelijk over elk detail nagedacht. Dat DW daarbij in eerste instantie voor de meest compromisloze en dus ook prijzigste optie is gegaan, is misschien voor minder bedeelde drummers jammer, maar zoals het uitdrukking luidt: *'You've got to start somewhere'*. Met de komst van Roland zal de DWe alleen maar verder en sneller ontwikkeld worden, en het is dan ook onze verwachting dat er in de toekomst echt nog wel meer draadloze opties aan zullen komen. ■

Importeursreactie: zie pagina 57

DE CONCURRENTIE

- Roland VAD 706
- EF-note Pro
- Gewa G9
- Let op: geen van de concurrenten heeft wireless-techniek.

HET OORDEEL

+
- geen kabels!
- prima spelgevoel
- topklasse samples
- prachtige afwerking

−
- Bekkenpads maken behoorlijk lawaai.
- Eigenlijk zonde om zo'n mooie akoestische set te elektrificeren.

DE PRIJZEN

De exacte Europese prijzen zijn op dit moment nog niet bekend, maar we kunnen wel een ruwe schatting geven. De DWe is er in vijf finishes en drie verschillende afwerkniveaus en net als bij de Collectors drumkits zijn de prijzen afhankelijk van de afwerking. De beklede finishply-set is de goedkoopste van de drie. Die kost in de VS 8.999 dollar. Daar kun je rustig euro van maken en er nog 21 procent belasting bij optellen. Die set gaat in Nederland en België dus minimaal 10.888 euro kosten. Daarboven kun je kiezen uit twee hoogglanslakken, en daarboven weer voor een Exotic kunstfineerlaag met Candy Black burst over Curly Maple lak. Tussen de finishply en de gelakte set is het prijsverschil 300 dollar. Tussen de gelakte set en de Exotic zit vervolgens nog een prijsverschil van bijna 1700 dollar.

Ludwig Striped Bronze Phonic

Klassieker met een streepje voor

Als je namen als Supraphonic en Black Beauty in je catalogus hebt staan, dan mag je als merk best een beetje opscheppen. Het zijn niet voor niets de meest gebruikte metalen snaredrums ter wereld. Maar nu komt er een nieuwe pretendent bij: de Striped Bronze Phonic.

door Dennis Boxem

Oké, we overdrijven een beetje, want Ludwig had natuurlijk al langer een naadloze bronzen snare in de catalogus. De ketel van de Striped Bronze Phonic werd ook al gebruikt voor de Raw Bronze Phonic. Ludwig zette er een paar strak gepolijste strepen op en verving de geperste spanranden door een paar heel stevige gegoten exemplaren, en dat geeft net even een ander karakter en look. Dat maakt de Striped Bronze bepaald geen revolutionaire snaredrum, maar die kleine wijzigingen leveren een groter verschil op dan je misschien zou verwachten. De Raw Phonic is duidelijk ronder en wolliger qua sound. De Striped Bronze-versie heeft veel meer 'punt' en een wat scherpere aanslag.

De 1,2mm dikke bronzen ketel geeft een behoorlijke hoeveelheid toon. Die komt bij lage stemming best duidelijk naar voren. De gegoten spanranden drogen de klank voldoende op om de boel niet te laten ontsporen en ze geven de snare een lekker pittige aanslag. Als je een gespierde en ronkend open snaredrumsound mooi vindt, is dit zeker de moeite van het beluisteren waard.

Laaggestemd zijn er toch wel twee moongels nodig om de klank echt 'droog' te maken. Bij een gemiddelde velspanning wordt de attack meer uitgesproken en verdwijnt de *ronk* iets meer naar achter, maar het mag duidelijk zijn dat je aan spierkracht niets inlevert. Stem je écht hoog dan droogt de ketel vrijwel helemaal op en hou je een messcherpe funky snaredrumklank over, die geen enkele moeite heeft om door het bandgeluid heen te snijden. Rimshots klinken dankzij de gegoten spanranden vlijmscherp. Met name laaggestemd geeft dat een prachtige combinatie van *kets* en *grom*. Rimclicks klinken dankzij de gegoten spanranden heerlijk dik.

Kortom

De Striped Bronze is een perfecte snaredrum als je iets zoekt met een meer open klank dan de Supraphonic, een vriendelijker sound dan de Black Beauty en iets meer punt dan de andere bronzen snares die momenteel in de Ludwig-catalogus staan. De afwerking van de trommel is zoals je van de *top of the line* Ludwigs gewend bent: dik voor elkaar. En de lekker hippe finish is natuurlijk ook gewoon 'een streepje voor'.

Importeursreactie: zie hieronder

DE FEITEN

Ludwig Striped Bronze Phonic
- 1,2mm naadloze bronzen ketel
- gegoten spanranden
- P88 snarenmechaniek
- prijs: € 1295.-

HET OORDEEL

\+
- warme en puntige klank
- ruim stembereik

\−
- geen minpunten

DE CONCURRENTIE

- DW Brushed Bronze
- Ludwig Bronze Phonic
- Gretsch USA Bronze

Importeurs en reacties

Op deze plaatst stelt Slagwerkkrant importeurs en fabrikanten in de gelegenheid om te reageren op de tests van hun producten in deze editie.

De volgende importeurs/fabrikanten konden zich vinden in de strekking van de test:
- Hoshino Benelux, Mijdrecht (0297 567788), importeur van Meinl en Tama, www.hoshinobenelux.eu, www.meinlcymbals.com, www.tama.com
- Lignum drums, Wuustwezel (BE) (+32 3653 2489)
- Conn Selmer Europe, Uxbridge (UK), distributeur van Ludwig, www.conn-selmer.eu, www.ludwig-drums.eu
- Roland Europe Group, distributeur van DW, www.roland.com

De bij de test vermelde prijzen zijn richtprijzen. Voordat deze editie naar de drukker ging, is een rondgang langs verschillende retailers gemaakt en daarvan is de gemiddelde prijs genomen. Op die manier proberen we een zo eerlijk mogelijk beeld van de geteste producten te schetsen.

U vraagt wij spelen deel 138 door Cesar Zuiderwijk en Olaf Fase

HAVOdiddles klas 2

Daar heb je die eeuwige paradiddles weer, maar het blijft het ultieme rudiment: slagen met enkels en dubbels. In dit geval wordt de paradiddle in al zijn variaties tussen handen voeten gespeeld, dus afgekort HAVOdiddles (hoger algemeen voortgezet oefenen).

Eerst tussen handen en bass, je kunt met voet maar ook met hand beginnen, terwijl je het ritme doorspeelt op hihat of bekken. Maar bij hogere HAVOdiddles speel je links hihat en rechts de snare en ride, die nu dus helemaal 'open' zijn.

In deze cursus staat bij oefeningen 6a t/m 9b, (omwille van de leesbaarheid) het ridebekken één lijntje hoger genoteerd dan normaal. Hij staat nu dus recht boven de hihat.

1a t/m 1d. De paradiddles gaan tussen bass en de handen (samen).

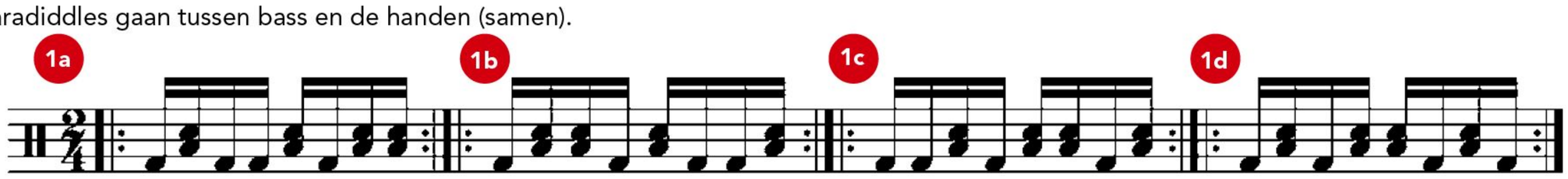

2a t/m 4b. De paraparadiddle speel je tussen bass en 1 hand (zie handzetting). De 'overgebleven' hand speelt hierbij achtsten op ride (bij a) of hihat (bij b).

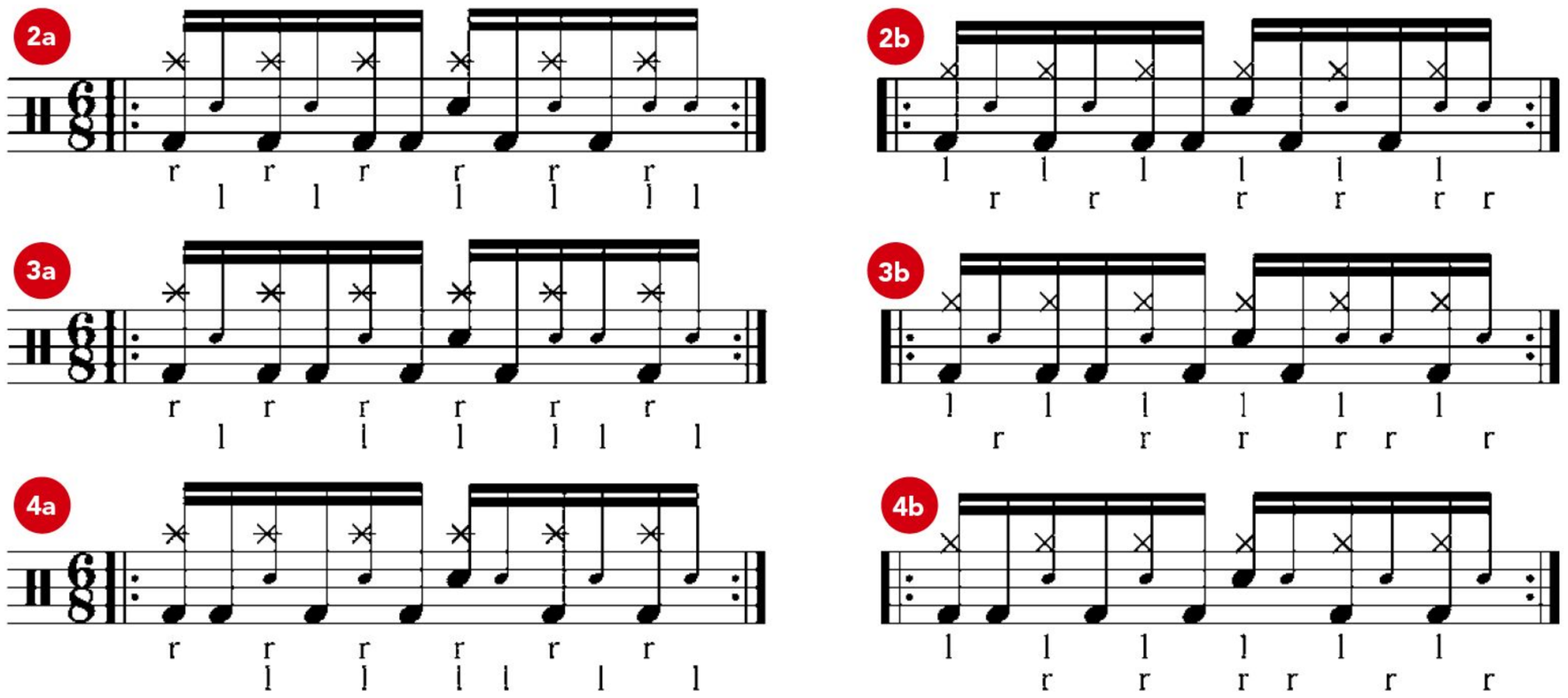

5a & 5b. Hetzelfde principe als bij de vorige oefening met een paraparaparadiddle!

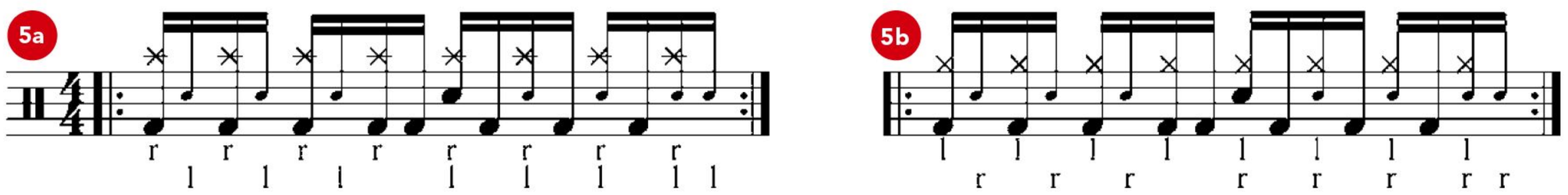

6a t/m 9b. De paradiddle speel je tussen bass en 1 hand (zie handzetting). Die hand speelt de tweede tel altijd op snare en z'n overige noten op hihat (bij a) of ride (bij b). De 'overgebleven' hand speelt hierbij achtsten op ride (bij a) of hihat (bij b).

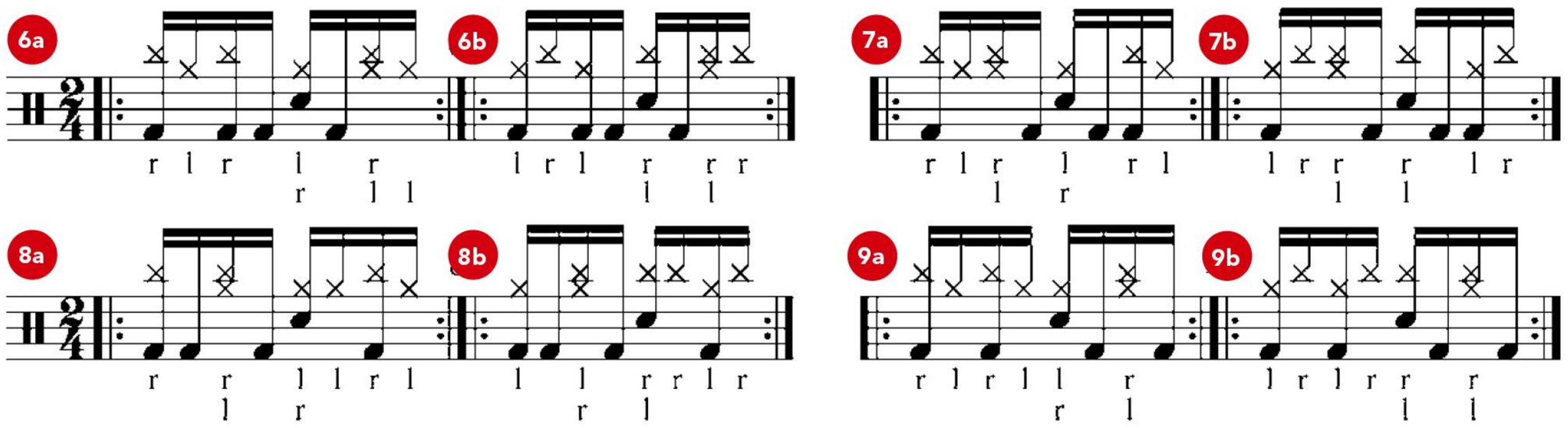

10a t/m 10d. Bijna dezelfde oefening als 1a t/m 1d. Het verschil is dat de eerste twee noten tweeëndertigsten zijn geworden! Check de video op SWKplus voor voorbeelden!

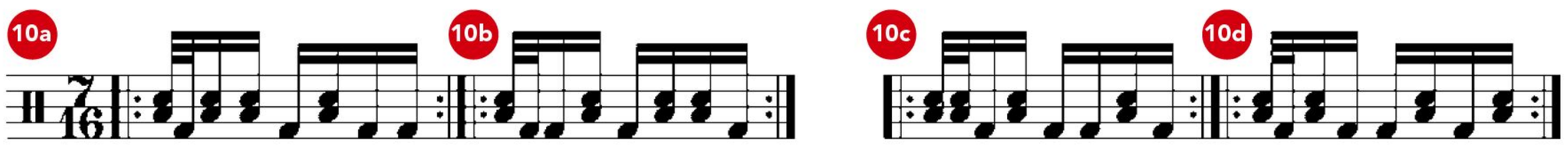

*De noten voor onze cursuspagina's worden geschreven in notatiesoftware **Finale**, met grote dank aan distributeur Haco Music Nederland.*

Slagwerkkrant.nl/swkplus

• Olaf speelt de oefeningen voor

SPELEN - deel 134
door
MARK EEFTENS STÉPHANE GALLAND

© Tastic

The Lindy Effect van Stéphane Galland (zie vanaf pagina 32) is 'gewoon' een vierkwartsmaat. Maar daar houdt het gewone ook meteen op. Elke kwart is namelijk in vijf zestienden gedeeld, oftewel een kwintool. Dat betekent dat er per tel op vijf posities noten kunnen zitten in plaats van op twee, drie, vier of zes zoals we gewend zijn. Een mooie uitdaging!

Soms zitten de drumnoten dan ook nog een zestiende náást een accent in de bas en/of naast die van de blazers. Dat lijkt misschien gekunsteld, maar dat zo klinkt het dus niet. Het klinkt gewoon eh…. ingewikkeld! Galland én band spelen er echter buitengewoon vloeiend overheen, en da's erg knap! Twee tips: oefen eerst de notenpagina over kwintolen uit SWK 238, dan heb je meer kans van slagen. Speel vervolgens deze transcripties eerst per maat of zelfs per halve maat. Gaat dat vloeiend, plak ze dan aan elkaar.

1. Intro met heel erg zacht gespeelde ghostnotes op rimclick.
2. Meteen na het intro gaan we over naar gewone snare en spelen de eerste 12 maten tot aan de stop.
3. Hier wordt het ritme vetter en zwaarder aangezet zonder ghostnotes.
4. De bas speelt hier een andere, meer open lijn, zie de noten van de baspartij vanaf maat 4. Galland speelt hier zo mogelijk nog virtuozer en vrijer overheen.
5. Hier ontstaat een soort subtiele zachtere kwintolenshuffle waarbij Galland de timing van de noten soms erg kort naar elkaar toe trekt. Daardoor laat de notatie een beetje te wensen over, maar als je goed luistert, hoor je hoe het zit.

Slagwerkkrant.nl/swkplus

- *The Lindy Effect*
- pdf baspartij
- pdf *Spelen met kwintolen* (SWK 238)

De noten voor onze cursuspagina's worden geschreven in notatiesoftware **Finale**, met grote dank aan distributeur Haco Music Nederland.

Veel plezier! Vragen en opmerkingen: mark@drumschool.nl

SLAGWERKKRANT EVENTS

Er komt een heerlijke golf van drummerevents aan. Alles waar wij aan mee-organiseren vind je op deze pagina's. Op 1 juni is er Muzikantendag in de Melkweg Amsterdam. In augustus volgt de 23ste editie van de DrumDrieDaagse. Op 30 september De Earring & Ik en 13 oktober Herfstfest in Den Haag.

Gergo Borlai op Herfstfest 2024

Op zondag 13 oktober vind in het Paard in Den Haag de 10de editie plaats van Drumfestival Herfstfest. De eerste act is bekendgemaakt en is niemand minder dan Gergo Borlai – een van de drie drummers die Simon Phillips noemde als de interessantste drummers van nu. Hij is inmiddels zo'n vijftien jaar actief op de internationale scene, pendelend tussen Barcelona en Los Angeles. Daarvoor was Gergo Borlai dé drummer van Hongarije, die op z'n zestiende al op veertig albums te horen was. Hij is veelgevraagd studiodrummer en een soort 'specialist in all styles'. Maar als je hem vraagt zijn eigen spel te typeren zegt hij: 'Als studiodrummer neem ik veel pop- en rockmuziek op, maar mijn belangrijkste profiel is powerfusion. Ik ben een powerfusion-drummer die pop, rock en jazz kan spelen.' Lees ook het interview met Gergo Borlai in Slagwerkkrant 232 (nov-dec 2022).
Herfstfest brengt zoals ieder jaar de grootste namen van de drumwereld naar het Paard!
Met Slagwerkkrant zijn we partner van Herfstfest!
De kaartverkoop is begonnen, te bestellen bij het Paard!
Zondag 13 oktober, Herfstfest, Paard, Den Haag
paard.nl
slagwerkkrant.nl/events

DrumDrieDaagse 16-17-18 augustus

Met Rick Latham, Tim van Delft, Lucas van Merwijk, Gianna Tam, Kick Woudstra, Sietse Huisman, Cesar Zuiderwijk en vele anderen

DE 23e DRUM 3 DAAGSE VR ZA ZO
16, 17, 18 AUGUSTUS 2024

Sietse Huisman en Cesar Zuiderwijk

© Anya

De 23ste editie van de DrumDrieDaagse vindt plaats van vrijdag 16 augustus tot en met zondag 18 augustus 2024. Drie dagen waarin je ongelooflijk veel opsteekt, een superleuke tijd hebt met je mededeelnemers en docenten, en weer een jaar vooruit kunt met de oefeningen en ideeën die in die drie dagen op je afkomen. Schrijf je in op drumdriedaagse.nl!

De 23ste editie van de DrumDrieDaagse wordt opnieuw georganiseerd door Cesar Zuiderwijk en Slagwerkkrant. De deelnameprijs voor de drie dagen, inclusief het bijwonen van 6 clinics en 15 lessen in privégroepjes van 6 personen, gegeven door een 16-tal docenten, 3 lunches en 3 consumpties per dag is € 295,-. Met trots presenteren we het programma van deze editie.

Rick Latham

Het is de bijbel van het funkdrummen: *Advanced Funk Studies* van Rick Latham, een van de best

Rick Latham

verkocht lesboeken ooit. Drie dagen lang zal Rick komen lesgeven en natuurlijk een clinic verzorgen: Rick Latham's Funky Forever Tour!

Tim van Delft

We proberen hem al jaren te strikken voor de DrumDrieDaagse, maar hij moest altijd spelen

Tim van Delft

© Bart Heemskerk

met zijn geweldige band De Staat. Dit jaar is hij welzeker beschikbaar, en is drie dagen lang aanwezig in Musicon!

Lucas van Merwijk & Gianna Tam

Vader en dochter! Drummer en percussionist.

Lucas van Merwijk

Gianna Tam

Als één duo latindrums en percussie kan demonstreren en uitleggen is het wel dit topduo van Lucas van Merwijk en Gianna Tam. Ze hebben vaak samengespeeld in Drums United, maar hebben natuurlijk beiden tal van eigen projecten. Lucas met de Cubop City Big Band en Music Machine; Gianna met haar band La Banda, waarmee ze onlangs het album *Latina Empire* uitbracht.

Sietse Huisman & Cesar Zuiderwijk

Samen deden ze afgelopen jaar al een aantal Drumpraat On Tour-avonden; daar ga je zeker ook iets van mee krijgen tijdens de DrumDrieDaagse. Natuurlijk gaan ze beiden ook drie dagen lang groepslessen verzorgen!

Kick Woudstra

Hij speelt bij tal van formaties en momenteel bij Candy Dulfer en Quique. Groovier wordt het niet!

Het vaste docententeam

Natuurlijk is ook het vaste docententeam weer aanwezig, waarbij elke docent je met een ander onderwerp kennis laat maken. Met Fred Cohen, Olaf Fase, Mark Eeftens, Rob Kramer, Dennis Boxem, Peter-Jan Eusman, Gerben de Bruijn, Erk Willemsen en Sarah Lavinia Feenstra & The Smart!

DrumDrieDaagse 2024
16-17-18 augustus, Musicon, Den Haag
Schrijf je nu in op: **drumdriedaagse.nl**
slagwerkkrant.nl/events
DrumDrieDaagse is een project van Slagwerkkrant en Cesar Zuiderwijks Music Station.

Nieuwe afleveringen van Sietse Huismans Drumpraat

Met Mark Eshuis en Sietse Huisman zelf

Met Slagwerkkrant zijn we partner van *Drumpraat*, de online drumtalkshow op YouTube van Sietse Huisman. In de onlangs gepubliceerde nieuwe aflevering zien we Mark Eshuis, die begint met een prachtige, muzikale solo, erg fraai van sound ook, en vervolgens aan de drumpraat raakt met Sietse. In de volgende aflevering komt op veler verzoek eindelijk Sietse Huisman zelf aan het woord, geïnterviewd door onze hoofdredacteur Bouke Bijlsma.

slagwerkkrant.nl/events

Sietse en Mark Eshuis

Sietse en Bouke Bijlsma

Nieuwe editie Muzikantendag

Een nieuwe editie van de Muzikantendag! Zaterdag 1 juni is het zaak je in de Melkweg in Amsterdam te vervoegen. Bij het ter perse gaan van deze editie van Musicmaker was er nog niets bekend over het programma. Maar wat maakt het uit: het is een bekend, en altijd weer succesvol recept: neem je demo mee en vraag feedback van tientallen professionals op het demospreekuur, en loop ondertussen tal van interessante panels en clinics langs om je te laten inspireren door je muzikantencollega's en toppers uit de industrie!

1 juni, Melkweg Amsterdam
muzikantendag.nl
slagwerkkrant.nl/events

DE Earring & IK Afscheidsconcert in Ahoy 'De Earring en ik'

Zoals je weet, heeft Golden Earring voortijdig moeten stoppen, want gitarist George Kooymans lijdt aan ALS. Daardoor heeft de band geen afscheidsconcert kunnen geven voor de fans. En dus… geven de fans een afscheidsconcert voor de band! De organisatoren van dit evenement hebben 1.000 muzikanten gevonden die gaan spelen voor 7.500 toeschouwers.
Doel is een fantastisch concert, voor de band, de muzikanten en de fans, én zo veel mogelijk aandacht voor onderzoek naar en bestrijding van de ziekte ALS. Van ieder verkocht ticket gaat er vijf euro rechtstreeks naar de Stichting ALS. De tickets zijn onlangs in de verkoop gegaan en liepen enorm hard. Ahoy is al bijna uitverkocht, dus wees er snel bij!
Met Slagwerkkrant zijn we partner van dit geweldige initiatief!

De Earring & ik
Maandag 30 september 2024, 20.00u, Ahoy, Rotterdam
als.nl/de-earring-en-ik
slagwerkkrant.nl/events

SLAGWERKKRANT

EEN JAAR IN DE BUS MET 33% KORTING

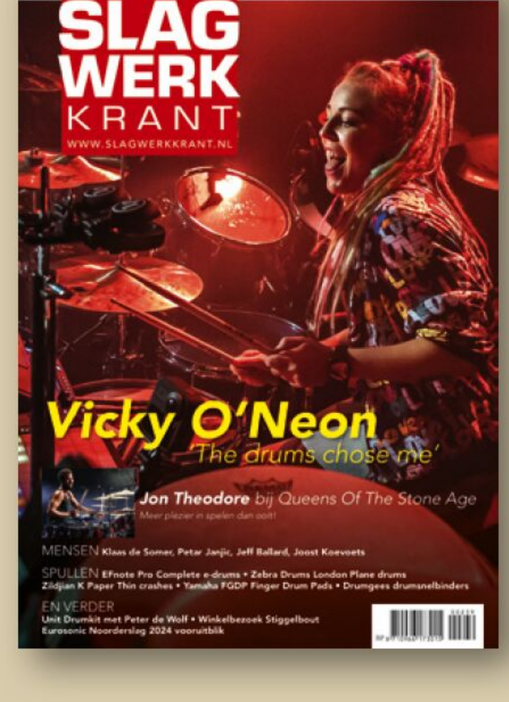

Krijg 33% korting op de losse nummerprijs en ontvang een jaar lang Slagwerkkrant in de bus (6 edities).

Mis geen editie en bespaar véél op je losse aankopen!

Voor slechts € 33,50 ZES EDITIES IN DE BUS

Bestel nu! Ga naar: muziekmagazines.nl/slagwerkkrant

Daar vind je ook tal van andere abonnementsaanbiedingen bijvoorbeeld bij een abonnement Slagwerkkrant een gratis proefabonnement op Musicmaker of Interface!

muziekmagazines**.nl**

miniconcerten - interviews- tutorials - en meer.

AQUARIUM SESSIONS

Abonneer je op ons YouTube-kanaal!

www.youtube.com/c/aquariumsessions

Video Tutorials:**Gitaarhelden Leif de Leeuw | Stem je drums | Silent Recording**

Bekijk de volgende miniconcerten: **Subterranean Street Society M ft. M | Komodo | Lakshmi Jett Rebel | Skinnerbox Tyler Ramsey | Will And The People | Eagle-Eye Cherry | Emily Wolfe | Ethan Johns**

En video-interviews met : **Samantha Fish | Jared James Nichols Jeff Berlin | Jan Akkerman | Emilie Cleuver**

Aquarium Sessions

Een project van Musicmaker, Gitarist, Slagwerkkrant, De Bassist en Interface

---

Mede mogelijk gemaakt door Q-Factory Amsterdam

Powered by Audient, Auralex, Blue, Bose, Tama, Pro Tools

BOSMAN

foto Fred van Diem

Ode aan Theater

Het lijkt wel of ik een pakhuis binnenloop. Overal ligt kleding. Hoeden. Stukken stof. Een tuba. Een contrabas. Een blokfluit. Pruiken. Een trap. Nog een. Brandblussers, bij elkaar in een kringetje, als brugklassers op het schoolplein. 'Waar zijn die voor?', vraag ik me af. Overal kisten, kasten, spiegels. Een clownsneus. Maskers. En plastic. Kleine snippers, grote stukken, gedrapeerd om een lange stok of gewoon slingerend langs alle andere attributen.

Ik begin m'n spullen uit te pakken. Klein setje, ouwe Hayman, zwart, zodat het mooi in het decor wegvalt.

'Waar moet ik staan?'

'Daar. Of nee, daar. Stukkie naar het midden nog. Ja daar.'

Klaar voor de soundcheck. Er wordt een brandblusser naast me neergezet. 'Als het misgaat met de brandende rok, moet je meteen ingrijpen, oké?'

'Eeeehh.... als er wát misgaat?'

Twee avonden mag ik, als gast, een stukje komen drummen bij The Ashton Brothers. Ik ben fan en daarom blij. Het is alweer een tijd geleden dat ik iets met theater heb gedaan, en ik merk dat ik het heb gemist. Altijd raak ik onder de indruk van de magie die theater kan oproepen. Vóór aanvang is het allemaal bordkarton en klatergoud. Het licht is wit en zakelijk. De zaal een treurig cordon lege stoelen. Dan is het kwart over acht en stap je in een andere wereld. Onder de handen van de makers komt alles tot leven en wordt je meegenomen op avontuur.

Ik heb maar drie liedjes, dus de rest van de voorstelling bekijk ik vanuit de coulissen. Het valt me telkens weer op hoe acteurs zich altijd bewust zijn van het publiek: timen op de lach, inspelen op reacties; hoe er een dynamiek ontstaat die op een pas-de-deux lijkt. Een dans voor twee. Aan elke handeling op het podium, hoe klein ook, verbindt het publiek een consequentie. Een acteur is daar constant mee bezig, om het verhaal te kunnen vertellen.

Ik bedenk me dat dit op het poppodium minder gebruikelijk is. Hoeft misschien ook niet, je kan de muziek het werk laten doen natuurlijk. Maar soms heb ik, als ik in het publiek sta, bij bandjes het gevoel dat ik naar een feestje zit te kijken waarvoor ik niet ben uitgenodigd. Dat het op het podium blijft, en niet de zaal in dendert.

'De fout die veel artiesten maken is dat ze denken dat de wereld op hun muziek zit te wachten.' Dit zei een platenbons een keer tegen me. Ik vond dat toen een enorme eikel-opmerking, maar later bedacht ik me dat hij toch wel een punt had. Voor wie maak je muziek? Schijt aan de wereld of niet, uiteindelijk gaat het om de connectie met het publiek. Hoe vraag je ze ten dans?

Sneller en sneller draait de brandende rok. De zanger die de rok draagt, zingt in het Spaans, en blijft z'n rondjes draaien. Het zweet breekt me uit, de drums staan er vlakbij. De rok waaiert verder uiteen, brandend, lichterlaaiend. Het publiek staat op de banken. De brandblusser kijkt tevreden toe.

Martijn Bosman

SLAGWERK KRANT ADVERTENTIE-INDEX

SLAGWERKKRANT 241

Aquarium Sessions	64	Hyperactive/EF Note	35
De Bassist	41	Music Station	41/66
Drum3Daagse	20	Muziekmagazines.nl	67
DrumBase	66	Pearl	02
Drumland	66	Slagwerkkrant	66
Esmono	41	Stiggelbout	66
Fentex/Istanbul	35	Thomann	14/15
Gewa/Gretsch	25	Zildjian	03
Hoshino/Tama	68		

SLAGWERKKRANT.NL

VOOR HOT NEWS – TESTARCHIEF –
VIDEO'S – EXTRA'S BIJ HET MAGAZINE

SLAGWERKKRANT
DIGITALE EDITIES

VIA READLY.COM OF MAGZINE.NU

Readly

SLAGWERKKRANT
SOCIALS

LIKE ONS OF FACEBOOK

VOLG ONS OP INSTA

SLAGWERKKRANT
YOUTUBE-KANAAL

@SLAGWERKKRANT

Onze bladen voor muzikanten

Bestel ze los of word abonnee
Dat gaat heel gemakkelijk via

muziekmagazines.nl

Proefabonnementen
€ 12,50

Jaarabonnementen
vanaf € 20,90

Losse edities
vanaf € 5,-

We sturen alles op zonder verzendkosten

Keijser 18 MEDIAPRODUCTIES | de INZET uitgeverij | Interface voor muzikanten en producers

+31 (0)20 6755308 | info@k18.nl | www.muziekmagazines.nl

50

TAMA®

1974-2024

SUPERSTAR REISSUE

ROSEWOOD
STEEL
ARTWOOD
THE BELL BRASS

MASTERCRAFT SNARE DRUMS

STARCLASSIC MIRAGE

PSYCHEDELIC RAINBOW

CORAL SWIRL

IRON COBRA MARBLE

tamadrums tamabenelux TAMAofficial officialtamadrums tamabenelux @TAMAofficial

TAMA®